

Driemaandelijks tijdschrift: Zesde jaargang - nr. 2
juni-juli-augustus 2006

Afgiftekantoor: Gent X - P409123

België - Belgique
P.B.
9099 GENT X
BC 9585

jazzmozaïek

een brede kijk op jazz in Vlaanderen en de wereld

Toots Thielemans

Jason Moran

Kurt Van Herck

ZOMERFESTIVALS

Columns

Jack's Groove

Album Souvenir

Holland Muziekland

Swing Streets of New York

De Jazzlezer Boeken

Nieuw op CD-DVD

De 5 sites van
Kurt Overbergh

Muziekmozaïek-nieuws
Muziek en Recht

foto: ©/os Knaepen

Toots Thielemans

mm
muziekmozaïek

Verantwoordelijke uitgever en afzendadres:
Peter Heyndrickx • Wijngaardstraat 5 • 1755 Gooik

www.jazzmozaiek.be

BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL

BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL.COM

13-23.7.2006

GENT BIJLOKE

ethias
PRESENTS

Us3

Madredeus

Cesaria Evora

Maceo Parker

Sergio Mendes

Madeleine Peyroux

Toots Thielemans

Randy Newman

Dianne Reeves

Wayne Shorter

John Zorn 'Acoustic Masada'

TICKETS: 0900 00 600 (€0,45/MIN) / FNAC
BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL.COM

FOCUS
Knack
www.knack.be

De Standaard
www.standaard.be

STAN
NEW

BASE

Creydelham

SOFITEL GENT BELFORT

MONSIEUR
The Power of Energy

FLUXYS
MUSIC & ART MANAGEMENT

RTV

RADIO 1

Duvel

JACOB'S CREEK
SPECIALTY PEPS

Panasonic

Was for Life

WILLEM ROOS
WILLEM ROOS

2006
09/

J.M.V.I.P.
weekydu

BUSINESS
PANEL

jazzmezzak

40 BALL GOLF

SWEEP

TMF

voor- woord

Toots in **kleur!**

Hoofredacteur Jazzmozaïek

In ons lustrumjaar werd het tijd Jazzmozaïek een face lift te geven. Inhoudelijk evolueert het magazine voortdurend. In alle stilte zijn er ook een paar medewerkers bijgekomen. Maar vanaf nu verschijnt **Jazzmozaïek in kleurendruk**, vooral om het nimmer aflatende streven naar perfectie van onze huisfotograaf Jos L. Knaepen, beter in de verf te zetten. Deze medewerker van het eerste uur is op die vijf jaar uitgegroeid tot een fotograaf die werkt voor gespecialiseerde bladen en jazztijdschriften over de hele wereld.

Daar hij ons bleef verbazen met kleurenfoto's in andere magazines en op tentoonstellingen, konden wij uiteraard niet achterblijven. Daarom gingen we op zoek naar een meer gespecialiseerde drukker - Erasmus in Wetteren - en het eerste resultaat krijgt u hier onder ogen. Verantwoordelijke voor de eindredactie, Bernard Lefèvre en voor de vormgeving, grafisch ontwerpster Brigid Sullivan, zijn duidelijk niet over één nacht ijs gegaan.

Uiteraard is dit zomernummer traditioneel het jaarlijkse festivalnummer. En er is weer heel wat te beleven. Het overzicht beperkt zich noodgedwongen tot de activiteiten op diverse plaatsen hier te lande, maar kon niet voorbij aan het North Sea Jazz Festival bij onze noorderburen, voor de eerste keer trouwens niet in Den Haag, maar in Rotterdam.

Opvallend is de aanwezigheid van de meest beroemde en meest gerespecteerde jazzambassadeur van ons land, **Toots Thielemans**, op vele festivals hier te lande. Onze baron, inmiddels 84 geworden, rijgt de internationale onderscheidingen aaneen en werd in maart het voorwerp van een grote hulde van zijn collega's in de befaamde Carnegie Hall in New York. Jos Knaepen ging er plaatjes schieten en Bart Cornand ging met Toots praten over zijn liefde voor pianisten en over zijn nieuwe cd.

Intussen is Toots maar mooi de eerste artiest die in *full colour* op de cover van Jazzmozaïek prijkt!

Luc De Baets - hoofredacteur - 1 juni 2006

mm
muziekmozaïek

Jazzmozaïek

Jazzmozaïek is het gratis driemaandelijks magazine uitgegeven door de vzw **Muziekmozaïek** met de steun van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Het motto is "een brede kijk op de jazz in Vlaanderen en de wereld".

Secretariaat (abonnementen en administratie):
Muziekmozaïek vzw, Wijngaardstraat 5, B-1755 Gooik,
tel. 02-532 38 90, fax 02-452 34 94,
e-mail: info@muzmoz.be.
Op het web: www.muziekmozaiek.be of
www.jazzmozaiek.be

Redactie:
Jazzmozaïek, Bruggestraat 105, 8755 Ruiselede,
e-mail: redactie.jazzmozaiek@skynet.be.

- Samenstelling en hoofdredactie: Luc De Baets
- Eindredactie: Bernard Lefèvre
- Medewerkers: Mischa Andriessen, Paul W. Blair (USA correspondent), Bart Cornand, Peter De Backer, Dirk De Gezelle, Christine De Keersmaeker, Arne Depoorter, Frederik Goossens, Leon Lhoëst, Albert Michiels, Brecht Ranschaert, Jeroen Revalk, Jempi Samyn, Sim Simons, Marc Van den Hoof, Jack van Poll, Marinus Vromans, Bert Vuijsje.
- Fotografie: Jos L. Knaepen
- Redactiesecretariaat: Vincent De Laat
- Grafisch ontwerp: Brigid Sullivan

Jazzmozaïek graag in de brievenbus?

Stuur je adres naar het secretariaat (zie hoger). U ontvangt ons magazine gratis in de bus. Voor adressen in het buitenland wordt een vergoeding voor de verzendingskosten gevraagd. Contacteer het secretariaat!

Inhoud

blz

Voorwoord	3
Toots Thielemans:	<i>"Ik ben nog altijd onzeker" (Bart Cornand)</i>	4
Jason Moran:	<i>"Afgelopen met dat vage gedoe" (Bart Cornand)</i>	8
Focus Kurt Van Herck:	<i>"Je moet iedereen vanuit zijn eigenheid laten vertrekken..." (Frederik Goossens)</i>	10
Blue Note Records Festival:	<i>Proeven van jazz! en van jazz? (Luc De Baets)</i>	12
Festivals in het groen!	<i>Parkjazz - Brosella Jazz - Jazz in't Park - Gouvy - Gaume (Luc De Baets)</i>	15
North Sea Jazz Festival:	<i>Rotterdam 'op stelten' (Mischa Andriessen)</i>	17
Herstfestivals	<i>Dinant Jazz Nights - Jazz Brugge</i>	18
Jazzmozaïekjes	19
De keuze van Jos Knaepen!	<i>Oscar Peterson</i>	23
Columns	<i>Jack's Groove: Herinneringen aan Al Jones (Jack Van Poll)</i>	24
	<i>Album Souvenir: Een handschrift over jazz (Marc Van den Hoof)</i>	25
	<i>Swing Streets of New York: Lorraine Feather (Paul W. Blair)</i>	26
	<i>Holland Muziekland: Zomerverdriet! (Mischa Andriessen)</i>	27
Nieuw op CD-DVD	29
De Jazzezer	<i>De vergeten jazztekenaar (Bert Vuijsje)</i>	39
Boeken	40
Muziek en Recht	<i>Individueel rechtenbeheer (Christine De Keersmaeker)</i>	41
De 5 sites van...	<i>Kurt Overbergh (Brecht Ranschaert)</i>	41
Muziekmozaïek Nieuws	<i>Vierde Folk- en Jazzstage</i>	42
	<i>Het Feest van de Folk</i>	43
	<i>Gooikoorts</i>	43
	<i>Jazz Hoeilaart</i>	44
	<i>Bigband Workshops</i>	44
Laatste Noot	45

Toots Thielemans

“Ik ben nog altijd onzeker”

Bart Cornand

*Hij heeft een neus voor pianisten én voor zaken. Jazzmozaïek klapte de vleugel open en ondervroeg **Toots Thielemans** over zijn favoriete sparring partners en zijn schijnbaar steeds commerciëlere repertoire. ‘Ja, ik ben **Jekyll én Hyde**. En daar schaam ik me niet voor.’*

Toots Thielemans heeft drukke maanden achter de rug. In maart werd hij door onder meer **Herbie Hancock** en **Joe Lovano** gehuldigd in Carnegie Hall. Begin juni speelde hij in Antwerpen twee memorabele concerten met **Fred Hersch**. En tussenin was er de lancering van zijn nieuwe cd 'One More for the Road', die op Radio Donna en in De Rode Loper *hot news* was, maar waarover in het gros van de jazzpers oorverdovend werd gezweven.

Door alle projecten en concerten in zijn carrière loopt een rode draad: Thielemans' gave om bijzondere pianisten rond zich te verzamelen. Zijn huidige line-ups deze tijd variëren bijna van concert tot concert: **Karel Boehlee**, **Fred Hersch**, **Jack Van Poll**, **Kenny Werner**, **Bert Van**

den Brink, **Ewout Pierreux** en **Mike del Ferro** wisselen elkaar af. Behoorlijk uiteenlopende karakters en stemmen, maar ze hebben één verpletterende factor gemeen: Thielemans zal hen altijd afwegen tegen **Bill Evans**. Ga daar maar eens voor zitten.

Toots Thielemans: Pianisten hebben mijn carrière richting gegeven. Zoals je weet, ben ik internationaal begonnen bij **George Shearing**. Daarna is er een hele collectie gevolgd, waarvan de meeste mensen vooral **Oscar Peterson** op Montreux in 1980 onthouden. Maar de interessantste ontmoeting vond in 1953 plaats. Ik was met Shearing aan het repeteren in Chicago, en plots stapte er een soldaat uit Illinois

binnen. 'Ik ben een grote fan', zei hij. 'My name is **Bill Evans**.' Een jaar of zes later ging er in New York een *buzz* rond: er was een *new sensation on the piano*. Bleek het die soldaat te zijn. Telkens als we elkaar ontmoetten, maakten we plannen om samen te spelen. Zelfs **Miles** probeerde ons samen te krijgen. Op een avond ging ik in Philadelphia naar zijn kwintet met Cannonball en Trane luisteren. Tijdens de pauze kwam Miles naar me toe, en zei: (raspend) 'Man, you two should play together.' Uiteindelijk heeft hij gelijk gekregen, maar het heeft wel tot 1979 geduurd voordat het lukte (op *Affinity*, Warner, bc). Een concert met **Phil Markowitz** in Greenwich Village heeft de doorslag gegeven. Bill zat in het publiek en hij vond het goed.

(foto: © Jos Knaepen)

Live at Carnegie Hall (van links naar rechts): Eliane Elias, Toots, Oscar Castro-Neves, Scott Colley, Ari Hoenig, Kenny Werner, Ivan Lins

'Ik wist niet dat jij zo *straight ahead* kon spelen - je weet wel: een thema, niet te veel *gearrangeerd*, de chorussen en gedaan.

In Carnegie Hall hield Herbie Hancock een indrukwekkende laudatio voor je. Hoever gaat jullie vriendschap terug?

Thielemans: Dat moet '62 geweest zijn; *Watermelon Man* was nog niet uit. Op 52nd Street had je *Girardelli's*, een trompetwinkel, en op de eerste verdieping huurde **Donald Byrd** een repetitiekot. Daar hoorde ik een jonge gast op een half valse piano, en ik was behoorlijk onder de indruk. Ik vroeg Byrd: '*Do you need this guy for the weekend?*' We hebben een weeklang in een Italiaans restaurant gespeeld. Wat jazz, en Italiaanse klassiekers als *Mala-femma* (lacht). Herbie was toen al een professional. Hij kende al de standards, en vooral: hij voelt zijn medemuzikanten heel goed aan. Op een avond zei hij: '*Ik zal wat dieper in mijn Bill Evans-bag moeten tasten om met jou te kunnen spelen.*' Enkele weken later werd hij ontdekt door Miles, en werd hij gevraagd voor zijn New Quintet.

De derde spilfiguur is Fred Hersch, met wie

je laatst in CC Luchtbal concerteerde.

Thielemans: Tijdens mijn eerste tournee in Japan, eind 1970, speelde ik met plaatselijke muzikanten omdat ik geen budget had om een eigen groep mee te nemen. In een club hoorde ik Fred spelen, samen met bassist **Red Mitchell** en drummer **Eliot Zigmund**. Ik heb meteen zijn telefoonnummer gevraagd, en jarenlang heb ik geen enkel concert gespeeld zonder hem.

Hersch stimuleert je om jazz met een grote J te spelen, niet?

Thielemans. Ja. Toen we voor de concerten in Antwerpen de setlist samenstelden, was de keuze snel gemaakt. We hebben allebei een passie voor **Thelonious Monk**. Met **Kenny Werner** speel ik vaak *Windows*, en *Very Early* van Bill Evans. Fred heeft mij vriendelijk gevraagd om dat niet te spelen. Hij komt er wel *on his own terms*. Of beter: hij is er al.

Genoeg over die Amerikanen. Binnenkort speel je enkele concerten met Ewout Pierreux, die door velen als de coming man wordt beschouwd.

Thielemans: *Yes!* Ik heb al eens met hem samengespeeld in de Roma in Borgerhout. De or-

ganisatoren hadden gevraagd of ik met jonge kerels kon spelen. Ik heb toen een kleine rondvraag gehouden, en Luc De Baets wees me op Pierreux. *Een goei manneke*. We hebben toen een paar arrangementen ingeoefend met **Manolo Cabras** (bas) en **Steven Cassiers** (drums). Een goeie muzikant, hoor. Hopelijk kunnen we nog wat repeteren.

Jef Neve heb ik één keer gehoord, maar niet genoeg om er een gefundeerde mening over te hebben. **Jozef Dumoulin** ken ik beter. *He's a monster! I'd like to jump in the pool with him*. En ik kan maar beter een reddingsvest aantrekken. Een 'wreed' muzikant is dat. Hij weet wat hij wil en wat niet, *and I respect that very much*. En **Erik Vermeulen** is ook geen zeveraar, hè.

Wat maakt een pianist een goede sparring partner voor Toots Thielemans?

Thielemans: Je moet als pianist een orkestraal concept van musiceren hebben. *Plano is such a complete instrument*. Op harmonisch vlak was Bill Evans de interessantste pianist met wie ik ooit heb gespeeld. Die touch, die voicings... En toch, toen ik bij Bill in de studio aankwam, was ik helemaal niet meer zeker van mezelf.

Toots Thielemans:
**'Pianisten hebben
mijn carrière richting
gegeven.'**

Ik had nogal wat succes in Amerika, had met Paul Simon gespeeld, maakte soundtracks... Ik was *harmonica boy*, maar wel *buiten* de jazz. Terwijl Bill op de top van zijn roem én van zijn muzikale kunnen stond. Dat maakte mij heel onzeker.

Komaan, met jouw staat van dienst?

Thielemans: Ik ben altijd onzeker. Het zit in mijn natuur. Zelfs in Carnegie Hall overviel het mij. Wat zou **Herbie Hancock** van mijn spel vinden? En zou er wel genoeg volk komen? In de kleedkamer van Leonard Bernstein zat ik te wachten tot ik op mocht. Plots kwam mijn manager me vertellen dat de zaal uitverkocht was. Dat heeft mij diep geraakt, moet ik toegeven.

Toots Thielemans:

**'Natuurlijk is One More for the Road
commercieel. Het was
niet de bedoeling om een Grote
Jazzplaat te maken.'**

**Je nieuwe album is bijzonder commercieel.
Ook een gevolg van onzekerheid?**

Thielemans: Maar dat was juist de bedoeling! Ik heb veel respect voor **Ruud Jacobs**. Hij is een goeie bassist en een goeie producer. Samen

wilden we een plaat maken die zou verkopen. Het was niet de bedoeling om een Grote Jazzplaat te maken. Ik zie **Maria Schneider** niet gauw arrangementen schrijven voor een plaat als 'One More for the Road', maar dat is gewoon een andere markt. We wilden een cd met bekende melodieën, met goeie stemmen die echt zingen – *no scatting and shoo-be-doo and shit* – en dat is het ook geworden. Ze is overal te koop en ze doet het heel goed. Probeer mijn plaat met Bill Evans maar eens te vinden bij Fnac. Voilà.

Ik ben een beetje Jekyll en Hyde, hé. Vind jij het een commerciële concessie als ik op mijn manier Jacques Brel speel? Wel, ik niet. *I am totally behind that*. Dat ben ik. Ik speel daar jazzlijnen op, en ik respecteer de melodie van de lyrics. Tegenwoordig zijn er te weinig muzikanten die dat doen. En oké, ik doe *Baantjer* (haalt zijn schouders op). Op het eind van mijn concerten met Kenny spelen we *What a Wonderful World*, en *it breaks het kot af, anywhere*. Ja, dat zijn songs die een breder publiek aanspreken, en dankzij zo'n repertoire vul ik twee avonden na elkaar de Luchtbal. Maar toen we het in Carnegie Hall hadden gespeeld, was Herbie er óók van gepakt.

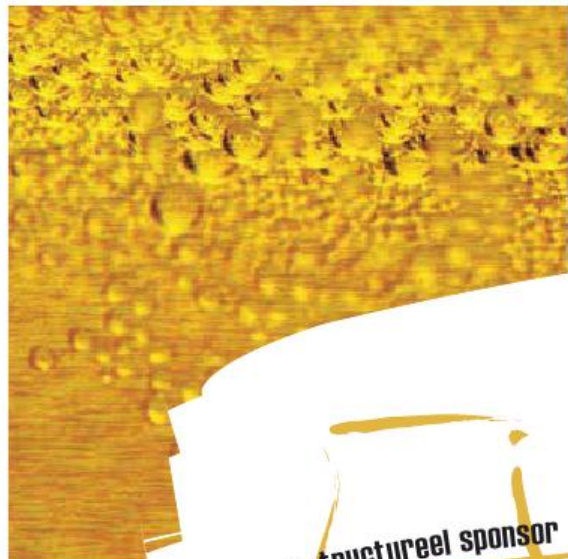
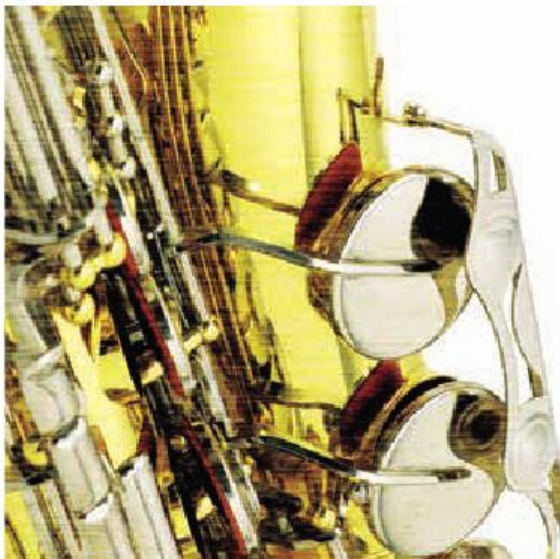
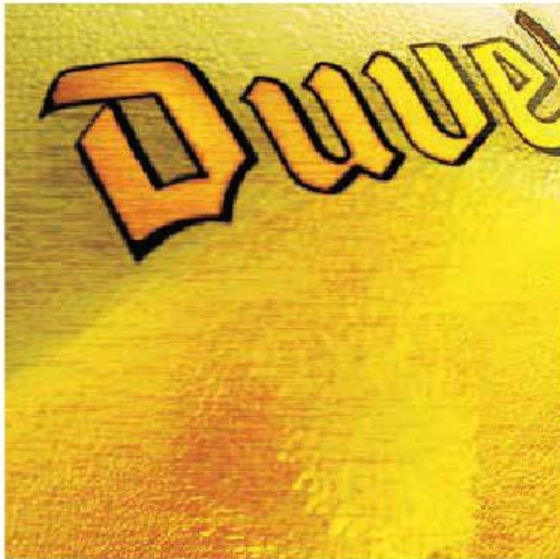
(zwijgt lang) Ik ben altijd zenuwachtig als ik een nieuwe plaat ga maken, maar deze keer was ik op voorhand niet echt enthousiast. Ik was niet zeker van de richting die de cd uitging. Maar goed, we zijn meegegaan in de plannen, en het is goed uitgedraaid. In het

begin was ik bang om ernaar te luisteren, maar ze valt bij veel mensen in de smaak. De Franse krant *Libération*, toch jongens die niet zullen zeveren als ze iets niet goed vinden, noemt het een van de beste jazzplaten van het jaar. Luister maar eens naar *Ill Wind* en *Last Night When We Were Young*. Dat zijn fantastische melodieën, en ik ben werkelijk trots op de manier waarop ik die solo's heb ingespeeld. Zoals ze in Amerika zeggen: *I came out smelling good*. Ik schaam me er niet voor.

Toch blijft je jazzpubliek wachten op een échte jazzplaat. Met Hancock, bijvoorbeeld?

Thielemans: Er bestaan plannen in die richting, maar ik kan er nog niet veel over zeggen. **John Scofield** speelt ook graag met mij, maar het is niet makkelijk om zoiets rond te krijgen. Als ik in de jazzwereld om me heen kijk, ligt het niet voor de hand om mensen te vinden die Brel spelen zoals ik, en die *Giant Steps* spelen zoals ik. Met **Fred Hersch** speel ik *Naïma* en *Giant Steps*. Natuurlijk wil ik dat graag opnemen – het is de *stuff* die ik voor mezelf speel om zeven uur 's ochtends – maar er is geen vraag naar. Misschien moet ik het maar doen, *just to stay focussed*. Maar nu moet je mij excuseren, ik moet oprecht gaan plassen (lacht).

Cd: 'One More for the Road' 2006 (Verve)
Concerten: www.tootsthielemans.com

5 jaar structureel sponsor
Blue Note Records Festival

www.duvel.com

Jason Moran

“Afgelopen met dat **vage gedoe**”

Zijn muziek barst van de geschiedenis en tegelijk kijkt hij op hedendaagse kunst. Pianist Jason Moran heeft dan ook grootse plannen met de jazz. 'Ik wil de lei schoonvegen.'

Op het dakterras van het Museum voor Hedendaagse Kunst in Antwerpen nipt Jason Moran – getrimde baard, strak linnen pak, designer zonnebril - van zijn Jupiler alsof het een obscure *single malt* betreft. Het Rubenshuis en de kathedraal, daar had hij geen zin in. Het MUHKA dan maar? 'Ja! Ik

wil absoluut die retrospectieve van Jan Fabre zien!'. Moran, het is bekend, is een man van de wereld. Later op de dag zou hij in Fabre een geestesgenoot vinden ('I need to get in touch with that guy'), maar wij wilden het eerst even over de toekomst van de jazz hebben.

Je speelt tegenwoordig in vijf constellaties: solo, met The Bandwagon, met Bunky Green, in Don Byrons Ivey-Divey Trio, en in trio met Reggie Workman and Steve Coleman. Wat is de rode draad tussen die bands?

Moran: Het zijn stuk voor stuk bezettingen die zich op individualiteit concentreren. Je zal mij nooit horen zeggen: 'Hé, ik heb nog een bas-sist nodig.' Ik kies sterke persoonlijkheden uit, zoals Duke Ellington en Charles Mingus dat ook deden. Er is maar één Reggie Workman, er is maar één Sam Rivers... Ik zoek niet gewoon mensen met techniek, ik zoek mensen met een verhaal. Ik maak me sterk dat andere muzikanten ook mij om die reden kiezen. Ik klink nu eenmaal anders dan Mulgrew Miller of Danilo Perez – ook twee sterke individuen, trouwens. Als je je bands op die manier kiest, krijg je op het podium nooit het gevoel dat je een job voor het geld zit te doen.

Je bracht in de lente een cd uit met Bunky Green ('Another Place', Label Bleu), een alt-ist die al jaren onder de radar vliegt. Wat heeft jullie samengebracht?

Moran: Via-via had ik hem laten weten dat ik allang met hem wou werken. Toen hij Steve Coleman als producer inhuurde, ging het snel. Doordat Bunky in Florida woont, volgt hij de evoluties in de New Yorkse scene niet op de voet en kende hij mijn muziek nauwelijks. Maar Steve heeft reclame voor me gemaakt, en Bunky Green heeft hem blind vertrouwd.

De eerste seconde dat we samen speelden, kreeg ik een geweldige rush, hetzelfde gevoel als toen ik voor het eerst Von Freeman hoorde. En ik merkte meteen hoe groot zijn invloed op jongere muzikanten als Steve en Greg Osby is geweest. Ik werk zo vaak mogelijk met die oude mannen, omdat het mijn concept van musice-ren verbreedt. Daarom koester ik ook de samenwerking met Sam Rivers, nu het nog kán. Sam is flink ziek en zal misschien nooit meer mogen reizen. Bunky is ook heel lang uit roulatie geweest en begon pas net voor de opnames van 'Another Place' weer te spelen. Ken je die tekening van die jazzfamilieboom, waarin honderden namen van muzikanten met elkaar verbonden worden? Wel, ik wil verbonden zijn

Jason Moran

met de kerels die dicht bij de stam zitten, niet ergens aan het uiteinde van een takje.

Green is een gerespecteerd docent. Was hij theoretisch even belangrijk voor je als Jaki Byard?

Moran: Toch iets minder. Maar zijn invloed op Steve en Greg valt niet te ontkennen, en aanzien ik in het begin van mijn carrière heel veel met hen heb gespeeld, sijpelt zijn werk via die weg ook in het mijne door.

Speel je nog weleens met Greg?

Moran: Nee, drie jaar geleden ben ik daarmee gestopt. Ik heb destijds ook een half jaar op proef bij **Cassandra Wilson** gespeeld. Het was een fantastische tijd, want Cassandra is een heel goeie bandleider. Na zes maanden zei ze: 'You've got the job.' Maar ik ben vertrokken. Het was tijd om me op mijn eigen ontwikkeling als leader te concentreren. Ik wou zien of ik van mijn eigen band zou kunnen leven zonder daarbuiten bij te klussen. Vandaag ben ik 31, ik speel tien jaar professioneel jazz en de zaken beginnen aardig te rollen.

Keith Jarrett weigert om binnen dezelfde maand solo- en trioconcerten te spelen. 'Ik kan geen deurtjes in mijn hoofd dichttrekken. Ik moet van hoofd veranderen', vertelde hij me. Valt het je niet zwaar om je over vijf bands uit te strekken?

Moran: Om te beginnen ben ik **Keith Jarrett** niet, *and I'm not making Keith Jarrett money either* (lacht). Hij kan met gemak twee weken mediteren over een concert dat hem 100.000 dollar zal opleveren. Dat zit er bij mij nog niet zo gauw in. Maar het draait natuurlijk niet alleen om geld. Ik volg de New Yorkse kunstscene op de voet, *and that's taking up a lot of brain space*. Als ik mijn agenda bekijk, zie ik binnen één week een concert met mijn vrouw (de klassieke zangeres **Alicia Hall**, bc) waar we Kurt Weill, Robert Schumann en spirituals spelen, de avond daarna speel ik met **The Bandwagon** in een museum, en 's anderendaags komt er een choreografe praten over de score die ik voor haar performance heb geschreven. Die variatie stimuleert me enorm. Ze voedt me.

Je nieuwe Blue Note-album zal 'Artist in Residence' heten, en is een samenwerking met kunstenaars als Adrian Piper en Joan Jonas. Hoe klinkt visuele kunst op cd?

Moran: Adrian is een grondig mens, hoor. Haar ideeën over performen, ras, geslacht, kunst en de jazzwereld zijn heel tegendraads. Als je met haar praat, spuwt ze de theorieën in je gezicht. Heel intimiderend, want je krijgt al gauw het idee dat je jezelf moet bewijzen. Ik

Jason Moran

(foto: © Jos Knaepen)

Jason Moran:

Ik zoek niet gewoon mensen met techniek, ik zoek mensen met een verhaal.

ben het lang niet altijd met haar eens, maar ze zet me keer op keer aan het denken over het doel in mijn leven en mijn carrière. *She's too smart*.

Hm, klinkt als een personage uit een Woody Allen-film.

Moran: (lacht) Precies! Piper heeft heel uitgesproken ideeën over de sociale rol van de kunstenaar en over manieren om kunst toegankelijker te maken voor een breder publiek, zónder dat je als artiest je ziel hoeft te verkopen. Je moet als kunstenaar gewoon helder durven te vertellen wat je bedoelingen zijn. Ik heb een van haar speeches opgenomen, en rond fragmenten daarvan heb ik muziek geschreven.

Met **Joan Jonas** heb ik een duet opgenomen waarbij zij percussie speelt op glazen, blikken autootjes, bellen, sleutels... Zoals een kind met speelgoed speelt, speelt zij percussie. Je merkt het: deze plaat wordt echt voer voor mensen die van Amerikaanse hedendaagse kunst houden.

Piper pleit voor een grotere toegankelijkheid, maar met permissie: dit project lijkt behoorlijk hermetisch te worden.

Moran: Verkijk je daar niet op. Voor haar Milestone-tentoonstelling in Minneapolis had ik de muziek verzorgd, en door die opdracht ben ik over de opbouw van concerten gaan nadenken. Wil je als muzikant tot het eind van je dagen op het podium stappen, spelen, ap-

plaus krijgen en vertrekken? Ik niet. Ik wil een discussie voeren met de bandleiden en met het publiek. Voorlopig zwijgen de mensen nog braafjes, maar vroeg of laat slaat dat wel om. Als ik al iets van **Adrian Piper** heb geleerd, dan is het wel dat het gedaan moet zijn met dat vage gedoe. Jazz is zo al abstract genoeg. Meestal is het woordeloos, het gros van het publiek snapt niet wat je harmonisch probeert te doen of hoe ongewoon de ritmiek is, dus moet je je verhaal op een andere manier zien te vertellen. Je weet dat ik vóór het begin van elk concert heel uiteenlopende flarden muziek uit mijn minidisc door de zaal jaag. Die intro dient om de lei schoon te vegen. Mensen komen naar een 'jazz'-concert, maar ze horen eerst de stem van Richard fucking Nixon, Jelly Roll Morton, Willie 'The Lion' Smith, Glenn Gould, een hiphopbeat, een strikerskwartet dat Beethoven speelt... Alle verwachtingen die de luisteraars bij het woord 'jazz' hebben, worden daarmee de kop ingedrukt. Misschien kan ik de mensen laten zien dat je met een piano ook ándere dingen kunt doen. Dat 'jazz' niet alleen het ouderwetse repertoire is dat zij kennen. Dat het geen droge korst uit de muziekgeschiedenis is.

Concert: 15 juli, Blue Note Records Festival, Gent

CD: 'Artist in Residence' (Blue Note records) verschijnt in september.

Kurt Van Herck

'Je moet iedereen vanuit zijn eigenheid laten vertrekken...'

Bij de voorstelling van hun nieuwe cd, 'Le mariage', in de Rataplan in Antwerpen werd gitarist Jacques Piroton van het Kurt Van Herck Trio plots onwel en moest verstek laten gaan. Karl Van Deun, de gitarist die al jarenlang de podia moet missen door gehoorproblemen, nam heel even zijn plaats in. Samen speelden ze de composities van Van Deun, waarvan op 'Le mariage' een selectie van 15 nummers te beluisteren is.

Wanneer we Kurt Van Herck bellen, is hij net terug uit de Verenigde Staten. Hij is er op tour geweest met de groep van pianiste Amina Figarova. Of hij het dan nu even rustiger aan doet?

"Nauwelijks, we zijn opnieuw met het Brussels Jazz Orchestra aan het repeteren, samen met de Filharmonie. Samen spelen we de muziek van Bert Joris. Het concert wordt ook opgenomen. Dus, opnieuw erg druk."

Tegelijk is er een mooie nieuwe cd, 'Le Mariage. The Music of Karl Van Deun'. De laatste cd onder je eigen naam 'Another Day, Another Dollar' dateert alweer van zo'n tiental jaar geleden. Waarom was het zo lang wachten?

Van Herck: Toen we die eerste cd opnamen, speelde ik ook met contrabassist Ricardo Del Fra in een groep met vier cello's. Er zijn destijds opnames van gemaakt. Maar het resultaat was niet naar onze verwachtingen en is in de schuif

beland. Ik nam die teleurstelling nogal persoonlijk en ben dan erg hard beginnen studeren om me echt intensiever in de muziek te verdiepen. Ik was ook pas dertig geworden en wou niks overhaasten. Het heeft volgens mij geen zin om een cd te maken waarvan je vindt dat die maar half geslaagd is of gewoon omdat toevallig de gelegenheid zich voordoet.

Ik wou iets maken waar ik met hart en ziel kon achterstaan en waarbij iedereen die er bij betrokken is aan hetzelfde zeel trekt. De laatste twee, drie jaar heb ik terug zo'n groep gevonden. Op die eerste cd speelden we nog in kwartet met Kris Goossens, Nicolas Thys en Dré Pallemarts. Maar het bleek heel erg moeilijk om iedereen samen te houden en geregeld te kunnen spelen. Dré kreeg dan bijvoorbeeld de aanbieding een aantal weken met Bill Carrothers te spelen, Kris woonde in Nederland, Nic speelde dan weer hier en daar bij anderen. Iedereen had altijd wel iets te doen en ik zat veelal zonder vaste groep.

En nu is er dus dat trio met Jacques Piroton en Mimi Verderame?

Van Herck: In de eerste groep van Nathalie Lories waar ik deel van uitmaakte, was Mimi de drummer. Maar ik kende hem al veel langer. Hij speelde toen ik nog student was in de band van Diederik Wisesels en Larry Schneider. Larry was toen mijn grote voorbeeld en ik ben bij hem gaan studeren. Zo heb ik veel met Mimi opgetrokken. We hebben ook erg vaak samen freelance gewerkt. Telkens we tijdens een of andere soundcheck in duo speelden, vlogen de gensters er van af. Zodra de rest van de groep er dan bijkwam, was die magie heel wat minder. Dus voelden we allebei dat we samen iets moesten doen.

Jacques was dan weer de begeleider van Jacques Pelzer. Pelzer was echt nog zo'n muzikant van de oude school die op het einde van elk optreden aan alle muzikanten vroeg om mee te doen. Tijdens die jamsessies hebben Jacques Piroton en ik veel de kans gehad samen te spelen. En het klikte echt tus-

(foto: © Jos Knaepen)

Kurt Van Herck Trio: Kurt Van Herck, Mimi Verderame, Jacques Piroton

sen ons. Met dit nieuwe trio speelden we in het begin vooral stukken van onze favorieten: **Monk** en **Ellington**, **Ornette Coleman**...

Maar op de cd spelen jullie alleen maar composities van de gitarist Karl Van Deun?

Van Herck: Dat idee is langzaam gerijpt. Na mijn kwartet speelden Karl en ik heel vaak samen. Karl kreeg echter last met zijn gehoor en moest noodgedwongen stoppen. Jaren later vond ik nog opnames van die tijd en hoorde ik hoe fantastisch onze muziek toen klonk. En Karls composities zijn merkwaardig genoeg, maar ten onrechte, erg onbekend. Hij is steeds heel bescheiden geweest en heeft ook nooit een plaat opgenomen. Hij is echt een 'musician's musician'. Iedere jazzmuzikant kent hem, maar buiten die kringen hebben weinig mensen al van hem gehoord.

Ik had al mijn partijen van toen nog liggen en heb Karl dan gevraagd of hij er nog meer had. Bleek dat hij thuis nog acht schoendozen vol had. Dus hebben we gewoon de harde selectie doorgevoerd: lukraak één schoendoos aangepakt en daar een aantal composities uitgehaald. Het klinkt ongeloofwaardig, maar zo eenvoudig was het. Als alles een beetje meevalt en het blijkt een succes te worden, wil ik in de toekomst nog best een aantal schoendozen spelen.

En de anderen?

Van Herck: Voor hen is deze muziek een echte uitdaging. Vooral voor Jacques. Aangezien Karl schrijft met de gitaar als basis, zijn net die partijen helemaal niet eenvoudig. We veroorloven ons wel een zekere vrijheid, maar vaak moeten we ook echt spelen wat er op papier staat en gitaartechnisch zijn die composities best pittig. Jacques heeft zijn hele kerstvakantie opgeofferd om deze stukken te oefenen. Maar hij speelt fantastisch!

Heb jij een bijzondere affiniteit met gitaristen? Je speelde bijvoorbeeld destijds met de Franse gitarist Serge Lazarevitch en op de laatste cd van Hendrik Braeckman, 'Til Now, horen we jou ook.

Van Herck: Gitaar biedt een heel ander spectrum dan een piano. De toonhoogte van de piano is heel erg statisch, terwijl een gitaar, net als de saxofoon, altijd een beetje vals staat. Dat maakt het heel erg bijzonder en misschien ook wat makkelijker om die twee samen te laten klinken. Bovendien zijn de akkoorden van een gitaar minder rijk, waardoor de mooiste oplossingen niet steeds voor je voeten worden weggemaaid. Je kiest op een heel andere manier je noten.

Jullie trio wordt vaak vergeleken met het beroemde trio Lovano-Frisell-Motian. Vind je dat een compliment?

Van Herck: De vergelijking is natuurlijk snel ge-

Kurt Van Herck

Kurt Van Herck:
'...ik geloof niet dat de kracht van de muziek in de lengte van een solo hoeft te zitten'

maakt aangezien wij vertrekken vanuit dezelfde bezetting en hetzelfde instrumentarium. Maar daar houdt het volgens mij ook op. Het trio **Lovano-Frisell-Motian** blijft wel een van mijn favorieten en was wel een inspiratiebron. Het beste concert dat ik ooit heb gezien was er een van hen. Zij speelden toen een modaal stuk waarop zij moeiteloos een half uur konden improviseren zonder dat het ook maar een moment vervelend of gratis werd. Dat heeft toen een erg grote indruk op mij gemaakt. Zo ver staat ons trio nog niet. Wij zijn nog een jonge groep die de kans moet krijgen om daarin te groeien. Door het ontbreken van een basinstrument, dat zonder problemen een hele tijd de muziek zou kunnen dragen, houden wij het voorlopig nog bondig. Op de cd staan er dan ook vijftien stukken die allemaal tussen de vier en de zes minuten schommelen. Vrij kort voor jazz. Maar ik geloof niet dat de kracht van de muziek in de lengte van een solo hoeft te zitten, tenzij je **Coltrane** heet natuurlijk. Het is zoals bij een film waarin de regisseur beslist iets net niet te laten zien; je krijgt door suggestie een veel sterker effect. Om dat effect ook muzikaal te bereiken, mag je natuurlijk niks willen forceren of vooral niet het ontbreken van de bas gaan overcompenseren. Daarin schuilt de kracht én de uitdaging van dit trio.

Vertel eens wat meer over hoe jullie die composities van Karl Van Deun hebben benaderd. Was het de bedoeling om ze zo getrouw mogelijk te spelen?

Van Herck: De meeste stukken die we nu op de cd brengen had ik nog nooit gespeeld, ook niet

samen met Karl. Dus hebben we gezocht naar wat voor ons een logisch verhaal leek. Jacques is een compleet andere gitarist dan Karl. Het heeft geen zin hem Karl te laten imiteren. Je moet iedereen vanuit zijn eigenheid laten vertrekken en zeker niet tegen muzikanten zeggen hoe ze moeten spelen. Dat is de belangrijkste les die ik door de jaren heen heb geleerd.

We hebben Karl tijdens de opnames een middag uitgenodigd en hem kunnen overtuigen op één stuk mee te spelen. Het is het laatste nummer van de cd geworden, *Lina's Gift*. Een erg mooie ervaring was dat, waarvoor we ook Marc Van den Hoof en Klara erg dankbaar zijn. Zij hebben ons de studio van de VRT ter beschikking gesteld.

Je hebt de cd ook in eigen beheer uitgegeven.

Van Herck: Muziek wordt in de handen van platenmaatschappijen al gauw een product. Bij de ene maatschappij wordt de lay-out van de cd erg goed verzorgd, maar dan mag je de studio niet kiezen. Bij de andere laat dan weer de promotie te wensen over. Ik wou over het eindresultaat de onafhankelijkheid bewaren, zonder te zeer over de commerciële kant te hoeven denken. En dan blijkt alles erg eenvoudig. Samen met een aantal vrienden hebben we ervoor gezorgd dat deze cd er kwam. Het was fantastisch te merken hoe iedereen voor een vriendenprijsje iets moois wil maken en daarin slaagt, terwijl je bij veel maatschappijen alleen maar problemen moet oplossen. En ik had natuurlijk ook het voorbeeld van **Maria Schneider** die haar laatste cd's had uitgegeven via Artist-Share.

Ga je nu het succes van deze cd afmeten aan de verkoop ervan?

Van Herck: Nee, dat is natuurlijk altijd dom. De hele cd-markt is in elkaar gestort. Het zijn enkel de heel erg grote namen die nog echt iets verkopen. Wat voor mij telt is dat ik er erg tevreden over ben. Maar het is nu uit onze handen. Nu mag iedereen er zijn zeg over doen. Ik ben vooral erg blij dat ik al veel goede reacties heb gekregen van collega-muzikanten. Daarenboven is zo'n cd natuurlijk het ideale visitekaartje. Het is mijn droom om wat meer concerten te krijgen in heel Europa. Maar de Europese gedachte is nog niet doorgedrongen in de jazzwereld. Iedereen beschermt zijn eigen markt. Wanneer je in Frankrijk met Fransen samenspeelt, is het geen probleem, maar om daar met drie Belgen aan te komen? Dan blijven veel deuren gesloten. Ik hoop dat deze cd daar wat verandering in kan brengen.

En op naar de volgende schoendoos!

Blue Note Records Festival

Proeven van **jazz!** en van **jazz?**

Luc De Baets

Blue Note Records Festival heeft het gat tussen All That Jazz en All That Jazz? (met een vraagteken) opgevuld en biedt nu 11 dagen lang Gentse jazzfeesten.

(foto: © Jos Knaepen)

Dave Douglas en John Zorn

Een line-up met naast **John Zorn**, trompettist **Dave Douglas**, bassist **Greg Cohen** en drummer **Joey Baron**, doet de **liefhebbers watertanden**.

De twee weekends worden nu naadloos aan mekaar gelast en symbolisch wordt ook de grens tussen de vele muziekgenres verder gesloopt. Geleidelijk verschuift het accent van *All That Jazz* naar *All That Jazz?* (met vraagteken). Blue Note Records Festival blijft echter het accent leggen op de *blue notes* in de vele vormen van muziek met roots, die ook in het tweede gedeelte aan bod komen. In het eerste weekend ligt het accent overduidelijk op jazz, maar daarna komen steeds meer en meer muziek en figuren uit de randgebieden aan bod. Een breed en kleurrijk muzikaal palet dat voor muzikliefhebbers heel wat keuzemogelijkheden biedt. Ook het gedeelte van *All That Jazz?* (muziek met roots) heeft het muzikaal aanbod nog uitgebreid. In dit randgebied vinden we namen van singer-songwriters als **Randy Newman** en **Dr John**, bewakers van het erfgoed en twee publiekstrekkers van formaat. Maar ook **Chucho Valdés**, **Cesaria Evora**, **Sioen**, **Jaune Tujours**, **US3**, **Rony Jordan**, **Daniel Romeo**, **Mariza**, **Madredeus**, **Maceo Parker**, **Sergio Mendes** en **The Original Superstars of Jazz Fusion** zorgen voor een bont boeket van muziekjes, die jong en oud aanspreken.

WHAT'S IN A NAME?

Toen Blue Note Festival in het voorjaar veranderde naar Blue Note Records Festival, grepen we meteen naar de telefoon en vroegen organisator **Bertrand Flammang** of we in het vervolg alleen nog artiesten van het Blue Note label op de affiche zouden zien? Het antwoord klonk geruststellend toen we hoorden dat de naamsverandering er kwam louter omwille van rechten wereldwijd op de naam Blue Note en dat de artistieke vrijheid in de programmering gegarandeerd bleef. Op de affiche staan onvermijdelijk heel wat namen van het Blue Note label, dat een groot deel van de toptiesten onder contract heeft.

(foto: © Jos Knaepen)

Wayne Shorter

De afsluiter van zaterdag met het onvergetelijke Wayne Shorter Quartet moet een hoogtepunt worden. Met pianist Danilo Perez, bassist John Patitucci en drummer Brian Blade heeft Shorter wellicht de beste groep ooit.

JAZZ

Maar waar het ons om gaat is natuurlijk *All That Jazz*, dat bijzonder goed gestoffeerd is en in deze jubileumeditie een aantal succesvolle artiesten uit vorige edities terug op het podium brengt, maar ook heel wat namen, die nog geen kennis gemaakt hebben met de festivalsite op de Bijloke.

Op de **openingsavond 13 juli** treedt in de zaal van de Bijloke de jazzdiva van het ogenblik

Dianne Reeves op. Zij was de onmiskenbare topper van BNF2003. Wie Miss Reeves nog niet live gezien en gehoord heeft, heeft een gat in zijn jazzcultuur. Met haar vaste trio o.l.v. pianist Peter Martin met drummer Greg Hutchinson en bassist Rueben Rogers, demonstreert ze haar voortreffelijke zangkwaliteiten, haar persoonlijkheid en klasse. Ze heeft na ruim twintig jaar ervaring de status bereikt van de grote jazzzangeressen, Ella Fitzgerald en Sarah Vaughan. In het voorprogramma zoals

altijd de winnaar van Jong Jazztalent in Gent. De winnaar vorig jaar was het **Carlo Nardozza Quintet**.

Vrijdag 14 juli zijn de trekpleisters het **Andrew Hill Sextet** en **John Zorn's Acoustic Masada**. Merkwaardig hoe iemand als Andrew Hill vanuit de vergetelheid terug één van de toppers geworden is van de laatste jaren. Met de heruitgave van ouder werk kwam hij terug in de belangstelling en Blue Note records haalde hem de studio in voor een stel nieuwe opnamen, waarvan het recente 'Time Lines' heel hoog werd gewaardeerd. In zijn quintet ook een andere vergeten grootheid: trompettist Charles Tolliver.

Nadat John Zorn in 2003 al van de partij was met zijn Electric Masada is het nu de beurt aan de Acoustic Masada, een vrijwel uniek kwartet, dat samen en ook individueel geschiedenis heeft geschreven. Een line-up met naast John Zorn, trompettist Dave Douglas, bassist Greg Cohen en drummer Joey Baron, doet de liefhebbers watertanden.

Zaterdag 15 juli is opnieuw een dag op zichzelf al een festival waard. Na de opener met **Erwin Vann, Stéphane Galland** en **Reggie Washington**, laat de Italiaanse Belg **Eric Legnini** horen waarom zijn album *Miss Soul* zo aangeslagen is in Europa. Een ode aan de zwarte pianisten van de jaren vijftig en zestig ligt ook in de lijn van wat **Jason Moran** beoogt met zijn *Bandwagon*. Legnini en Moran hebben allebei diep respect voor de jazzhistorie en vertrekken van daaruit voor een hoogsteigen interpretatie. Ze worden hier vlak na elkaar geplaatst. Een mooie confrontatie! De afsluiter van zaterdag met het onvergetelijke **Wayne Shorter Quartet** moet een hoogtepunt worden. Met pianist Danilo Perez, bassist John Patitucci en drummer Brian Blade heeft Shorter wellicht de beste groep ooit. De telepatie, de voortdurende muzikale wisselwerking en de briljante elegantie waarmee de muziek telkens weer vorm krijgt, zijn van een uitzonderlijk niveau. Muziek waar je al je aandacht bij nodig hebt, maar waar je ook voor beloond wordt. Op Jazz Middelheim vorig jaar was dit viertal het absolute hoogtepunt.

Zondag 16 juli is voor de exoten onder ons: eerst de zuiderse elegantie van het **Paolo Fresu Quintet**, gevolgd door de Europees-Arabisch muziek van **Nathalie Loriers' Chemins Croisés**, de Afrikaans gekleurde *Flashback* van **Romano-Sclavis-Texier** en de spiritueel geladen, met Oosterse invloeden doordrenkte, muziek

van **Charles Lloyd** en zijn groep Sangam met tablaspeeler Zakir Hussain en percussionist Eric Harland.

Maandag 17 juli duiken we in zuidere sferen met de Braziliaanse **Tania Maria** en singer-songwriter **Ed Motta**. Van het land van de samba naar het moederland Portugal met de succesvolle groep **Madredeus**, die folk en fado verweeft tot een melancholische luchtige mix, iets waarop tenslotte de temperamentvolle zangeres **Mariza** op haar overtuigende manier voortborduurde. De fado is de blues en de soul van Portugal, maar haar nieuwste cd 'Transparente' is dan weer een Portugees-Braziliaanse samenwerking, met als producer de in muzikantenmiddens zeer gewaardeerde Jacques Morelenbaum.

Dinsdag 18 juli heeft de cocktailshaker de muziek wel erg dooreen geschud. **Uri Caine's Bedrock Trio** opent, waarna **Madeleine Peyroux** en **Michel Herr's Nonet** de weg effenen voor **Toots Thielemans**, die hier met pianist Bert van den Brink en bassist Hein van de Geyn aantreedt. Gaste is de bij onze Noorderburen zeer gewaardeerde zangeres **Trijntje Oosterhuis**, die ook deel uitmaakt van de gastvocalisten op Toots' nieuwe album 'One More For The Road'.

En dan zijn we toch stilaan aan het einde van het jazzluik en komen we in het rootsverhaal terecht. Van Toots naar de roots! Voor meer details over het programma verwijzen we de lezer naar de bijlagen bij dit blad.

OPLEIDING

Het educatieve luik van het BNRF is vernieuwd: de accenten zijn verlegd naar de noden van vandaag.

CURSUSSEN

Nieuw op het programma. Die cursussen worden een belangrijk onderdeel. Het gaat hier niet om muzikale bijscholing, daar zijn al genoeg scholen en stages voor, maar om een aantal vaak in de opleiding vergeten punten als podiumprésence, het zakelijk ondernemen en opname- en productietechnieken, die wel degelijk belangrijk zijn voor de muzikant van vandaag en mensen die professioneel met muziek bezig zijn, zoals promotoren en geluidstechnici. Deze cursussen worden gegeven door professionals.

MASTERCLASSES

Naast Jong Jazztalent Gent 2006 en de cursussen, zullen dit jaar ook weer masterclasses gegeven worden. Volgens de organisatie is het aantal masterclasses per definitie erg afhankelijk van het aanbod en de omstandigheden. Hou dus de berichtgeving van de organisatie in de gaten via pers en website. De voorbije jaren waren er masterclasses met Idris Muhammad, James Cammack en Wynton Marsalis.

Muziekmozaïek, het Muziekcentrum Vlaanderen en het Conservatorium van de Hogeschool Gent verlenen hun medewerking.

Inschrijven kan via de website www.bluenoterecordsfestival.com, en het volledige programma van de cursussen is ook daar te vinden. Zie verder in de bijgaande folder.

JONG JAZZTALENT GENT

Dit is de 6e editie van dit initiatief waarbij jong jazztalent een podium krijgt in het hart van de Gentse Feesten. Met Jong Jazztalent Gent wil het Blue Note Records Festival een aantal beginnende muzikanten de kans geven om zich in de kijker te werken. Dit initiatief van brouwerij Duvel-Moortgat kadert zoals altijd in het Blue Note Records Festival. Op de laatste dag, maandag 24 juli, treedt de laureaat van vorig jaar (Carlo Nardoza Quintet) op, waarna de nieuwe laureaat bekend wordt gemaakt. Die wordt gekozen door een jury die bestaat uit professionele jazzkenners. De winnaar speelt sowieso het openingsconcert van Blue Note Records Festival 2007, het slotconcert van Jong Jazztalent Gent 2007 en toert binnen de Jazz-Labseries in het najaar 2007.

Iedere dag van 16 t/m 24 juli (14u tot 16u) in het Duvel-droomschip op het Gouden Leeuwplein. Toegang is gratis.

Organisatie: VZW Jazz en Muziek in Gent, Abrahamstraat 9, B-9000 Gent
T +32 (0)9 324 45 30, F +32 (0)9 324 92 33,
info@bluenoterecordsfestival.com, www.bluenoterecordsfestival.com

(foto: © Jos Knaepen)

Charles Lloyd

Festivals in het groen!

Luc De Baets

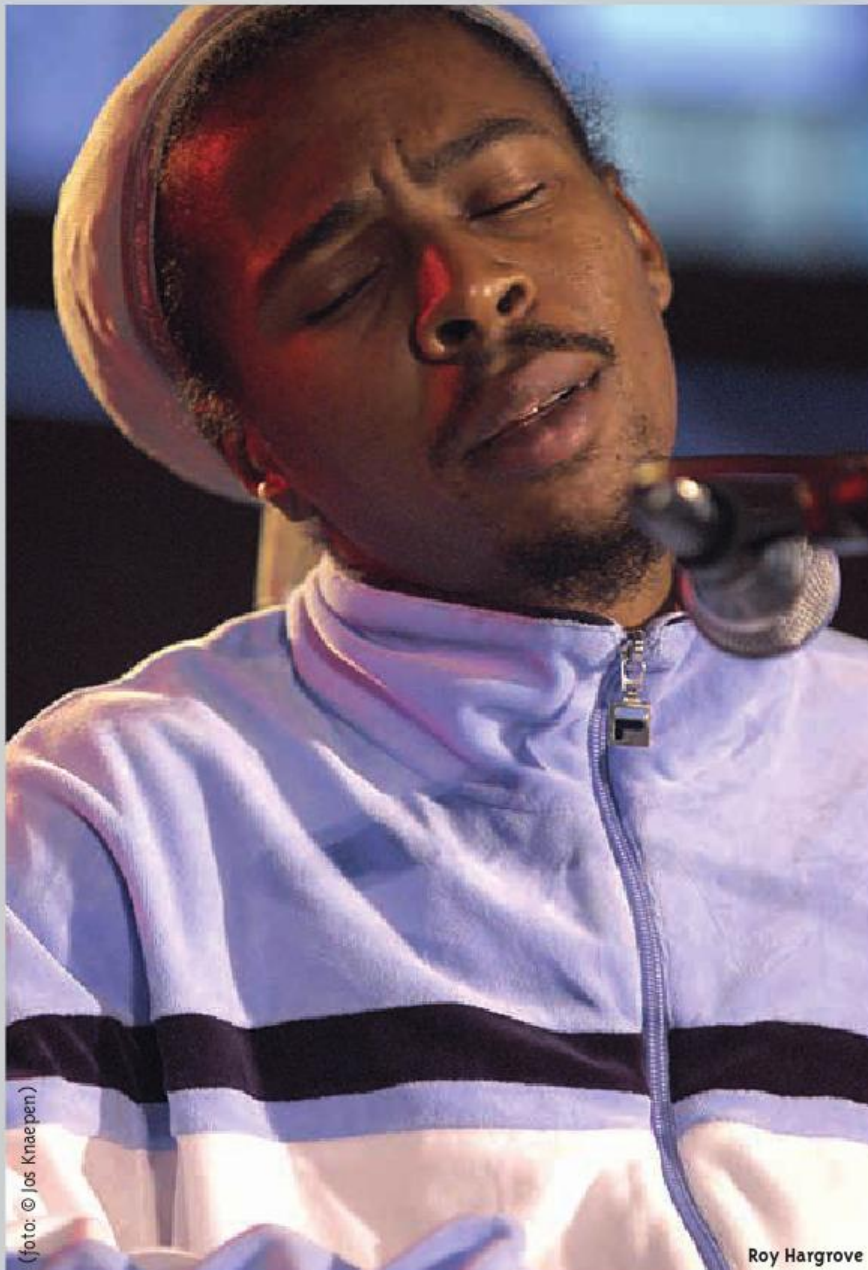
Met een beetje steun van de weergoden zijn **outdoorfestivals** in de zomermaanden de **locaties bij uitstek**. Als de organisator het gebeuren daarbij kan plaatsen in een mooi groen kader met wat couleur locale, dan zijn alle voorwaarden vervuld voor een ontspannen beleving van muziek.

Parkjazz Kortrijk (zondag 2 juli)

Parkjazz is een gezellig tweejaarlijks openluchtfestival in het Kortrijkse Begijnhofpark, dat zoals gewoonlijk doorgaat op de eerste zondag van juli, dit jaar dus op 2 juli. Het festival biedt traditiegetrouw een

programma met gevestigde nationale en internationale jazzartiesten. Daarnaast krijgen ook de vlijtigste leerlingen van het conservatorium van Kortrijk gelegenheid zich te bewijzen. Ook dit jaar een affiche, die jazz toegankelijk moet maken voor een breed publiek. Maar kwaliteit primeert: **Jazzisfaction** (B/D), **Jef Neve Trio** (B), **Wojtek Staroniewicz**

Quintet (PL) en **Roy Hargrove Quintet**. Waar de voorgaande jaren telkens het Begijnhofpark het kader was, gaat het festival dit jaar uitzonderlijk door in het **Magdalenapark**. Toegangsprijzen variëren van € 13 tot € 20. Voorverkoop bij FNAC en Carrefour. Zie voor verdere bijzonderheden bijgaande folder en www.parkjazz.be.

Roy Hargrove

(foto: © Jos Knaepen)

30 jaar Brosella folk & jazz (8 en 9 juli)

Op 8 en 9 juli 2006 is het **Groentheater in het Ossegempark** (vlakbij het Atomium) voor de dertigste keer het kader voor dit gratis toegankelijk festival, traditioneel opgesplitst in een dag met folk (8/7) en één met jazz (9/7). **Jazzdag is zondag 9 juli** met kleppers als de Franse accordeonist **Richard Galliano**, het septet van de verbluffende pianiste **Amina Figarova**, een verrassende combinatie van twee vibrafonisten, **Bart Quartier** en **Mike Maineri**, het **Brussels Jazz Orchestra** met als gast de Italiaanse rietblazer **Gianluigi Trovesi** en tot slot de peter van dit festival **Toots Thielemans** met het kruim van de jonge lichter van bij ons. Tussendoor is er op het clubpodium nog muziek van **La fanfare du Commando Fête**, the **Dixie Ramblers** en het **Christophe Astolfi Trio**. Accordeonist Richard Galliano brengt wel een heel bijzondere internationale groep met viool, mandoline en percussie en onze Brusselse bassist **Philippe Aerts**. Deze groep Tangaria speelt voor de eerste keer in ons land.

Het Amina Figarova Septet is reeds maanden bezig aan een wereldwijde opmars, die haar in de VS, in Zuid-Amerika en in vele landen van het Midden-Oosten brengt. In 2005 heeft Munich Records maar liefst twee cd's en een dvd van Amina Figarova en haar septet uitgebracht. De begin 2005 verschenen cd 'Come escape with me' stond vijftien weken in de Amerikaanse jazzhitlijsten en bereikte in de airplay charts van het gerenommeerde Jazzweek zelfs de zevende plaats. De nog in 2005 verschenen 'September Suite' doet zelfs nog beter. Toch zijn Amina en haar Vlaams/Nederlandse band zowel in Nederland als in België nog relatief onbekend. Saxofonist Kurt Van Herck en fluitist Bart Platteau zijn de Vlamingen in deze formatie. (zie Jazzmozaïek van december Nr. 4/2005)

Er was een tijd dat er maar één bekende vibrafonist was in ons land: Sadi. Maar ondertussen zijn er steeds meer, we denken o.a. aan de (Luxemburger) Pascal Schumacher, aan onze drummer-percussionist-vibrafonist Jan De Haas en aan deze Bart Quartier. Bart is maar wat blij dat hij met één van zijn grote voorbeelden het podium kan delen: de Amerikaanse vibrafonist Mike Mainieri, vooral bekend als stichter van Steps Ahead. Met zijn collega Jan De Haas op drums en J.L. Rassinfosse op bas moet dit kwartet gensters slaan.

Het BJO brengt niet alleen een nieuwe cd 'Countermove' uit deze zomer, maar start op Brosella een nieuw project met Gianluigi Trovesi, de éminence grise van de Italiaanse jazz, een musicus die zich thuis voelt op bijna alle saxofoons en klarinetten. Een rietblazer *pur sang*, die bovendien ook nog prachtige stukken schrijft. Hij leidt zijn eigen octet en is sterspeler in het Italian Instabile Orchestra.

De kers op de taart is natuurlijk het optreden van Toots Thielemans met drie jonge leeuwen, pianist Ewout Pierreux, bassist Manolo Cabras en drummer Steven Cassiers.

Richard Galliano

Voor meer info over het programma en de eraan voorafgaande folkdag raadpleeg www.brosella.be

Gouvy Jazz en Blues (4 tot 6 augustus)

Gouvy Jazz en Blues heeft plaats in het bucolisch kader van **La Ferme Madelonne** in Gouvy-Sterpigny in de Ardennen, in de buurt van Houffalize. Het festival van Gouvy heeft al een traditie en trekt mede door zijn ligging een internationaal publiek. Vele grote namen zijn hier gepasseerd in de afgelopen jaren. In dit groene kader van de "Haute Ardenne" stelt Claude Lentz elke keer een programma samen dat vrij dicht bij de jazzroots blijft. Vrijdag en zaterdag zijn gevuld met jazz, zondag is overwegend voor de bluesfans. De familiale sfeer, de gratis camping, de eetstandjes met landelijke producten en niet in het minst vonkende bop en mainstream en landelijke blues zijn het aloude recept van dit festival dat kan bogen op een jarenlange traditie.

Vrijdag 4/8 zijn er vijf acts. Opvallend op vrijdag is het kwartet van het jonge Italiaanse wonderkind **Francesco Cafiso** (17 jaar!) en de terugkeer na vele jaren van de legendarische **Red Holloway**, die begeleid wordt door het al jaren honkvaste **Gouvy Groovy Trio**: Hein van de Geyn (b), Hans van Oosterhout (drs) en Bert van den Brink (p).

Zaterdag 5/8 is het één en al feest met als opener het duo **Stochelo Rosenberg-Romane**: deze twee topgitaristen hebben al lang de grenzen van de zigeunerjazz overschreden. Een superduo voor Gouvy. Eeuwig talent, multi-saxofonist en showman **James Carter** is de tweede act in de festivaltent op zaterdag. Hij komt met een trio met hammondspeler Gerard Gibbs en drummer Leonard King. Onze nationale trots **Toots** heeft het blijkbaar naar zijn zin in Gouvy, want na het succes van vorig jaar is hij er opnieuw in het gezelschap van het onvolprezen Gouvy Groovy Trio. Afsluiter is het kwartet van pianist **Benny Green** en tenorsaxofonist **Harry Allen**. Green op zichzelf is een van de gevestigde pianisten in mainstream/bebop. Harry Allen wordt wel eens de opvolger van Scott Hamilton genoemd. Zij zorgen alvast voor een swingende uitsmijter.

Het bluesluik op zondag 6/8 heeft eveneens een aantrekkelijk affiche met de groep van **Lucky Peterson** en **Magic Slim & The Teardrops**.

Tussen de optredens in de festivaltent kan men genieten van regionaal talent in de club in de hoeve zelf.

Als het weer meezit is dit bovendien een heerlijk weekendje Ardennen voor de familie.

Gouvy Jazz & Blues — 4, 5, 6 augustus 2006.

Info: www.gouvy.be/jazz&blues

Gaume Jazz festival (11 tot 13 augustus)

Een week later klinkt er ook jazz in de Gaume, zowat het zuidelijkste puntje van ons land. Het Gaume Jazz Festival vierde vorig jaar zijn twintigste editie. Bij het afsluiten van de redactie was het programma ons nog niet bekend. www.gaume-jazz.be

Het **grote jazzcircus** trekt **Europa** rond van juli tot augustus. Als we de grenzen oversteken, kunnen we Jazzmozaïek wel volstouwen met info over festivals verspreid over heel Europa. Grote en kleine. Dit jaar lichten we er deze vrij kleinschalige nieuweling uit, ook omdat het zo'n prachtig land is, dat op zichzelf al een geweldige muzikale traditie bezit. In het mooie Praag en omgeving is er voor het eerst drie dagen jazz te beleven. Organisator is de van oorsprong Tsjechische, in Praag geboren en getogen, gitarist **Rudy Linka**, die in de VS een carrière heeft opgebouwd en nu iets terug wil geven aan zijn geboorteland. Het is een openluchtfestival dat zich verplaatst naar drie locaties Praag (13 juli), Prachatice (14 juli) en Ceske Budejovice (15 juli). Het kreeg de toepasselijke naam **Bohemia Jazz Festival**. Namen als **Bobo Stenson**, **Bill Frisell**, **Ravi Coltrane** en de **Yellow Jackets** sieren de affiche. *Bohemia after dark... or before?* Voor verdere info: www.bohemiazjazzfest.cz

Jazz in 't Park Gent

(24 t.e.m. 27 augustus)

Voor de 13^e maal kan u genieten van het festival **Jazz in 't Park** dat ook dit jaar weer zal doorgaan in het **Koning Albert I-park** ("het Zuid", achter de stedelijke Bibliotheek). De concerten worden samengebracht op vier opeenvolgende dagen: van donderdag 24 tot en met zondag 27 augustus 2006. Jan Schiettekatte en zijn team van de dienst feestelijkheden van de stad maken van Jazz in 't Park traditioneel een showcase voor talent en gevestigde waarden van eigen bodem. Ook hier is het de bedoeling een zo breed mogelijk publiek te bereiken. Het feit dat de toegang gratis is kan dit alleen maar stimuleren. Elke avond, na de concerten, is er filmprojectie in openlucht met pareltjes uit de rijke verzameling jazzfilms van Steve Wante.

Programma:

- **donderdag 24.08.2006:** 12u00 - 14u15: **Pierre Anckaert Project**; 20u30 - 22u45: **Frederik Leroux Quartet**
- **vrijdag 25.08.2006:** 12u00 - 14u15: **Andy Declerck & Kari Antila Group**; 20u30 - 22u45: **Michel Pare & MP4**
- **zaterdag 26.08.2006:** 12u00 - 14u15: **Peer Bairlein & Electric Miles Project**; 16u00 - 18u00: **John Snauwaert Quartet**; 20u30 - 22u45: **Bert Joris Quartet** (met Dado Moroni, Philippe Aerts, Dré Pallemmaerts)
- **zondag 27.08.2006:** 12u00 - 14u15: **Fabien Degryse Trio**; 16u00 - 18u00: **Ewout Pierreux Trio**; 20u30 - 22u45: **Brussels Jazz Orchestra**

Meer info op www.gent.be/jazzintpark.

31e editie

North Sea Jazz Festival

Festivalnieuws

North Sea Jazz is verhuisd van het te klein geworden Den Haag naar het reusachtige Ahoy complex in Rotterdam, een stad waar de burgemeester Opstelten heet, maar waar het om gaat is de muziek en daar weet onze Nederlandse medewerker Mischa Andriessen alles van (LDB).

Rotterdam 'op stellen'

Op het forum van de North Sea Jazz website wordt altijd al ruim van tevoren gespeculeerd welke artiesten op zullen treden. Liefhebbers grazen het hele internet af om te zien of hun favorieten dit jaar zijn geselecteerd. Omdat **NSJF** altijd heel breed programmeert – van hiphop tot freejazz – wordt het forum tegelijkertijd gebruikt voor stevige discussies.

De 31^e editie van het NSJF is de eerste in Rotterdam. De optredens zijn niet meer in de Mondriaan- of Jan Steenzaal, maar in de Ynisei of de Darling. Dat went sneller dan zelfs de meeste verstokte Hagenees denkt, al zal het wel een speurtocht blijven. Het programma zal dit jaar net als alle andere jaren bekritiseerd worden, maar terecht is dat niet. Misschien wel meer dan andere jaren, haalt de organisatie een aantal zeer interessante artiesten in huis die dit jaar nog niet op de Nederlandse podia te zien waren en sommigen misschien wel nooit.

Iets wat meteen in het oog springt, is dat het roemruchte ECM-records, vaak een opvallende afwezige op het festival, dit keer een bijzonder boeiende delegatie afvaardigt. De Noorse saxofonist **Trygve Seim**, wat mij betreft een van de grootste ontdekkingen van de laatste jaren, komt met een grote bezetting en zal bovendien meespelen in de band van drummer **Manu Katché**, waarin ook de geweldige trompettist **Tomasz Stanko** zijn opwachting maakt.

Artist in residence is in deze aflevering **Branford Marsalis**, die drie optredens zal geven waaronder een uitvoering van 'A Love Supreme' met zijn vaste kwartet en een concert in trioformaat met onder meer drummer **Roy Haynes**. Het optreden dat ik vorig jaar in Rotterdam van het Branford Marsalis kwartet zag, was een van de beste van dat jaar en dat gold evenzeer voor het soloconcert van de pianist van dat kwartet **Joey Calderazzo**. Beiden staan geprogrammeerd voor de zaterdag net als **Miguel Zenón**, die ik nog nooit live heb gezien, maar die met 'Jibaro' in 2005 een prachtige plaat afleverde. Zijn weergaloze pianist **Luis Perdomo** is bovendien van de partij.

Pianotrio's zijn ook deze keer goed vertegenwoordigd met **Hank Jones**, **Kenny Barron**, **Brad Mehldau**, **Robert Glasper** en de minder orthodoxe **Jason Moran**, **The Bad Plus** en **Uri Caine's Bedrock**. De cd van de laatste viel erg tegen,

maar live zou deze groep toch zeer de moeite waard kunnen zijn.

De Nederlandse scene wordt bijzonder goed vertegenwoordigd met toppers als het **Benjamin Herman The Itch Quartet**, **Yuri Honing Wired Paradise**, **Eric Vloeimans Fugimundi**, het sextet van **Stefan Lievestro**, het kwartet van pianist **Jasper van 't Hof** en de meer mainstream georiënteerde **Martijn van Iterson** en **Piet Noordijk**.

Voor wie meer van het vooruitstrevende werk houdt, staan er ook een aantal zeer interessante concerten op stapel. Zoals het **Bill Frisell Quintet**, zelf ben ik geen grote fan van zijn spel, maar met onder meer de van Sex Mob geleende ritmesectie **Tony Sherr** en **Kenny Wollesen** en de werkelijk prachtig spelende rietblazer **Greg Tardy** is dit optreden toch veelbelovend. **Ken Vandermark**, vorig jaar een van de hoogtepunten, komt met **The Thing**, een Noors kwartet waarvan bassist **Ingebrigt Haaker Flaten** ook met **Kjetil Møster** optreedt. **Møster** is mij totaal onbekend, maar hem werd deze editie de IJFO jazzaward toegekend en hij zou dus een grote ontdekking kunnen zijn.

Branford Marsalis

Regina Carter

Voor **Wadada Leo Smith's Golden Quartet** met topdrummer **Nasheet Waits**, het **Tin Hat Quartet**, een groep rond violiste **Carla Kihlstedt** en de band van eveneens violiste **Regina Carter** met daarin de bijzondere bassist **Chris Lightcap** geldt hetzelfde. Nooit van gehoord, maar misschien juist daarom een reden om te gaan luisteren.

Deze editie sowieso veel viool. Zelfs **Herbie Hancock** neemt er een mee – met de betekenisvolle naam **Lili Haydn** (red) -. Zijn band is helemaal bijzonder. Geen blazers, wel de van Terence Blanchard bekende Afrikaanse gitarist **Lionel Loueke** en bassist **Matthew Garrison**, de zoon van de beroemde Jimmy uit de legendarische band van John Coltrane.

Grote namen overigens in overvloed. **McCoy Tyner**, **Wayne Shorter**, **Jack DeJohnette** en **Kenny Garrett**. **Kenny Wheeler** speelt met **Kenny Werner**, **James Carter** met het **Jazz Orchestra van het Concertgebouw**, **Chris Potter** met zijn Underground band. **Benny Golson** komt, **George Duke** en een aantal fusion grootheden als **Fourplay**, het trio **Lenny White**, **Victor Bailey**, **Larry Coryell** en de **Randy Brecker/Bill Evans soubopband**. Niet direct mijn ding, maar voor velen zonder meer een reden om naar Ahoy te komen.

Het NSJF wordt afgetrapt met een concert van **John Zorns Accoustic Massada** op 12 juli in Lantaren – Het Venster. Ook dat belooft. Hun optredens op de laatste Haagse editie vorig jaar was er een om nooit te vergeten.

JAZZ-mozaïekjes

Beethoven Academie speelt jazz. De Beethoven Academie heeft een productie gespeeld o.l.v. Eric Mathot waarin het repertoire van David Bee en Peter Packay ruimschoots aan bod kwam. Naast deze twee was er ook werk van Julien Closet, Henry Fevrier, René Demaret, en Emile Deltour. Wegens succes zal deze productie trouwens volgend seizoen in oktober worden hernomen (optredens o.a. 8 oktober te Mechelen, 10/10 te Leuven, 12/10 in de Elisabethzaal te Antwerpen en afsluiten op 31/10 in de Warande te Turnhout).

Jazz in Ternat: Ternat is the place to be op 15 en 16 september. **Jazz Ternat** organiseert in Cultuurcentrum De Ploter, op vrijdag 15 september een concert met de groep **Après Un Rêve** van Grégory Houben (tp) en Julie Mossay (voc). Zaterdag is het de beurt aan de uitstekende **Big band 86 o.l.v. Marc Godfroid**, waarna de muziek zich verder zet in een achttal kroegen met een brede waaier aan muziek. Voor de liefhebbers zijn er workshops van woensdag 13 tot zaterdag 16 september met gevestigde artiesten als **Jef Neve** (p), **Bart Denolf** (b), **Marc Godfroid** (tb) en **Dieter Limbourg** (sax). Inschrijven in CC De Ploter (info@ccdeploter.be). Verdere details op www.jazzternat.be

AB presenteert live-streams Vlaamse bands

Vanuit je luie zetel naar een concert vanuit AB kijken? Vanaf nu kan het en het is bovendien volledig gratis. Sinds kort biedt AB livestreams van concerten aan. Streaming is het constant doorsturen van beelden via het internet. De concerten kunnen live worden bekeken op www.abconcerts.tv en daarna belanden ze in een 'on demand' archief. De concerten in de club en de zaal worden gefilmd met 4 beweegbare camera's, waardoor het geen webcam-ervaring is maar een echte, levendige registratie. AB plant jaarlijks minimum 50 livestreams. In eerste instantie

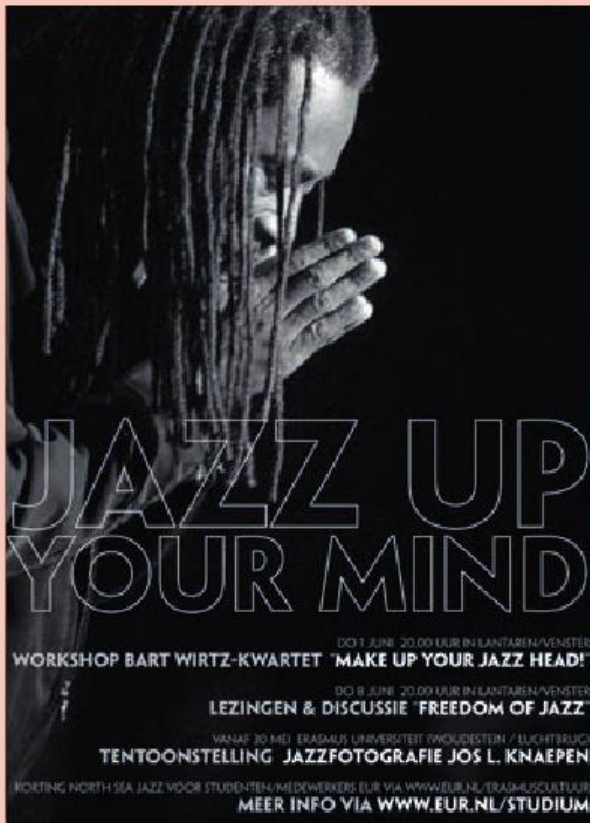

Bart Maris genomineerd voor Paul Acket Awards

Ieder jaar worden tijdens het North Sea Jazz Festival in twee verschillende categorieën de Paul Acket Awards (voorheen Bird Awards) uitgereikt: Artist Deserving Wider Recognition en Special Appreciation. Door een onafhankelijke jury is FES-lid Bart Maris genomineerd in de categorie 'Artist Deserving Wider Recognition 2006'. In deze categorie zijn dit jaar de volgende artiesten genomineerd: **Joey Calderazzo**, **Harmen Fraanje**, **Anton Goudsmit**, **Conrad Herwig**, **Bart Maris** en **Adam Rogers**. De jury bestaat uit Kees van Boven, Jaap Lüdeke, Henk Meutgeert en Wouter Turkenburg. Medio juni wordt de winnaar van de Paul Acket Award Artist Deserving Wider Recognition bekendgemaakt. De uitreiking van de Paul Acket Awards zal plaatsvinden tijdens het North Sea Jazz Festival, dat dit jaar wordt gehouden in Ahoy! Rotterdam op 14, 15 en 16 juli. (Bron: Muziekcentrum)

Interesse in **Jazzmozaïek activiteiten?**

Neem een kijkje op www.jazzmozaiek.be

JAZZ UP YOUR MIND

DOET JUNI 20.00 UUR IN LANTAREN/VENSTER
WORKSHOP BART WIRTZ-KWARTET 'MAKE UP YOUR JAZZ HEAD!'
 DIO 8 JUNI 20.00 UUR IN LANTAREN/VENSTER
LEZINGEN & DISCUSSIE 'FREEDOM OF JAZZ'
 VANAF 30 MEI ERASMUS UNIVERSITEIT TWOUDESTEN / LUCHTBRUG
TENTOONSTELLING JAZZFOTOGRAFIE JOS L. KNAEPEN
 KORTING NORTH SEA JAZZ VOOR STUDENTEN/MEDEWERKERS (EUR VIA WWW.EUR.NL/STUDIUM)
MEER INFO VIA WWW.EUR.NL/STUDIUM

Onze fotograaf **Jos Knaepen** levert met een foto van **Charles Lloyd** de cover van het juli-nummer van het bekende jazztijdschrift **Downbeat**. Bovendien loopt er in de **Erasmus Universiteit** van Rotterdam een tentoonstelling met foto's van Jos naar aanleiding van de verhuis van North Sea Jazz naar R'dam. De vernissage van de tentoonstelling was op 30 mei maar de tentoonstelling loopt tot medio augustus.

zullen vooral Belgische popartiesten aan bod komen. Ondertussen reeds in het archief op www.abconcerts.tv: Livestreams van **Briskey**, **Venus in Flames**, de finalisten van **Humo's Rock Rally 2006**, **Larry**, **Think of One**, **Bruno Deneckere**, **Nailpin**, **Anton Walgrave**, **Milow** en **Bunny** (online 19/05). Videoreports: **Gorki**, **Dominoo6 (Live)** Clips: **Vive La Fête**. Verwacht: Livestreams van **Franco Saint De Bakker** (07/06) + **Flat Earth Society** (9/06)

Drummer **Lieven Venken** was nog eens in het land. De Vlaming, die in New York zijn stek heeft gevonden, komt toch nog graag terug en tracht hier tijdens zijn verblijf zoveel mogelijk te spelen, bijvoorbeeld met **High Voltage**, de groep waarmee hij opgenomen heeft en sterke solisten groepeerd als trompettist **Nico Schepers**, saxofonist **Dieter Limbourg**, trombonist **Lode Mertens**, pianist **Bart Van Caenegem** en bassist **Peter Verhaegen**. Zonder meer de beste op en top Vlaamse band van het ogenblik.

Het **nieuwe seizoen 2006-2007** in **deSingel** geeft ruimte aan een speciale reeks Piano Piano met 2 keer een duo die een confrontatie tussen jazz en klassiek

JazzLab Series festivaleditie 2006

In de zomer liggen de tournees van JazzLab Series even stil. Partners nemen een rustpauze, publiek laat zich naar festivals en stranden lokken en de beelden van Sint-Arnoldus, patroonheilige van de brouwers, worden bedolven onder de votiefkaarsen in ruil voor weken van heerlijk terrasjesweer.

Het **Blue Note Records Festival** organiseert opnieuw een wedstrijd **Jong Jazztalent in Gent** in de Gentse binnenstad. De winnaar opent de volgende editie van het **Blue Note Records Festival** en krijgt een tournee binnen **JazzLab Series** aangeboden. Dat de jury een goede neus voor nieuw talent heeft werd vorig jaar al bewezen toen het **Carlo Nardozza Quintet** als winnaar werd gekroond. Ook dit kwintet opent op 13 juli het **Blue Note Records Festival** en toert met **JazzLab Series** in november. Op 3 en 4 augustus staan ze de nationale driekleur te verdedigen in het Franse Avignon, waar voor de vijftiende keer de prestigieuze wedstrijd **Tremplin Jazz Européen** gehouden wordt. Willy Schuyten en **JazzLab Series** verzamelden de inzendingen en stelden een Belgische jury

samen die voor de preselectie zorgde. Het is hoogst uitzonderlijk dat er meer dan één groep per land weerhouden wordt, maar Avignon was zo onder de indruk van de kwaliteit van de Belgische inzendingen dat ze ook **Saxkartel**, het saxofonistenkwartet rond Tom Van Dyck, voor de wedstrijd uitgenodigd hebben. België kan bogen op een mooi verleden in Avignon met finalist in 2005 **Robin Verheyen**, saxofoon en het **Pascal Schumacher Quartet** als winnaar van de Grand Prix in 2004. In september trekt onze muzikale karavaan zich opnieuw op gang. Het **Amina Figarova Sextet** brengt dan heel toepasselijk hun 'September Suite', een wondermooie creatie van pianiste **Amina Figarova** die rechtstreekse getuige was van 9/11 enkele jaren geleden in New York. Meer nieuws over

de eerstvolgende **JazzLab Series** tournees vindt u in de volgende uitgave van **Jazzmozaïek**. Graag tot dan!

Ilka Stevens

www.jazzlabseries.be

juli

Jong Jazztalent Gent,
 Blue Note Records Festival
www.bluenoterecordsfestival.com

augustus

Tremplin Jazz Européen,
 Avignon Jazz Festival (Frankrijk)
www.trempljazz.com

september

Amina Figarova Sextet
www.aminafigarova.com

aangaan. **Uri Caine** en **Luk Vaes** pakken samen een door Caine naar 2 piano's geconcipeerde versie van de Diabelli-varianties aan (10 januari 2007) en **Jan Michiels** speelt samen met **Kris Defoort** een selectie van de preludes van Debussy en een nieuwe creatie van Defoort 'Dedicatio' (28 maart 2007).

Op 14 januari 2007 zal een tweede keer een zondag jazz geprogrammeerd staan als 'Come Sunday #2' met **Stéphane Oliva - François Raulin Quintet**, **Sal Mosca** (piano solo) en in wereldpremière de nieuwe groep van **Ken Vandermark**.

Voor het volledige programma, surf naar www.desingel.be en/of vraag de 'pocket' aan: 03 248 28 28.

Nog voor het festivalseizoen losbarst is er op 23 & 24 juni voor de twaalfde keer **Frameries Jazz**, met een twintigtal orkesten, voornamelijk uit Waalse en Brusselse regionen. Optredens op diverse plaatsen in de stad, een uit zijn voegen gebarsten kroegentocht, met heel wat bekende en ervaren jazzspelers. Voor meer info zie www.frameriesjazz.be

Jazz op de beiaard

Geert d'Hollander (stadsbeiaardier Gent) en **Carl Van Eyndhoven** (Lemmensinstituut) geven tijdens de Gentse Feesten op zondag 23 juli van 11 tot 13 uur een jazzy beiaardconcert op het Emile Braunplein. D'Hollander vangt aan op de stadsbeiaard in het Belfort, Van Eyndhoven speelt het vervolg in samenwerking met jazzpianist **Paul Maasen** op een mobiele beiaard op het Emile Braunplein. Op het programma klassiekers als *Satin Doll*, *In Your Own Sweet Way*, *Seven Steps to Heaven*, *Spain* enz...

HEVOS

De nieuwe standaard voor bassisten

www.hevos.nl
info@hevos.nl

Opleiding & concours

Het **Blue Note Records Festival** pronkt voor deze lustrumuitgave met een gevuld educatief luik. Niet alleen is er de wedstrijd **Jong Jazztalent Gent**, maar er worden ook clinics en masterclasses gepland. Nieuw zijn de cursussen die vooral gericht zijn op podiumbewustzijn, zakelijk bewustzijn en opname- en productietechnieken. Lees hier in Jazzmozaïek of in de bijlagen alles over het Blue Note Records Festival of raadpleeg www.bluenoterecordsfestival.be

2^e international jazz singers competition in Brussel.

Van 3 tot 7 oktober staat de 2^e editie van het **Brussels International Young Jazz Singers Competition** gepland. Met steun van het Brussels Gewest. Vorig jaar was de eerste uitgave een succes en bovendien kwamen de kandidaten van over de hele wereld en was het niveau onverwacht hoog!

Elke na 1 oktober 1971 geboren, al dan niet professionele jazz-zanger of -zangeres kan deelnemen.

De jury zal een voorselectie van de kandidaten maken op basis van een dossier en een demo-cd met een viertal stukken. Kandidaturen insturen vóór 14 juli 2006. Daaruit zullen 12 deelnemers geselecteerd worden voor deelname aan de halve finale concerten van 3 tot 6 oktober 2006 in **The Music Village Jazz Club** in Brussel.

Na deze sessies zal de jury drie finalisten selecteren, die op zaterdag 7 oktober 2006 in een grote concertzaal in Brussel zullen strijden voor de prijzen tijdens het finale galaconcert.

Verdere informatie en inschrijfformulieren op www.themusicvillage.com.

Kunsthumaniora Brussel in pop en swing

Stopt de muziekgeschiedenis met Mozart of Beethoven? Kan ik later geen jazzmusicus, rockmuzikant worden? Is muziek maken gewoon een passie? Dat zijn vragen die de KHB vanaf september 2006 tracht in te vullen met een volwaardige humanioraopleiding, gecombineerd met een opleiding jazz en lichte muziek.

Een opleiding die een waaier aan doorstromingsmogelijkheden biedt naar jazz, rock en lichte muziek.

Het lerarenkorps voor deze opleiding ziet er o.a. als volgt uit: **Jef Neve** (piano), **Christophe Devisscher** (bas), **Dieter Limbourg** (rieten), **Carlo Mertens** (koper) enz... zie <http://www.kunsthumaniora-brussel.be/>

Tremplin Jazz Européen

Na preselectie door een Belgische jury, die werd samengesteld door **JazzLab Series** en **Willy Schuyten**, werden voor het eerst twee Belgische groepen weerhouden voor de finale van de prestigieuze wedstrijd **Tremplin Jazz Européen**, Avignon, Frankrijk. Het **Carlo Nardoza Quintet** en het saxofoonkwartet rond **Tom Van Dyck**, **Saxkartel**, verdedigen de nationale driekleur in Avignon op 3 en 4 augustus 2006.

In totaal werden uit alle internationale inzendingen zes groepen weerhouden. **Saxkartel** en het **Carlo Nardoza Quintet** delen de affiche met drie Franse groepen en één gemengde Duits-Engelse groep. Op 3 en 4 augustus 2006 gingen ze allen naar de hoofdprijs voor een jury die geleid wordt door **Eric Legnini**.

De wedstrijd kent drie prijzen toe. De **Grand Prix** geeft recht op het openingsconcert van de volgende editie (€ 150,00 gage per muzikant) en drie dagen studiotijd in **Studio La Buissonne de Pernes les Fontaines** (opname en mix). De **Prix du Meilleur Instrumentiste** wordt uitgereikt door de stad Avignon en bedraagt € 450,00 en de **Prix du Public** leidt naar een concert op 5 augustus 2006, in het **Celestijnenklooster van Avignon**.

(Bron: Jazzlab Series)

In samenwerking met de Antwerpse **Jazz Studio** en **De Halewijnstichting** is er de jaarlijkse **Dworp Summer Jazz Clinic** in **Dworp Destelheide**. Een week lang komen gereputeerde leraars van over de ganse wereld hier les geven. Voor meer info **Halewynstichting**, **Le Grellelei 10**, **B-2600 Berchem**, tel. 03 239 66 02.

Ook de **Académie d'été de Wallonie/Librumont** en **Le Stage au Vert** in het **Centre Marcel Hicter**, à la **Marlagne**, à **Wépion** (Namen) hebben een sterke reputatie. Info o.a. op jazzinbelgium.com.

Het **Rotterdams Conservatorium** heeft de **Codarts Summerschool** opgezet. Onder de noemer **Jazz Around The World** brengt ze van 8 tot 13 juli een 6-daagse summerclinic met **John Abercrombie** (g), **Adam Nussbaum** (drs), **Gary Willis** (p), **Gerard Presenger** (tp), **Tommy Smith** (sax), **Hein van de Geyn** (b) en **David Linx** (zang). Info www.codarts.nl/summerschool.

LAATSTE KEER JAZZMOZAÏEK IN UW BUS?

↓
**Stuur antwoordkaart
ingevuld terug**
↑
- zie JM 6/1 (maart 2006)

of e-mail: info@muzmoz.be
met vermelding 'JM2006' plus naam en adres.

Meer info: www.jazzmozaiek.be

27ème Festival de Jazz et de Blues de Gouvy

à la Ferme Madelonne
4,5 & 6 août 2006

Gouvy is Groovy !!!

- Formule chapiteau/club - camping gratuit et
petite restauration.

- Logements à l'hôtel ou chez le particulier :
00/32(0)80.51.77.69

Vendredi 4/08 dès 19 h. (JAZZ)

- **Jacques *Stotzem/André Klénès (B)**
dans le club
J.Stotzem (guit) - A.Klénès (db)
- **Yves Teicher trio (B)** Hommage à Ch. Parker
dans le club
Y. Teicher (v) - Anne Passeo (dr) - Y. Moreau (db)
- **Poum Tchack- musique Tzigane (Fr)**
L. Elian (badonéon/chant) - O. Dambegat (g) -
A. Morier (g/banjo) - JP Steverlyncq (v) - Em.
Reymond (cb) - Sam Bobin
- **Red Holloway quartette (USA/NL)**
R.Holloway (as) - H. vdGeyn (db) - H. v. Oosterhout (dr)
- Bert vdBrink (p)
- **Francesco Cafiso quartette(I)**
prodige de 17 ans
Francesco Cafiso (as) - Riccardo Arrighini (p) -
Aldo Zunino (b) - Stefano Bagnoli (dr)

Samedi 5/08 dès 17 h. (JAZZ)

- **Sinequa quartette (B)** dans le club
M.Magalon (b) - G.Hermans (p) - Marc Frankinet (tp) -
Eric Mingelbier (dr)
- **Super sax Battle (B)** dans le club
P. Lafontaine (ts) - V. Mardens (ts) - L. Sprimont (ts)
- M. Mainil (ts) - A. Rochette (p) - José Bedeur (cb) -
A. Cirri (drums)
- **Romane/Stochelo Rozenberg (FR/NL)**
Romane (guit) - Stochelo (guit)
- **James CARTER trio (USA)**
J.Carter (s) - Gerard Gibbs (hammondB3) - Leonard
King (dr)
- **Toots Thielemans quartette (B/NL)**
Toots (harm) - Hein v.d.Geyn (db) - Hans v. Oosterhout
(dr) - Bert v.d.brink (p)
- **Benny Green quartette (USA)**
Benny Green (p) - Alvin Queen (dr) - Jesper Lugaard
(db) - Harry Allen (ts)

Dimanche 6/08 dès 16 h. (BLUES)

- **Lightnin'bug(B)** dans le club
D. Tonneau (b) - G. Mallicet (dr) - Greg Janicki
(voc/guit)
- **T.Rogers (Hongrie)** dans le club
Béla Barath (dr) - Ferenc Kovacs (guit/voc)
- T.Quilliam (sax) - Pal Sturmman (guit) -
Z. Szatai (b) - V. Szell (perc) - M. Toth (harm)
- **Michel Krajewski blues quartette(B)**
dans le club
M. Krajewski (voc/guit) - Fr. Charlier (guit)
- S. Barbutti (dr) - J. Hoesterbosch (b)
- **Mudzilla Blues sextette (FR/NL)**
V. Pollet (Keyboard, voc) - Fl. Royo (guit) -
N. Domenech (basse) - A. Baudry (dr)
- A.Vannel (ts) - Bart Kemp (trpte, ts,
baryton)
- **Monster Mike welch (USA/FR)**
M. M. Welch (guit/voc) - Chris
Bourumeau (guit) -
Fr. Campello (b) - V. Daune (dr)
- **Lucky Peterson
sextette (USA)**
L. Peterson (keyb) -
Ch. Hosch (b) - R. Mc Farland
(g) - M. Carlisle (dr)
+ cuivres
- **Magic Slim & the Teardrops
(USA)**
Magic Slim (guit/voc) -
John McDonald (guit/voc) -
Chris Bledron (b) -
Vernal Taylor (dr)

www.gouvy.be/jazz&blues

*Reeds veertig jaar
laat pianist **Oscar Peterson**
de wereld genieten van
zijn fenomenaal pianospel.*

Bozar Music, PSK, Henry Le Boeufzaal
ma. 26/06 om 20 uur

(foto: © Jos Knaepen)

Herinneringen aan Al Jones

Jack Van Poll

Het verhaal begint met 'The Connection', dat in de jaren vijftig geschreven werd door de dramaturg Jack Gelber en vervolgens met groot succes op Broadway werd gebracht door het New York Living Theatre.

Het is een poëtisch drama, dat gaat over een cowboy die als 'drug connection' opereert voor een groep jazzmuzikanten, die tijdens de uitvoering zowel zichtbaar als hoorbaar op het podium aanwezig zijn. Het **Freddie Redd Quartet** met **Jackie McLean** op de voorgrond, maakte deel uit van de cast.

In 1959 werd *The Connection* voor het voetlicht gebracht in de kleine zaal van het Kurhaus in Scheveningen. Na afloop van de voorstelling, die, zoals ik me nog herinner, tamelijk heavy was, nam ik nog een pilsje op het Gevers Deynootplein, voordat ik de rit terug naar Roosendaal ondernam.

Iets verder aan de bar zat de drummer van het kwartet, en we namen er samen nog een. Hij vertelde me dat hij was ingevallen voor de drummer **Larry Ritchie** en dat hij eigenlijk van plan was om in Europa te blijven.

Ik vertelde hem dat ik de volgende avond in de Gard Sivik moest spelen en bood hem aan met mij mee te gaan. Dit was dus mijn eerste ontmoeting met **Al Jones**.

De volgende ochtend heb ik m'n toenmalige drummer **Butch Peleman** gebeld en hem uitgelegd dat ik die avond graag **Al Jones** aan bod wilde laten komen. Vanaf dat moment waren Butch en Al dikke vrienden.

Toen Al in de 'Gard' ook Monique ontmoette, was het liefde op het eerste gezicht. Zij zijn tot het overlijden van Al onafscheidelijk gebleven en hun beide kinderen kunnen dat intussen beamen.

Al Jones was een klassedrummer uit Philadelphia, die in 1954 al op het Crescendo label een plaat met **Dizzy Gillespie** had opgenomen (met o.a. **Hank Mobley** op tenor en **Sarah Vaughan**). Hij werkte in de States als vaste drummer van **Dinah Washington** en speelde met veel bekende muzikanten uit Philadelphia, in die tijd een stad waar veel jazztalent rondliep.

Het kon niet uitblijven dat Al Jones en **Jack Sels** elkaar in de Scheldestad ontmoetten. Ook **Roger Vanhaverbeke** trok vervolgens met Al en pianist **Jean Fanis** het land rond. Ikzelf heb de mooiste herinneringen aan het trio met Al Jones en **Mary Hehuat**, waarmee we samen toerden door Polen, Tsjecho-Slowakije, Frankrijk, Nederland en ook in België heel wat hebben gespeeld.

Al Jones woonde toen in de Keizerstraat, naast het Rockox huis en op 'n dag zaten Mary en ik bij Al rond de tafel en toen kwamen die twee er achter dat hun beide vrouwen in verwachting waren. Al zei: "Als het een zoon wordt, noem ik hem Percy" en toen antwoordde Mary "en als ik een zoon krijg noem ik hem Mercy".

En zo is het ook gebeurd....

Al is in die tijd in contact gekomen met organist **Lou Bennett** en maakte samen met gitarist **Rene Thomas** al snel deel uit van dat unieke orgeltrio, dat zich voornamelijk in Frankrijk en Spanje profileerde. Al Jones is aan het eind van een tournee in Spanje overleden, nadat Lou intussen ook Rene had verloren. Alleen de herinneringen blijven over. Zoon **Percy** heeft, als waardige opvolger van zijn vader, de drumsticks intussen overgenomen. U kunt Percy elk weekend in de Muze aantreffen waar hij met zijn eigen groep optreedt.

Ik heb dit verhaal geschreven voor Percy en het ziet er naar uit dat Percy, Mary en ik binnenkort in Antwerpen voor het eerst samen op gaan treden tijdens het 'Jazz Revisited' weekend in de Horta.

The memory goes on...

*nvd: Al Jones maakte deel uit van Dizzy's vaste groep in het begin van de jaren 50.

Foto archief Jack Van Poll

JACK VAN POLL TREE-OH
MARY HEHUAT: BAS AL JONES: DRUMS JACK VAN POLL: PIANO

Een handschrift over jazz

Marc Van den Hoof

De titel is 'JAZZ', de datum 1968. Het is het jazzboek van Jos Steen. Het is uniek in alle betekenissen van het woord. Er is om te beginnen slechts één zo'n boek. En van alle boeken waarvan er maar één is, of van alle boeken die over jazz gaan en waarvan er maar één is, is dit, bij mijn weten althans, het uniekste.

Het is – afgezien van enige pagina's wiegentyposcript die er later nog zijn aan toegevoegd – het enige mij bekende handschrift over jazz. Een bordeauxrood plastic ringmapje, zeventien op tweeëntwintig centimeter, ruitjespapier, veertien op twintig en een halve centimeter. De *Codex Josephus Petrus*.

Een minuscuul, maar haast kalligrafisch schrift, waarin, in een eerste afdeling, een aantal citaten zijn gekopieerd: Vian, Bernard Heuvelmans (de auteur van het Maraboutboekje 'De la bamboula au bebop' die later professor scheikunde werd in Parijs!), Ornette Coleman, Archie Shepp, Eric Dolphy, Jelly Roll Morton, Ted Joans, Langston Hughes, Coltrane, Brubeck, Berendt, Willy Roggeman, Jo Jones ... Een tweede paragraaf behandelt de relatie jazz en Europese concertmuziek, geschreven en geïmproviseerde muziek. Daarna volgt een vergelijking met de 'pop' en in een laatste uitweiding wordt beschreven hoe in de jazz zelf de spanning tussen traditie en vernieuwing steeds groter wordt. Er worden een paar pagina's gewijd aan de terminologie en het instrumentarium van de jazz en die monden uit in een discografie, een filmografie en een bibliografie. Alles onveranderlijk in datzelfde uitermate kleine maar heel keurige schoonschrift.

Een tweede afdeling behandelt de geschiedenis van de jazzmuziek: vanaf de aanvang in het jaar 1619 (in het rood en in een grotere letter en over heel de breedte van de pagina onderstreept) via de jaren 1900 en 1917 naar 1930 en de daaropvolgende decennia tot 1970 en het voorlopige verzanden van de jazzmuziek in de rockjazz (wat doet vermoeden dat het op de frontpagina aangegeven jaartal 1968 verwijst naar het moment waarop met het schrijven van het boek een begin is gemaakt). De auteur citeert instemmend Willy Roggeman zijn kritische bedenkingen bij het fenomeen.

In een derde grote afdeling zijn de biografieën

verzameld, van Scott Joplin tot Larry Coryell, alle voorzien van een afbeelding van de artiest in kwestie: een uit een krant of tijdschrift geknipte foto (hoe gefascineerd waren we zelf niet door de zorgvuldig uit het één of andere weekblad geknipte fotootje van Lester Young dat bij de burens op het gevlochten matje voor de luidspreker van hun radiotoestel was geprikt!), of een uit diverse dergelijke knipsels vervaardigde collage, of bij gebrek aan zulke illustraties een door de auteur zelf gemaakte tekening in zwart en wit, of een enkele keer in rood en wit, een beetje herinnerend aan de jazzportretten van Crumb. Van sommige musici is het portret om de één of andere reden uit de bundel geknipt (terechtgekomen in een ander boek, in een andere collage, in de codex van een gelijkgezinde die er niet in geslaagd was een foto van Han Bennink of Albert Ayler of Sun Ra of Yusef Lateef op de kop te tikken?). (De foto van Ornette Coleman lijkt me gemaakt tijdens Coleman's eerste Europese concert in Croydon in Engeland in augustus 1965. Een dubbel-LP met opnamen van dat concert verscheen destijds op Freedom in Engeland en op Polydor op het Europese vasteland: 'An Evening With Ornette Coleman'. Totnogtoe niet opnieuw uitgebracht op compactdisc.) De foto's lijken mij afkomstig uit *Het Laatste Nieuws*. De foto's bij de stukjes van Juul Anthonissen in *De Standaard* hadden een andere korrel. Op één van de foto's is Cel Overberghe trouwens iets aan het uitleggen aan Mon Devoghelaere. De *Codex Josephus Petrus* wordt afgerond met een aantal getypte opstellen: 'De Jazz en de Europese Muziek', 'De revolutie van de « boppers »', 'Een moment van rust' (over de cool en de West Coast), 'Het hoogmoedige Harlem ontwaakt' (over de hard bop), 'De Tijden van Zelfonderzoek' (over de free), en 'De Kinderen van Miles'. Veertien was Jos Steen in 1968. Zo'n boek hadden we allemaal willen schrijven toen we de jazz ontdekten en ons de schellen van de oren en de ogen vielen. Maar hij heeft het gedaan.

LAATSTE KEER JAZZMOZAÏEK IN UW BUS?

Stuur antwoordkaart ingevuld terug
– zie JM 6/1 (maart 2006)

of e-mail: info@muzmoz.be met vermelding 'JM2006' plus naam en adres.

Meer info: www.jazzmozaiek.be

'Dooji Wooji'

met Lorraine Feather

SWING ST

Paul Blair

(correspondent Jazzmozaïek in New York)

Misschien komt haar familienaam u bekend voor, hebt u haar muziek misschien al eens gehoord zonder haar daarom echt te kennen: **Lorraine Feather**, een bijzonder getalenteerde zangeres-songwriter uit Zuid-Californië. Haar meest recente cd 'Dooji Wooji' is uitstekend, maar even prachtig zijn de eerdere uitgaven onder haar eigen naam.

Om te beginnen is ze de dochter van de gerenommeerde jazzschrijver **Leonard Feather**. Haar eerste pianoleraar was **John Lewis** van het MJQ - en **Billie Holiday** was haar godmother. Ze groeide op in New York in een appartement dat nu vlak boven Café Society in Greenwich Village is gelegen. Dan verhuisde ze met de familie naar Los Angeles. Na acteerlessen en een aantal jaren hengelen naar theaterwerk, vooral in Manhattan, koos ze voor de muziek en werd zangeres. Er volgde een hele resem vocaal werk, veelal studio- en jingle-opnamen en verder *backing vocals* voor acts zoals Petula Clark en Grand Funk Railroad. Ze bracht het zelfs tot een eigen cabarettact en verhuisde terug naar L.A. waar ze in de levendige jazzscene werd ontdekt. Ik hoorde haar op plaat toen ze deel uitmaakte van de zanggroep **Full Swing** in de jaren tachtig. En ergens tussendoor begon Lorraine ook met het schrijven van teksten.

En dan gaat het de goede kant op. Lorraine Feather's talenten als zangeres en liedjeschrijfster zijn sterk aanwezig in vier cd's die de jongste jaren onder onafhankelijke labels werden uitgebracht. In 2001 verscheen 'New York City Drag' (Rhombus), met haar teksten op composities van **Fats Waller**, o.a. *Fractious Fingering*, *African Ripples*, *Minor Drag* and *Valentine Stomp*. **Dick Hyman** begeleidt haar op piano. Op 'Café Society (Sanctuary) twee jaar later deed ze dit ook voor composities als *Creole Love Call* en *Rockin' in Rhythm*, net als

de andere instrumentale nummers. In 2004 kwam 'Such Sweet Thunder' uit (opnieuw op Sanctuary), geïnspireerd door **Ellington**. Mijn favoriet nummer daarop is *Imaginary Guy* met de hilarische tekst over een jonge vrouw die genoeg heeft van de mannen en zich een ideale man droomt. Dit wordt gebracht op de muziek van Duke's *Dancers in Love*. (Gek genoeg hebben weinig woorden van Lorraine's teksten te maken met de titels van de tunes die ze aanpakt. (Niet dat het me stoort!))

De recentste cd van Lorraine op Sanctuary is 'Dooji

Wooji', vorig jaar uitgebracht en alom geprezen. Het bevat vier andere Ellington nummers waarvoor ze knappe creatieve teksten bedacht: *Calistoga Bay*, dat steunt op *Harlem Airshaft*; *Sweet Honolulu*, dat gebaseerd is op *Dooji Wooji*; *Indiana Lana*, verwijzend naar *Jubilee Stomp* en *Tryin' to Get Over*, een Duke rareiteit die *Doin' the Voom Voom* noemt. Acht andere tracks zijn van recentere datum. Ze wordt bijgestaan door een aantal blazers en een ritmesectie die echt swingt. Maar bovenal vind ik Lorraine Feather een jazzzangeres die een perfecte timing koppelt aan een breed stembereik en zelfs de laagste noten zuiver weet te brengen. U zult in geen enkele van deze cd's halverwege verveeld geraken, dat kan ik u verzekeren.

Artiesten zoals **Patti Austin**, **Cleo Laine**, **Tom Scott**, **Eric Marienthal**, **David Benoit**, **Phyllis Hyman**, **Kenny Rankin**, **Diane Schuur** en vele anderen hebben teksten van Lorraine Feather in hun liedjes. Ze werd genomineerd voor vijf Emmy's, componeerde muziek voor televisie, zong op de *Dick Tracy* soundtrack en hielp zelfs mee in het creëren van een lofzang voor de Olympische Spelen van 1996. Tot de recente projecten behoort het schrijven van een libretto voor een opera gebaseerd op *The Bonfire of the Vanities*. Maar het zijn de albums onder haar eigen naam die u het meest zullen aanspreken. Ze zullen binnenkort ook in Noord-Europa verschijnen, zodra de distributiedial is afgesloten. Ik stel voor dat u begint met het beluisteren van 'Dooji Wooji'. En als u, net als ik, gefascineerd bent door Lorraine's werk, kunt u teruggrijpen naar haar vroegere opnamen. Of al uitkijken naar haar recent opgenomen nieuwste cd 'Language' die binnenkort wordt gelanceerd.

En ten slotte moet u eens gaan kijken op www.lorrainefeather.com, wel een van de opvallendste en meest subliem ontworpen muzikantenwebsites die ik ken, die bol staat van de humor en aantoon wat deze vrouw zo bijzonder maakt. U vindt er ook de teksten en commentaar rond de al verschenen albums.

Onze correspondent Paul Blair woont in Brooklyn, brengt maandelijks in New York het jazz magazine Hot House uit en gidst groepen langs minder bekende en historisch belangrijke paden door The Big Apple. Voor meer info over de "walking tours": www.SwingStreets.com.

(vertaling: Bernard Lefèvre)

(foto: © Steve Davy)

Lorraine Feather

Mischa Andriessen

Toen ik klein was duurde de zomer drie weken. Drie weken waarin alle vriendjes weg waren en elke dag bestond uit wachten op de uitzending van de dagelijkse rit in de Tour de France. Tegenwoordig duurt de zomer van eind mei tot eind september. De televisie zendt enkel herhalingen uit. Alles en iedereen is weg. Een onbeschrijflijke leegte wordt aan je opgedrongen. De tour heeft al lang haar aantrekkingskracht verloren.

Zomerverdriet!

Eind juni is het concertseizoen voorbij. En dan beginnen de festivals. North Sea Jazz natuurlijk, maar ook Jazz op het dak, Jazz at the Castle, Jazz in Duketown en zo voort en zo voort. De bezwaren tegen festivals liggen voor de hand; de massaliteit, het commerciële karakter waardoor soms artiesten geprogrammeerd worden die nauwelijks iets met jazz te maken hebben, het gevreet, gezuip en gedrang. Dat zijn allemaal bezwaren vanuit een elitaire houding. Festivals bieden bij uitstek de mogelijkheid in te halen wat je door andere verplichtingen of gewoon laksheid gemist hebt. Je kunt vinden dat **Jamiroquai**, **Chaka Kahn** of zelfs **Jamie Cullum** niet op een jazzfestival thuishoren, maar dergelijke publiekstrekkingen maken het mogelijk dat artiesten als **Ben Allison**, **David S. Ware**, **Randy Weston** en **Henry Threadgill** die zelden of nooit in Nederland te zien zijn, ook optreden. - Wie op een dag **David Berkman**, **Ben Allison**, **Fred Hersch** en **Matt Wilson** kan zien spelen zoals op North Sea Jazz twee jaar geleden, heeft geen enkele reden tot klagen. - Op het Jazz at the Castle-festival op 25 juni bij het kasteel van Amerongen treden het **Michael Moore Quintet** en het kwartet van **Benjamin Herman** op. Hun cd's 'Osiris' en 'The Itch' behoren tot het beste van wat de afgelopen tijd is verschenen. Jazz in Duketown programmeerde eind mei naast populaire artiesten als **Toots Thielemans**, **Candy Dulfer** en **Trijntje Oosterhuis** ook **Anton Goudsmit** en **Amina Figarova** die tot de talentvolste Nederlandse muzikanten van dit moment behoren.

Bezwaar tegen festivals op zich heb ik daarom niet, maar waarom moeten de zalen zo lang dicht? Waarom gaan de deuren, al is het stiekem, niet af en toe toch open ter gelegenheid van speciale troostconcerten voor die kleine groep van hardnekkige thuisblijvers? Waarom leggen jazzliefhebbers met reiswep niet hun vakantiegeld bij elkaar om de portier van het Bimhuis om te kopen en binnen een concert in kleine kring te organiseren of desnoods naar de zelf meegebrachte cd's te luisteren en elkaar tips te geven, terwijl je door de ramen naar de mensen uit verre landen kijkt die zich door hitte en smog een weg naar museum of café banen?

Ik vind het zelf zo een goed idee dat de ge-

dachte mij angstig maakt. Misschien bestaan er al jaren geheime genootschappen die op ver afgelegen of onherbergzame locaties dit soort troostconcerten organiseren. Die, ssst niemand zeggen, **Myra Melford** en **Marty Ehrlich** op hun zolder laten optreden, **Keith Jarrett** met **Charles Lloyd** in hun achtertuin herenigen of **Michael White** bereid hebben gevonden nog een keer zijn prachtige *Ballad For Mother* te laten spelen. Als er geen concerten zijn, komen deze genootschappen heimelijk bijeen om elkaar de ogen uit te steken met originele Blue Note lp's, zeldzame Japanse persingen en video's met legendarische concerten. Zoals een goed gastheer aan het eind van de avond een prachtige Pomerol of een heel speciale single malt ter beschikking stelt, zo laat de leider van het genootschap tot besluit beelden zien van de concerten waar je bent geweest, maar niet wist dat er opnamen van waren. **Thomas Chapin** in het Sju Jazzpodium. Of **Archie Shepp** in het Bimhuis met de jonge kornettist die was weggestuurd omdat hij een fout had gemaakt en zich tijdens de toegift realiseerde dat dit zijn laatste kans was om met de oude meester op te treden en toen aarzelend het podium opnieuw betrad en de solo van zijn leven blies. Of het concert dat **Joe McPhee** op een zondagmiddag tussen twee optredens (in Parijs en Vilnius) door in datzelfde Bimhuis gaf. Of **Joey Calderazzo** die zo met zijn hoofd bij de zieke **Michael Brecker** is dat hij in zijn eigen compositie ineens in een stuk van zijn zieke vriend belandt en zo voort, en zo voort...

Als dit soort clubs niet bestaan, zouden zij moeten worden uitgevonden. Als zij wel bestaan, is het hopen dat een van de leden ooit loslippig wordt en zich zo verraadt. Ik zal voortaan bij elk concert iedereen met argusogen opnemen, op zoek naar insignes of geheime symbolen. Als ik zo iemand vind, zal ik hem of haar dronken voeren en net zo lang bepraten tot ik de locatie en vaste clubavond ken. Dan zal de zomer nog veel langer mogen duren, want terwijl Jamiroquay in een uitverkocht Ahoy speelt, geniet ik gesmokkelde beelden van **Michael Blake** met **Billy Harper**, **John Hicks** en **Gracham Moncur III** en duizenden andere optredens die ik nooit had kunnen bijwonen.

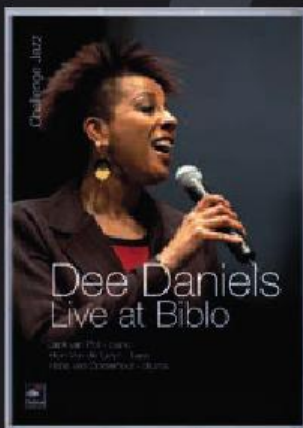

(foto: © Jos Knaepen)

Michael Moore

Challenge

Home Of Creative Music

Swingen in België!
CHR DVD 70125
Dee Daniels
Live At Biblo

Groots talent
CHR 70124
Frank Woeste Trio
Mind At Play

Drie meesters
CHR 70130
We Three
Three For All

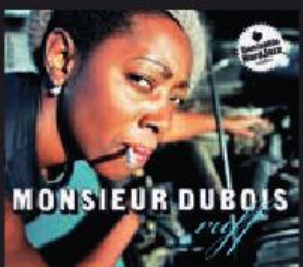
Vernieuwend
CHR 70129
Harmen Fraanje
Ronja

Onmisbaar
CHR 70126
Enrico Pieranunzi
Live In Paris

Warm en intens
CHR 70128
Eric Vloeimans
Summersault

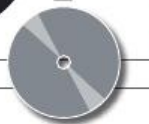

Dansbaar
CR 77043
Monsieur Dubios
Ruff

Nieuw op CD!

redactie:

Mischa Andriessen
Luc De Baets
Peter De Backer
Dirk de Gezelle
Bernard Lefèvre

Jazzmozaïek klasseert in deze rubriek de cd's (nieuwe releases en heruitgaven) in alfabetische volgorde en illustreert het betere werk met de afdruk van de hoesjes. Een eenvoudig sterrenstelsel staat symbool voor de globale beoordeling van iedere plaat door de ondertekenende recensent.

- * = ontgoochelend
- ** = kon beter
- *** = goed
- **** = beter
- ***** =

DEADLINE: Te bespreken cd's, dvd's en ander audiovisueel materiaal ten laatste op 1 augustus 2006 op de redactie aub: Jazzmozaïek, Bruggestraat 105, 8755 Ruiselede

Sterren, deadlines en plaatsgebrek.

Lezersvraag: Waarom zijn er zo weinig beoordelingen met 1 en 2 sterren?

Enige reden daarvoor is dat albums met deze lage quoteringen meestal niet eens deze kolommen halen. We geven prioriteit aan het betere werk en zwijgen zedig en in alle eerlijkheid vaak wegens plaatsgebrek over deze albums met dergelijke lage scores.

Een ander punt is dat we **hard ons best doen de actualiteit te volgen**. Jazzmozaïek is echter een kwartaalblad en kan nooit zo kort op de bal spelen als dagbladen en weekbladen. Niet dat u als lezer daarover klaagt. We hebben sommige platenmaatschappijen kunnen overtuigen van luisterexemplaren te sturen in de weken voorafgaand aan de releasedatum. Zij worden daarvoor beloofd met een snelle reactie van onze redactie. Maar vaak vallen andere releases tussen wal en schip en worden die pas in de volgende editie besproken, drie maanden na datum. Deadlines zijn er nu eenmaal om gerespecteerd te worden.

Bovendien worden we overstelpt met nieuwe albums en hebben onze recensenten vaak nachtelijke overuren er voor over om alles op tijd klaar te hebben. Waarna de eindredactie met de handen in het haar wegens plaatsgebrek noodgedwongen sommige releases moet verschuiven naar een volgende editie. **We zoeken een oplossing en zullen in de toekomst zorgen voor tussentijdse opvang op onze website – www.jazzmozaiek.be – van recensies van belangrijke producties en in het bijzonder van die van eigen bodem.**

Luc De Baets

Acoustic Ladyland Last Chance Disco

Label Bleu/Bang! Distribution - 43:04

Drie van de vier leden van Acoustic Ladyland (niet te verwarren met de groep van Erik Truffaz Electric Ladyland) spelen ook in Polar Bear. Hoewel beide bands totaal verschillende klinken, is de rechte doorzee benadering van de muziek meteen herkenbaar. Acoustic Ladyland beweegt zich op geheel eigen wijze tussen elektro(disco) en punkrock à la The Ramones. Opzweepende, houten ritmes, pakkende neurotische keyboardpartijen en de sax van bandleider Pete Wareham die snert en schmiert. Menig jazzliefhebber zal het al bij de eerste snoeiharde maten voor gezien houden, maar wat mij betreft is Acoustic Ladyland net zo'n ontdekking als Polar Bear. Jazz is van oorsprong dansmuziek en 'Last Chance Disco' is geen plaat om stil bij te blijven zitten. Acoustic Ladyland is als Jambalaya. Met veel verrassende ingrediënten en boordevol pittige smaken. De punk-

houding van de band, gewoon doen waar je zin in hebt, werkt zo aanstekelijk, dat minpunten als het rommelige geluid, snel vergeten zijn. 'Last Chance Disco' is zowel ruig als ontroerend en even onderhoudend als to-the-point. Een plaat met een intensiteit alsof het de laatste is, maar hopelijk komt er meer.

Mischa Andriessen

Mischka Adams God Bless The Child

Candid/LC Music - 71:48

De tere stem en de meisjesachtig naïeve interpretaties van vocaliste Mischka Adams kleuren hier goed met de ruige, volvette tenorsax van Mike Guevarra. Een reeks plat gespeelde standards passeren hier de revue en kunnen hoogstens een glimlach opwekken bij de luisteraar. Als dit de debuut-cd van dit zangeresje is, dan is dat alleen vrij be lovend, als ook Madeleine Peyroux tot je favorieten behoort. Hangt er dus vanaf hoe hoog je mikt. Mischka Adams heeft meer muzikale pijlen op haar Cupido-boog, want ze speelt ook tenorsaxofoon en gitaar.

Luc De Baets

Ben Allison Cowboy Justice

Palmetto Records/Codaex

- 47:16

Allisons vorige cd 'Buzz' klonk al opmerkelijk ingetogener dan

zijn eerdere werk. Voor 'Cowboy Justice' formeerde Allison een geheel nieuwe band die op de ingeslagen weg verder gaat. Met een bezetting van bas, drum, trompet en gitaar heeft Allison zijn muziek van ieder franje ontdaan. 'Cowboy Justice' klinkt opzettelijk nogal kaal. Samen met drummer Jeff Ballard zet Allison de zacht gespeelde ritmische structuren uit waarover Steve Cardenas (g) en Ron Horton (tp, bugel) fijnzinnig soleren. Vooral Horton is wat dat aangaat in grootse vorm. In de beste nummers zoals *Talking heads* en *Ruby's Roundabout* levert het broze trompetspel in combinatie met de subtiele ritmes intrigerende en sfeervolle muziek op. Helaas zijn een aantal andere composities niet spannend genoeg om de aandacht constant vast te blijven houden. Juist door de uitgekledde productie en de kleine bezetting komt de zwakte van een enkel stuk onbarmhartig aan het licht. Tegelijkertijd bewijzen de muzikanten hun uitzonderlijke kunnen door ook deze wat te saaie nummers boven de middelmatigheid uit te tillen. Misschien ben ik door Allison's voorgaande cd's verwend geraakt, want 'Cowboy Justice' stelt, hoe goed hij vaak ook is, toch licht teleur.

Mischa Andriessen

Nieuw op CD!

vervolg ...

Pierre Anckaert Project Candide

Eigen beheer/contact
pierreanckaert@hotmail.com

- 42:29

***(*)

Met een compact en kort (42:29) schijfje geeft pianist Pierre Anckaert hier zijn visitekaartje af. Hij doet dat samen met een aantal *soulmates*, waaronder percussionist Peter Schneider en bassist Hendrik Van Attenhoven, die zich na hun conservatoriumstudies in België en Nederland, net als Anckaert verder specialiseerden aan het Conservatorium van Havana. Je voelt al gelijk welke richting het uitgaat: Afro-Cubaanse muziek doorspekt met wat *couleur locale* uit de achtergrond van de bandleiden. Anckaert laat horen wat hij in Havana opgestoken heeft en dat hij driftig op

zoek is naar een eigen stem. Op één na zijn de composities ook van hem. *Influence*, *Major Changes*, *Passe-Pied* en *Candide* zijn leuke stukken. Met de hulp van drummer David Barker en vooral de saxofonisten Bruno Vansina en Tom Callens, wordt hier vrij aardig gemusiceerd. Het klinkt soms nog wat onafgewerkt en het loopt niet altijd even gesmeerd, maar je voelt de energie en het enthousiasme van de groep. Pierre Anckaert is een naam om te onthouden.

Luc De Baets

Michael Blake Blake Tartare

Stunt Records/Challenge
Records - 57:17

Hoewel zowel zijn eigen platen als zijn werk met Ben Allison en The Lounge Lizzards doorgaans goed ontvangen zijn,

blijft Michael Blake relatief onbekend. Verbazingwekkend, omdat Blake een originele, maar zeer melodieuze blazer is. Iemand die vernieuwingsdrift en toegankelijkheid combineert. Voor zijn nieuwste project 'Blake Tartare' heeft hij de hulp van een viertal jonge Denen ingeroepen. De groep speelt zelfverzekerd alsof ze al jaren op de planken staat en geeft even inventief als vakkundig invulling aan de composities die behalve van Blake van Sun Ra en Charles Mingus afkomstig zijn. De productie van de verrassende gitarist Teddy Kumpel brengt de frisse, ongedwongen sfeer goed naar buiten en Blake krijgt voldoende tegenspel om op zijn eigen bescheiden wijze de show te kunnen stelen. Saxofonisten als hij zijn zeldzaam, dat wordt door 'Blake Tartare' andermaal onderstreept. Blijkbaar is de samenwerking Blake zelf ook goed bevallen want een vervolg is al opgenomen. Dat het een jaar geduurd heeft eer 'Blake Tartare' een fatsoenlijke

distributie kreeg, is hopelijk geen teken dat Blake nog langer moet wachten op de erkenning die hij verdient.

Mischa Andriessen

Stefano Bollani I Visionari

Label Bleu/Bang! Distributie - 2cd - 40:14 + 37:13

Als kind was popvedette Adriano Celentano zijn idool. Als twintiger verdiende hij een aardige stuiver bij zangeres Laura Pausini. Maar vandaag is Stefano Bollani vooral zichzelf: een zeer eigenzinnig en virtuoos pianist, een van de boeiendste ontdekkingen in de Europese jazzwereld van de jongste tien jaar.

Met leermeester Enrico Rava was Bollani de jongste jaren op mooie opnames te horen, maar het meeste indruk maakte hij toch met zijn eigen kleurrijke cd's. Bollani laat er een eigen soort jazz horen, virtuoos, inderdaad, maar toch vooral met een heel persoonlijke visie. Die heeft Bollani gevonden door zijn Italiaanse wortels en dito volksdeuntjes schijnbaar moeiteloos te vermengen met zijn passie voor jazz, de Franse modernisten als Satie of Debussy of zelfs rockiconen als Frank Zappa en King Crimson.

Deze dubbel-cd is alweer boeiend van begin tot eind. Het lang uitgesponnen *Visione Numero Uno* staat misschien het dichtst bij hedendaagse jazz, met prachtig werk van saxofonist Mirko Guerrini. Het daarop volgende *Carnevale di Dunkerque* is dan weer zo'n typisch folkmelodietje waar Bollani en zijn uitstekende kwintet onmiddellijk raad mee weten. Bollani besluit cd 1 met een gezongen nummer, en dat haalt hoe dan ook wat de spanning uit deze muziek, ook al heeft de pianist een warme stem.

De tweede cd begint met een wat gedurfd inleiding (inclusief gastviolist Mark Feldman) voor wat een schattig liedje met de zachte stem van Petra Magoni wordt. In *Visione Numero Due* blijkt de voorliefde van Bollani voor de sopraansax, en

verderop bepalen vooral klarinet en basklarinet van Nico Gori de klankkleur, zelfs in het rockgetinte *Antichi Insediamenti Urbani*.

De totale tijd van deze dubbel-cd overstijgt nauwelijks die van een gewone cd, maar een kniesoor die daarop let. Wat telt is dat geen Bollani-fan met deze muziek op zijn honger zal blijven.

Peter De Backer

Jane Bunnett Radio Guantanamo

Blue Note Records/EMI
Music - 63:12

De Canadese Jane Bunnett is een van die schaarse saxofonisten (zoals Steve Lacy) die zich uitsluitend tot de sopraan beperkt. Ze is ook een uitstekende fluitiste.

In een ver verleden verraste ze met uitstekende duo-platen met pianovirtuozen Paul Bley (ook al een Canadees) en Don Pullen. Maar Bunnett is van de avontuurlijke soort. Meer dan twintig jaar geleden al ging ze met echtgenoot en trompettist Larry Cramer in Cuba zuidoerse muzikale sferen opsnuiven, en dat resulteerde al in enkele wereldmuziek-cd's, waarvoor ze zelfs twee keer een Grammy-nominatie kreeg.

Wie Bunnett niet kent, zal bij deze cd onvermijdelijk aan Buena Vista Social Club denken. Een vloek, want Bunnett heeft de Cubaanse muziek al veel eerder ontdekt dan Ry Cooder, en een zegen, want dat maakt deze opname onmiddellijk herkenbaar en toegankelijk.

Maar anders dan Cooder en zijn kompanen focust Bunnett hier niet op het muziekleven uit Havana, maar op de Changü-muziek uit Guantanamo-stad, een oord dat met zijn aanpalende Amerikaanse gevangenis vandaag helaas heel andere sferen oproept.

Changü staat ook wel voor sterke percussie en doorleefde zang, maar het klinkt allemaal toch wat minder afgelikt dan de Buena Vista Social Club. Bunnett ontpopt zich hier als een begaafde instrumentiste,

IGLOO

SOWAREX asbl • rue P.E. Janson 9 - 1050 Bruxelles
 Tél. +32 2 538 90 01 • Fax +32 2 537 61 70
sowarex@arcadis.be

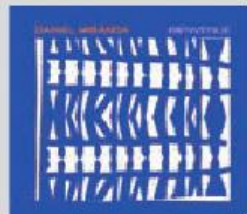
Distribution Benelux AMG

CLAUDIA MEYER

«Azul» new CD IGL 185

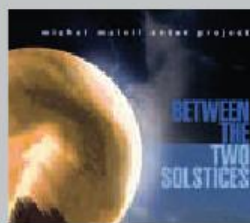
Claudia Meyer lead vocal
 Patrick Deltener & Jean-Félix Lalanne guitars
 Daniel Romeo bass
 Marc Benabou drums & percussions
 special guest Maurane

DANIEL MIRANDA

«Bienvenue» new CD IGL 189

Daniel Miranda acoustic guitar
 Osman Martins percussions, cavaquinho
 David Nuñez alto, violin
 Sam Gerstmans acoustic bass
 Guillermo Cervino Wood cello

MICHEL MAINIL ENTER PROJECT

«Between the two solstices» new CD IGL 188

Michel Mainil tenor and soprano sax, alto clarinet
 Cécile Broché electric and acoustic violin, voice
 Alain Rochette piano, keyboards
 José Bedeur double bass, cello
 Patrick Joniaux double bass
 Chris Joris percussions
 Antoine Cirri drums
 DJ Landzar scratch, sound effects

maar pende (al dan niet met echtgenoot Cramer) ook enkele pakkende stukken. De uitstekende lokale muzikanten (zoals de piepjonge pianist David Virelles) en Bunnett's strijdmakker Dewey Redman en tubaspeler Howard Johnson maken van deze cd iets speciaals. Bunnett weet hoe ze jazz en Changui samen moet smelten tot een boeiende brok wereldmuziek.

Peter De Backer

Bill Carrothers & Marc Copland No Choice - Standards Visits Vol.1

Minium music/Bang!
Distribution - 59:20

Deze cd maakt deel uit van een concept, bedacht door Philippe Ghilmetti. Begin 2005 hield hij zijn label Sketch voor bekeken en startte met twee nieuwe labels: Minium en Illusions. In deze reeks pakken pianisten standards aan 'die ze op hun persoonlijke weg vonden'. René Urteger, Giovanni Mirabassi en Stéphane Oliva staan nog op het programma en er is zelfs een box met alle cd's samen gepland. En een bonus-cd waarop alle pianisten dezelfde tune *Lonely Woman* spelen. Dat is meteen de opener en afsluiter van dit album. Dat de interpretatie standard ruim is, blijkt uit een cover van Neil Young's *The Needle and the Damage Done* wat meteen past bij de romantische zielen die Carrothers en Copland zijn. Ook hun eigen compositie *Dim Some* past wonderwel in dit universum. Niet dat het er sentimenteel aan toe gaat, integendeel, ze houden de spanning aan en drijven zelfs de confrontatie op in *Take the A Train* en *Bemsha Swing*. Wayne Shorter's *Masqualero* sluit mooi aan. *Blue in Green* wordt in de eerste versie (*Chorale*) introspectief door Carrothers geleid en getackeld door Copland. De tweede versie (*Theme & Variations*) neemt Copland het voortouw en is het Carrothers die interfereert.

Twee maal twee handen die in een prachtige interactie alle hoeken en kanten van de piano beroeren.

Bernard Lefèvre

Harmen Fraanje Quintet Ronja

Challenge Records/Challenge Records - 55:39
***(*)

Harmen Fraanje is in betekelijk korte tijd een van Nederlands meest gevraagde jazzpianisten geworden. Dat is begrijpelijk. Fraanje is een subtiel begeleider en een energerend solist. Zijn kwaliteit als componist doet daar niet voor onder. Het stuk *Cockburn* dat hij met Malik Mezzadri schreef, was bijvoorbeeld het hoogtepunt van Eric Vloeimans' laatste cd. Vreemd genoeg staat deze ijzersterke compositie niet op 'Ronja', waarop Magik Malik als fluitist en zanger toch ook nadrukkelijk van de partij is. Fraanjes wat ingetogen lyriek past perfect bij het meer geëxalteerde spel van Mezzadri, waardoor ook de wat mindere stukken spannend zijn. Dat is vooral te danken aan de goed gekozen overige bandleden. Nelson Veras heeft anders dan veel jazzgitaristen niet de behoefte constant aan het woord te zijn en Hein van de Geyn (b) en Matthieu Chazarenc (d) staan garant voor zowel ruimte als richting. Als enige minpunt kan genoemd worden dat 'Ronja' net als de genoemde 'Summersault' cd van Vloeimans soms wel erg verantwoord mooi klinkt. Nummers als *Innocent eye*, *Crystal Sea*, *Ufopia* en de prachtige afsluiter *Song for Mete* zorgen er echter voor dat Fraanje zijn snel groeiende faam meer dan waarmaakt.

Mischa Andriessen

Paolo Fresu 5tet Plays het Music of Tino Tricanna

Blue Note Records/
EMI Music - 64:38

Paolo Fresu heeft hier het volgende luik van zijn quintet-

Best of..., collector's items of goedkope recyclage?

Lezers vragen ons om raad in de jungle van compilaties allerhande, die de platenrekken vaak overdadig vullen. Meestal is het niet veel soeps, maar soms steekt er eentje boven uit. Bijvoorbeeld de reeks die De Morgen in wekelijkse afleveringen heeft uitgebracht! Het Europese jazzlabel **Storyville** met basis in Kopenhagen brengt nu de eerste zes titels van een nieuwe **Masters of Jazz** reeks met grootheden als Stuff Smith, Clark Terry, Ben Webster, Art Tatum, Louis Armstrong en Duke Ellington. Later volgen Johnny Griffin, Teddy Wilson, Sidney Bechet, Johnny Hodges, Billie Holiday en Earl Hines.

Storyville Records werd gesticht door Karl Emil Knudsen en werd genoemd naar het roemruchte uitgaanskwartier in New Orleans, dat artiesten als Jelly Roll Morton, King Oliver en Louis Armstrong voortbracht. Sinds het overlijden van stichter Karl Emil Knudsen in 2003 bleef het geruime tijd stil. Nu is de catalogoog van het oudste onafhankelijke Europese label, gespecialiseerd in jazz en blues, eigendom geworden van de Duitse uitgeverij Wilhelm Hansen, onderdeel van The Music Sales Group, die de volledige catalogoog wil digitaliseren en ook de distributie wil uitbreiden door verkoop via internet.

Alhoewel Knudsen's label ook oor had voor de Deense jazzscene, focust deze **Masters of Jazz** vooral op eigen opnames met Amerikaanse muzikanten, grosso modo van de jaren dertig/veertig tot in de jaren tachtig. Heel wat van deze opnamen zijn ook gemaakt in Denemarken in de club (Montmartre) of in de radiostudios, vaak met lokale ritmesecties met ingeweken Amerikanen als Kenny Drew en Ed Thigpen en Deense topmuzikanten als NHOP en Alex Riel en locale bands. Vooral in de volumes van **Ben Webster** (***) en **Stuff Smith** (**-***), die langere tijd hun stekje hadden in Kopenhagen is de Deense inbreng groot. Violist Stuff Smith wordt hier zelfs geconfronteerd met Deense

collega's als Sven Asmussen en Paul Olsen. Andere cd's zoals die van **Art Tatum** solo (****) bevatten opnamen uit diverse periodes in clubs en radiostudio's (of zelfs gewoon opgenomen van de radio) in de V.S. Tatum start met één van zijn beruchte versies van *Tiger Rag*. De onovertroffen virtuos geeft zijn versie van heel wat standards, o.a. een hilarische versie van Fats Waller's *Aint Misbehavin'* en een stukje Chopin. Het volume van **Louis Armstrong** (**-****) maakt een keuze uit live-concerten, zoals dit in Chicago in Augustus 1962 en grijpt dan terug naar opnamen uit de jaren veertig, waarvan deze uit het concert in de Winter Garden in New York (19 juni 1947) met o.a. Jack Teagarden de interessantste zijn. Parijs, Atlanta en Kopenhagen zijn de plaatsen waar de hier te beluisteren opnames van **Clark Terry** (***) in diverse gezelschappen werden gemaakt. Ook de keuze van **Duke Ellington** (**-****) opnamen komt uit diverse Amerikaanse opnamen met de volledige band en recent ontdekte solo piano-opnames van The Duke in Frankrijk. Net als de heruitgegeven *Treasury Shows* getuigen deze van het speurtalent van de Storyville equipe in de zoektocht naar zeldzame opnamen.

Oudere verzamelaars weten allicht dat er heel wat van deze opnames vroeger ver-

schenen is, maar hier heeft de nieuwe uitgever aangevuld met recent ontdekte of nog niet eerder uitgegeven opnames. Bovendien is de geluidskwaliteit in de meeste gevallen sterk verbeterd door de digitale remastering. Vaak overbodige, alternatieve tracks zoals op studio-opnamen zijn hier gelukkig niet van toepassing. Al bij al zijn dit geen geplande, cleane, foutloze studio-opnames, maar captaties van radio-uitzendingen en clubregistraties, met alle voordelen (spontaneïteit, speelplezier, onverwachte combinaties) en nadelen (mindere klankkwaliteit, routine en soms kwalitatief minderwaardige bezettingen) vanden. Vaak interessant echter omwille van de tijdsperiode en/of de zeldzaamheid van het opgenomen materiaal. Net zoals de meeste Storyville opnames trouwens. Deze **Masters of Jazz** zijn echter eerder bedoeld voor verzamelaars en fervente fans van deze artiesten, dan voor de modale jazzliefhebber. Mike Hennessey en Chris Albertson voorzagen deze uitgaven van degelijke liner notes.

Masters of Jazz: Duke Ellington, Louis Armstrong, Art Tatum, Ben Webster, Clark Terry, Stuff Smith, plus een sampler met nog meer materiaal van te verschijnen volumes. Release juni 2006. Zie www.storyville-records.com.

Luc De Baets

Nieuw op CD!

vervolg ...

epos opgenomen. Dit keer is de componist van dienst saxofonist Tino Tracanna. De groep bestaat in deze vorm sinds 1985. Opnieuw verrast de veerkracht van dit ensemble. De melodie is hier springlevend (belcanto!), de harmonische rijkdom is aanwezig en de ritmiek heeft die vederlichte souplesse. De moderne romantiek van Fresu ent zich op de romantische periode van Miles Davis. Zoals bij Miles straalt ook de muziek van Fresu rust uit, te wijten aan een gevoel voor de juiste noot en de juiste timing. Maar zoals bij iedere muzikale persoonlijkheid zijn ook zijn roots, in dit geval Sardijnse, hoorbaar en voelbaar in zijn muziek. Niettegenstaande zijn vele zijsprongen – hij is een veelgevraagd artiest – voelt hij zich het meest thuis in zijn eigen groep, waarvan hij om beurten, de solisten compositorisch krediet geeft. En dit is misschien op de lange duur wat van het goede te veel. Ook verraadt het streven naar elegantie en klankschoonheid een gebrek aan diepgang. Toch is dit alweer een uitgebalanceerd stuk muziek, dat alleen maar kan voortkomen uit een samenloop van factoren: een gedegen muzikale basis, een goede verstandhouding en speelplezier. Paolo Fresu stet speelt op BNRF in Gent.

Luc De Baets

Renaud Garcia-Fons Trio

Arcoluz
Enja Records/Choice Music
– 62:43 (cd) + 85:00 (dvd)

De Franse bassist Renaud Garcia-Fons staat op de grens tussen klassiek en wereldmuziek. Zijn voorliefde voor de improvisatie maakt dat hij ook veel met jazz gemeen heeft. Met zijn vijfsnarige contrabas en zijn voorliefde voor

de strijkstok heeft hij zich een zeer typische klankkleur eigen gemaakt.

Deze cd is de neerslag van een concert in het Duitse kasteel Schloss Elmau, een week voor een brand dat zo goed als volledig vernielde. Renaud Garcia-Fons laat zich hier begeleiden door flamenco-gitarist Kiko Ruiz en percussionist Negrito Trasante, twee heren met wie hij intussen een gelied en perfect op elkaar ingespeeld trio vormt.

De composities van Renaud Garcia-Fons zijn geïnspireerd op volksmuziek uit de meest diverse windhoeken, van zigeunermuziek uit Andalusië over India tot de Arabische wereld. Maar elk nummer wordt fors geleid door die formidabele bas van de grootmeester zelf, die met zijn vijf snaren een groter bereik heeft dan we van een contrabas gewend zijn. Zeker met de strijkstok lijkt het eerder een cello. Kiko Ruiz is een meer dan degelijk gitarist en Negrito Trasante een uitstekend percussionist, maar deze muziek draait helemaal rond de bas van Garcia-Fons zelf. Mooi voor wie houdt van een warme bas in een wereldmuziekomgeving.

De bijgevoegde dvd geeft de beelden van de concertopname, plus interviews en wat kleine extra's.

Peter De Backer

Bunky Green

Another Place
Label Bleu/Bang! Distribution – 44:30

Bunky Green – al 71 intussen – is het prototype van een *musician's musician*: vereerd door collega's muzikanten, onbekend voor het grote publiek. Joe Lovano is zo'n fan. Hij ziet in Bunky Green de synthese van Charlie Parker en Eric Dolphy, geen gering compliment.

Maar het is vooral Steve Coleman die zich als propagandist van Bunky Green manifesteert, ook al verraadt hij daarmee meteen waar hij zelf zijn mosterd haalde. Want het is merkwaardig hoezeer de klank van Bunky Green's alto sax aan Steve Coleman doet denken, al weten we nu dus dat Green de leermeester is, en Coleman de gretige leerling.

Coleman is de producer van deze uitzonderlijke nieuwe cd. Met een bezetting van Jason Moran (piano), Lonnie Plaxico (bas) en Nasheet Waits (drums) verwacht je spetterend vuurwerk. Maar dat valt lelijk tegen. Het begint nochtans goed met een mooie versie van *It Could Happen to You*, een standard. Maar de vier Bunky Green-stukken die daarop volgen, zijn lang niet sterk genoeg om te blijven boeien. Die inderdaad kwikzilveren klank van zijn sax compenseert dat gebrek aan compositorische kracht zeker niet helemaal. En ook het slotstuk, Mal Waldron's klassieker *Soul Eyes* zet de zaak niet helemaal recht.

Leuk van Steve Coleman's grote guru eens te horen. Maar te vrezan valt dat Bunky Green met deze cd vooral een *musician's musician* zal blijven.

Peter De Backer

Heather Greene

Five Dollar Dress
BHM Productions/
ZYX Music – 40:32

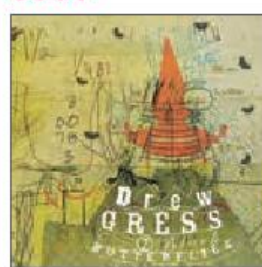
Heather Greene is een singer/songwriter die zich ergens halverwege country en soft jazz bevindt. Op een nummer na componeerde zij alle stukken, waarbij zij zichzelf op piano en Wurlitzer begeleidt. Zij wordt bijgestaan door een kleine groep muzikanten waarbij het Tosca String Quartet en Bill Frisell de meest in het oog springende namen zijn. Frisell's eigenzinnige gitaarspel, maar vooral Greenes sfeervolle arrangementen doen 'Five Dollar Dress' van het gros van de platen in dit platgetreden genre onderscheiden. Greene ontbeert de veel jazzangeressen aan de dag leggen en probeert evenmin stoer te klinken zoals menig country collega. Haar stem en stijl van zingen lijken misschien wat onopvallend, maar evenals haar composities hebben zij voldoende

inhoud om lang te blijven boeien. Greene verstaat haar vak en probeert niets te zijn wat zij niet is. Ik ben bepaald geen liefhebber van het genre, maar 'Five dollar dress' zit ik moeiteloos uit. Nummers als *Not Exactly* en *1000 lights* houden je op een onnadrukkelijk manier gevangen en lijken alleen bij heel oppervlakkige beluistering op de kabbeljazz die in restaurants door mensen die niet van jazz houden zo op prijs wordt gesteld.

Mischa Andriessen

Drew Gress

7 Black Butterflies
Premonition records/58.53

Een van de beste bassisten ter wereld zijn, betekent niet automatisch dat je ook een goede bandleider en componist bent. In Amerika zeggen ze "If it sounds too good to be true, it is". Enige aarzelingen opzichte van Drew Gress' nieuwste project met een all-star bezetting van Tim Berne (as), Ralph Alessi (t), Tom Rainey (dr) en Craig Taborn (p) is echter volkomen onterecht. '7 black butterflies' is een enerverende plaat. Een echt groepsproduct waarin iedereen de kans krijgt te excelleren zonder dat iemand de boventoon voert. De vuige Berne sluit prachtig aan bij de zachte Alessi, zoals ook de kracht van Rainey een perfecte match is voor de souplesse van Gress. Als er toch iemand aanspraak op sterrenstatus moet maken is het Taborn, die met zijn subtiele interventies de cd naar een nog hoger plan tilt. Live was de balans in de band nogal eens een probleem, maar op plaat klinkt alles zoals het hoort. Bij North Sea Jazz wordt voor dit soort muziek de term *modern creative* gebruikt, een leuke term, maar in dit geval precies wat het is. Een uur lang spannende, inventieve, hedendaagse muziek en daarin de absolute top bovendien.

Mischa Andriessen

Roy Hargrove

Nothing Serious
Verve/Universal Music

– 45:02

Naast de funky 'Distractions' cd van The RH Factor profileert trompettist Roy Hargrove zich met zijn kwintet in de traditie van hardbop. De groep bouwt zich op rond de huidige vaste kern met op piano veteraan Ronnie Matthews (Art Blakey, Freddie Hubbard, Roy Haynes, Clark Terry, Woody Shaw, Dexter Gordon, ...), bassist Wayne Burno en drummer Willie Jones III. Verder is er saxofonist Justin Robinson, die hier zijn kans krijgt. Hij is geboren en getogen in Manhattan en speelt sinds geruime tijd in het kwintet van Roy Hargrove. Roy spoort nog steeds in de rails van de grote boptrumpettisten als Dizzy Gillespie en Clifford Brown. Hij kan rekenen op een geoliede ritmesectie met veteraan Ronnie Matthews op piano. Heel wat up-tempo vuurwerk, maar Roy gebruikt ook zijn bugel in *Trust* en *The Gift*, twee niet onaardige rustpunten in dit repertoire dat trouwens grotendeels van Roy en de groepsleden komt. Ook een-tje van veteraan trombonist Slide Hampton, die hier in een tweetal stukken een gastrol vervult. Straight ahead jazz zonder franjes.

Luc De Baets

Roy Hargrove - The RH Factor

Distractions
Verve/Universal Music

– 38:04

Neo-soul funky music suggereert de titel. De muziek van Roy Hargrove heeft duidelijk twee gezichten, enerzijds de muziek van zijn roots die diep in de hardbop geworteld is en anderzijds de populaire muziek van zijn tijd die in de soul, funk en hip hop ligt. Vandaar ook twee op het eerste zicht verschillende muziekstijlen, die echter uit hetzelfde vaatje tappen. The RH factor heeft duidelijk niet veel om het lijf en maakt puur *music for fun*, waar het stampende ritme en de stotende riffs vooral de benen stimuleren. Een eigentijds muzikaal product, perfect op maat van ons oppervlakkig tijds kader. Gelukkig maar 38 minuten speelplezier (!)

Luc De Baets

David Hazeltine Trio

Perambulation

Criss Cross Jazz/Challenge

Records – 59:14

Het Criss Cross label van de Nederlander Gery Teekens is een van de weinige constanten in de onafhankelijke labels en kan sedert 1978 met ruim 1200 uitgaven naast vele grote labels staan. Karakteristiek voor het label is het kansen geven aan jonge talentvolle muzikanten van de New Yorkse jazzscene, die de jazzroots hoog in het vaandel dragen. Pianist David Hazeltine is inmiddels uitgegroeid tot een van de vaste waarden op de podia in Manhattan. Hij heeft al die jaren de clubs gefrequentieerd, waar hij met heel wat beloften gemisceerd heeft. Inmiddels is zijn pianostijl gebeiteld in de traditie en heeft hij een vloeiende stijl ontwikkeld, moeiteloos gedreven door die tijdloze swing en de onvermijdelijke *blue notes*. Hier heeft hij een vertrouwd ritmeduo aan zijn zijde, waar hij al heel wat heeft mee samengespeeld en opgenomen, de gedegen bassist Peter Washington, wellicht de meest gevraagde studiomuzikant in New York, en drummer Joe Farnsworth. Alle drie zijn ze op meer dan twintig Criss Cross opnamen terug te vinden in diverse combinaties en ook nog op labels als Sharp Nine en Venus Records. Hazeltine koppelt hier een aantal verdienstelijke originals aan klassiekers als *Old Folks* en *Love For Sale*, *Lush Life* en *Angel Eyes*. Een betere keuze kon hij wellicht niet maken.

Luc De Baets

Conrad Herwig Obligation

Criss Cross Jazz/Challenge

Records – 62:31

Soms brengt een cd je alleen maar in verlegenheid omdat je hem moet bespreken. Iedere recensent heeft zijn eigenaardige voorkeuren. Ik houd bijvoorbeeld niet van muziek die te netjes is. Als de muzi-

kanten naar mijn smaak te veel binnen de lijntjes kleuren, vind ik het al gauw niet zo spannend meer. 'Obligation' van Conrad Herwig stelt mij wat dat betreft voor een dilemma. Met Seamus Blake (ts, ss), Mark Whitfield (g), Kyle Koehler (o) en Gene Jackson (d) zijn hier duidelijk topmuzikanten aan het werk die meer te vertellen hebben dan hoe goed zij hun instrumenten beheersen. Trombonist Herwig die mogelijk bekend is van zijn latin interpretatie van John Coltrane heeft dit keer composities voor orgel-combo geschreven. Stuk voor stuk goede nummers, maar allemaal in een mainstream kader en weinig verrassend.

Mischa Andriessen

John Hollenbeck & Jazz Big Band Graz ft Theo Bleckmann Joys & desires

Intuition/Choice Music

- 47:13

****(*)

Slagwerker John Hollenbeck componeert behalve voor The Claudia Quintet ook graag voor grote bezettingen. 'Joys & desires' is een gelegenhedenproject met Jazz Bigband Graz en stemkunstenaar Theo Bleckmann. Bigband- en vocale jazz genieten niet bepaald mijn voorkeur, maar 'Joys & desires' is een opwindende plaat. Hollenbeck is een bijzonder goed arrangeur, die het vak bij Bob Brookmeyer leerde en een perfecte balans tussen vakmanschap en inventiviteit weet te vinden. Net als die van The Claudia Quintet is de muziek subtiel en geestig. Invloeden van *minimal music* en iemand als Charles Ives zijn nadrukkelijk aanwezig zonder dat deze de spontaniteit en toegankelijkheid te niet doen. De heldere composities worden door de Jazz Bigband Graz gloedvol vertolkt met een hoofdrol voor saxofonist Klaus Gesing die heel mooi soleert. Theo Bleckmann weet in zijn declamatie van gedichten van William Blake en Wallace Stevens de kitsch overtuigend te vermijden en voegt daarmee veel kleur toe aan het toch al rijke palet van stemmingen en emoties. 'Joys & desires' is een even dynamische als originele plaat, luchtig zonder hol te zijn en wel speels, maar nooit vrijblijvend.

Mischa Andriessen

Yuri Honing Symphonic

Jazz in Motion/Challenge

Records – 37:07

Wie Paul Bley en Pat Metheny tot zijn fans mag rekenen, moet wel veel in zijn mars hebben. Saxofonist Yuri Honing is inderdaad niet de eerste de beste. De bewondering van Bley resulteerde vijf jaar geleden in het uitstekende 'Seven', waarop Honing naast de Canadese superpianist ook begeleid wordt door Gary Peacock en Paul Motian. Tja, indrukwekkender kan nauwelijks.

Sindsdien heeft Honing niet stil gezeten. Deze korte, maar mooie cd is het resultaat van wat oorspronkelijk als een eenmalige radio-opname was bedoeld. Honing in februari 2005 uitgenodigd als gastsolist bij het Metropole Orchestra voor een project met arrangeur en componist Vince Mendoza. Op het programma stukken van Wayne Shorter, Joe Zawinul, Radiohead en Mendoza en Honing zelf.

Het resultaat is meer dan bevredigend. Een prachtstuk als Shorter's *Elegant People* komt met de arrangementen van Mendoza en de mature sound van Honing zeer tot zijn recht. Zeker op sopraansax doet Honing aan grootmeester Shorter zelf denken. Dat valt vooral op in Zawinul's *In a Silent Way* of in Shorter's *Diana*, al dreigen de strijkers in dat laatste stuk soms wat in meligheid te verzanden. Veel steviger is de versie van Radiohead's *Paranoid Android*, met een heerlijk rockende gitaar.

Jazz combineren met een groot orkest is altijd wat dansen op een slappe koord. Vince Mendoza en Yuri Honing bewijzen dat het ook smaakvol kan.

Peter De Backer

Susi Hyldgaard Blush

Enja Records/Choice Music

- 53:49

****(*)

Blush draagt het jaartempel 2005 op de cover maar bereikte de redactie pas onlangs. Susi Hyldgaards meest recente

album, haar vierde, staat in het teken van soberheid. De teksten, helder en verstaanbaar, zijn van haar hand – de *catchy* titelsong uitgezonderd, die werd geschreven door een ons onbekende Charlotte Garner. De Deense zangeres beschikt over een aangename stem die zich uitstekend leent voor de cross-over die ze produceert. Ze is zonder meer een uitstekende 'singer songwriter'. Op 'Blush' maakt ze gebruik van functionele, mooi gearrangeerde strijkers gelardeerd met een vleugje elektronica, een koortje (Susanne Carstensen, Manuele Laerke), elektrische bas (Jannik Jensen). Spaarzaam opgesmukt met slagwerk (Steve Arguelles) creëert Hyldgaard een muzikaal spectrum dat heen en weer beweegt tussen lounge, pop en jazz. De muziek zit strak in het pak en staat ten dienste van de gymnastische stem van Susi Hyldgaard. Als toemaatje bevat het album knappe remixen van *Seeking* (DJ Optiate) en van het titelnummer (Matthew Herbert). Een heldere productie die we zonder blozen aanbevelen.

Dirk De Gezelle

Jacob Fred Jazz Odyssey The Sameness of difference

Hyena Records – 53:34

****(*)

Veel hechtere pianotrio's dan Jacob Fred Jazz Odyssey lopen er niet rond. De kernleden van de groep Brian Haas (p) en Reed Mathis (b) spelen al meer dan twaalf jaar samen en begrijpen elkaar blindelings. Jason Smart is de gedroomde drummer voor het trio met zijn zeldzaam empathische spel. Op 'The Sameness of difference' worden vakkundig een aantal pop- en jazzklassiekers van onder meer Jimi Hendrix, Bjork, Dave Brubeck, John Lennon en Charles Mingus naar eigen hand gezet. Afgewisseld met vijf eigen nummers die daar zeker niet voor onderdoen. De gekte van eerdere platen is gelukkig gebleven, maar met het herhaaldelijk gebruikte 'octave' effect van bassist Mathis moet de band uitkijken niet in een kunstje te vervallen. De groep heeft zo'n surplus aan kwaliteit in huis dat het zich verlaten op zo'n trucje wat armzalig overkomt. Los daarvan is 'The Sameness of difference' bij vlagen geni-

aal. Een dynamische, fantasievolle plaat waarop menig bekend nummer door Jacob Fred Jazz Odyssey helemaal, maar wel met veel respect gesloopt wordt. Waarna zij het dan weer met liefde en kennis van zaken in elkaar zetten.

Mischa Andriessen

Jazzisfaction Open Questions

W.E.R.F./AMG – 51:25

Openen met een stuk dat *Ab-schied* noemt is op zijn minst merkwaardig. De sfeer van dit openingsstuk doet vermoeden dat de nostalgie à la Chet Baker of Tom Harrell, gecombineerd met de fluwelen sonoriteit en de soepele frasering van leraar Bert Joris hier de algemene teneur zal zijn. Al komt daar met *Alba Nuova* niet meteen verandering in, toch is de sfeer van dit nummer niet symptomatisch voor het ganse album. Ook het titelstuk, wat verder op de plaat, legt sterk de nadruk op de fragiele, lyrische kant van trompettist Peer Baierlein. In ieder geval een sterk punt van de Duits-Vlaamse trompettist. Maar hij kan ook vinnig uit de hoek komen zoals in het derde stuk *Nasheet Never Waits* (comp. van pianist Ewout Pierreux) met dansende vederlichte frasen, als borstelstreken op een impressionistisch doek en vooral in *All it Takes...* (opnieuw van Ewout Pierreux), waar Baierlein alle trossen los gooit. Zijn heldere frasering, melodius en sonoor gepolijst, blijft een constante doorheen alle stukken. Opvallend is ook de sterke ritmesectie met bassist David Petrocca en pianist Ewout Pierreux: Petrocca met swingende verende baslijnen en Pierreux met tintelende frasen. Vooral in zijn eigen *Blow* maakt Pierreux vinnig boppend duidelijk waar hij zijn mosterd haalt. Eerder bescheiden en sober, maar op een top functioneel is het spel van drummer Yves Peeters. Een drummer waar je alle kanten mee op kan. Een groep die in alle stilte uitgegroeid is tot

Nieuw op CD!

vervolg ...

één van de toppers op onze Belgische jazzscene! Tenslotte nog dit! Ter gelegenheid van hun debuut-cd 'Issues' schreef ik: "De smaak, de swing en de drive, waarmee dit kwartet zijn muziek de ruimte geeft, laat een weldadig gevoel na. JAZZISFACTION heeft zijn naam niet gestolen." Een statement dat nu nog aan betekenis wint.

Los van dit alles staat het funkende nummer *Angst*, dat dit album besluit! Alsof dit verhaal wou duidelijk maken, dat ze nog andere pijlen op hun boog hebben.

Luc De Baets

Valerie Joyce New York Blue

Chesky Records/Challenge Records - 51:44

Het is alweer een hele tijd geleden dat *It Never Entered My Mind* (Rodgers & Hart) op zo een fraaie manier voorbijkwam. 'New York Blue' vervolgt met de Miles Davis-compositie *Blue in Green*, op tekst van Cassandra Wilson. De kleur en het timbre van Joyce's stem brengen sommigen lichtjes van de wijs. Dit kind van een Amerikaanse vader en een Japanse moeder, beschikt over een zachte, karakteristieke engelenstem die zich uitstekend leent tot het vertolken van ballads. De interpretatie van *Baby Can I Hold You* (Tracey Chapman), en ook van *Fever* (Cooley & Davenport), blijft smaakvol maar mist wat kracht. Bij deze zangeres ligt de nadruk niet zozeer op de tekst, wat o.m. opvalt in haar versie van *Darn That Dream* (Van Heusen), terwijl haar stilistische benadering beslist gehoord mag worden. Het lichtjes melancholische *Little Wing* (Jimi Hendrix) ligt haar wel en ook *Oasis*, de enige originele compositie mag er zijn. Over de ganse lijn genomen, mist de plaat wat spanning

en variatie. Andy Ezrin (p), Jon Hebert (b), Tim Lefevre (b), Eugene Jackson (dr), en op enkele tracks ook Lawrence Feldman (as, ts), leveren keurig werk in de begeleiding maar ze kleuren wat te nadrukkelijk binnen de lijntjes. Zodra je gewend geraakt aan de schone stembanden van Valerie Joyce, ontstaat de nood aan een nieuwe verrassing. En die blijft jammer genoeg uit.

Dirk De Gezelle

Robert Magris Europlane ft Herb Geller

Il Bello del Jazz

Soul Note - 61:24

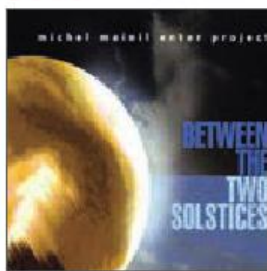
Wie 'Il Bello Del Jazz' hoort, kan zich waarschijnlijk niet aan de indruk onttrekken dat deze plaat ook vijftig jaar geleden gemaakt had kunnen zijn. De groep van de Italiaanse pianist Roberto Magris heeft echter een belangrijke troef achter de hand: altist Herb Geller, bijna tachtig, maar nog altijd met veel verhaal en loepzuiver spelend. Bij hem en zijn gedegen collega's uit verschillende Europese landen staat vakmanschap in een veel hoger aanzien dan inventiviteit. Normaal gesproken vind ik zelf de laatst genoemde eigenschap belangrijker, maar tegen zo veel kennis en kunde als dit kwintet in huis heeft, is weinig in te brengen. De up-tempo stukken zijn misschien wat al te braaf, maar de ballads zijn stuk voor stuk de moeite waard. Geller zelf heeft met *Stray Form* en *Deception* twee pakkende composities bijgedragen, maar vooral Stephen Sondheim's *Pretty Woman* is door de trefzekere uitvoering het soort meeslepende nummer geworden waarvoor je deze cd toch af en toe uit de kast zult halen om de tijd weer even stil te laten staan.

Mischa Andriessen

Michel Mainil enter project

Between the Two Solstices

Igloo/AMC - 58:41

Mainil zet al dadelijk de (sax)toon met de opener *Long Distance*, een compositie van Erwin Vann. Scratches (DJ Landzar) en viool (Cécile Broché) vormen een schril maar toch harmonisch geheel. Een eerste hoogtepunt is het door Chris Joris gecomponeerde *Hedge Cut*. Afrikaanse ritmes met Chris Joris als gast op percussie naast Antoine Ciri op drums en een Coltraneske Mainil. In het door Mainil gecomponeerde titelstuk *Between the Two Solstices* geeft hij heel wat ruimte aan DJ Landzar die met scratches en turntables boven op de percussie en de viool een Pink Floyd-achtige sfeer creëert. Alain Rochette op piano en José Bedeur op bas maken de kleurrijke en spannende uitwisseling compleet. In de andere eigen compositie *Ajax* en het samen met Rochette gecomponeerde *Special Terms* laat Mainil met het naturel van zijn warme saxofoon zich drijven op een dwingende, maar tegelijk swingende, afrobeat. En dat overheerst zeker in dit album. Met wat gewaagde distorties die helemaal niet uit de toon vallen en de spanning alleen maar opdrijven. Luister maar naar Cécile Broché's eigen *Italian Party*, hoe verleidelijk én jazzy die viool wel klinken kan.

Bernard Lefèvre

Pat Martino Remember (a tribute to Wes Montgomery)

Blue Note Records/EMI

Music - 66:10

Hoe zou Wes Montgomery vandaag klinken mocht hij nog onder ons zijn? Luister naar deze Pat Martino, en de kans is groot dat je er dicht bij bent. Meer dan dertig jaar geleden al waagde de meester-gitarist zich al aan een eerbetoon aan zijn grote voorbeeld. Maar hij koos toen slechts één stuk van Montgomery zelf,

'Remember' staat vol Montgomery-composities. Martino heeft een wat wollige, warme toon die zich uitstekend leent voor deze tribute. 26 jaar geleden verloor de gitarist zijn geheugen na een complexe hersenoperatie. Hij leerde opnieuw gitaar door zijn eigen platen na te spelen. Dat hij opnieuw zo'n virtuoos is geworden, is een mirakel.

Martino flirtte in de jaren zeventig eventjes met souljazz, met een zeer persoonlijke klank. Maar de invloed van Montgomery - toch een der grote klassieke jazzgitaristen - heeft hij

nooit weggestoken. Sinds zijn overstap naar Blue Note nu zes jaar geleden loopt Martino opnieuw meer in de kijker. Zijn vorige, 'Think Tank', was net iets te bombastisch om geslaagd te zijn. Deze is meer rechttoe-rechtaan en charmeert veel meer. Martino slaagt erin zich mooi in de geest van Montgomery in te leven. Pianist David Kikoski levert prachtwerk. Met verder John Patitucci op bas, Scott Allen Robinson op drums en Danny Sadownick op percussie.

Peter De Backer

Charles Lloyd Sangam

ECM Records/Universal Music - 74:58

De eerbiedwaardige Charles Lloyd kwam in zijn lange carrière al vaker op de proppen met spraakmakende albums, zoals de duo-opname 'Which Way Is East' met Billy Higgins (1936-2001), die in 2004 verscheen. Sangam, wat zoveel betekent als samenkomst of ontmoetingsplaats, werd in datzelfde jaar live opgenomen in Santa Barbara, CA, als eerbetoon aan de betroude drummer. Gelukkig voor ons werden de tapes op cd overgezet. Lloyd presenteerde die meevond in 2004 met de Indiase meesterpercussionist Zakir Hussain en jazzdrummer Eric Harland een onuitgegeven trio. De ongewone setting van tenor- en altsaxofoon (afgewisseld met tarogato, bas- en altfluit) en twee percussionisten mist op het eerste zicht de aanwezigheid van een harmonisch instrument. Lloyd en Harland brengen weliswaar om beurten ook een vleugje piano in, maar het is vooral Hussain die zijn goddelijke tabla's, naast halbrekende ritmes, ook wonderlijke melodische klanken ontlokt. Van zijn hand is *Guman*, een ruim elf durende trip met vocale inbreng, die je tegemoet komt op de avontuurlijke reis naar Sangam. Het overige basismateriaal, bestaande thema's van Lloyd, wordt gretig overschilderd met expressieve kleuren. De meester zelf, die ooit van dezelfde bron dronk als Coltrane en Coleman, gaat voor in een spirituele ceremonie die in het teken staat van positieve energie en vrijheid. De muziek van 'Sangam' raakt de essentie. Een mooier eerbetoon kon Billy Higgins zich niet wensen.

Dirk De Gezelle

Donny McCaslin Give and Go

Crisscross Records/Chal-
lenge Records - 61:37

Het is een grappig fenomeen dat luisteraars zowel heel eenvoudige als heel complexe muziek als monotoon ervaren. Vooral veel jonge jazzmuzikanten vervallen nogal eens in de fout hun muziek nodeloos ingewikkeld te willen maken en ritme- of harmoniewisselingen in te lassen die zij beter achterwege hadden kunnen laten. Bij eerste beluistering van 'Give and go' vreesde ik dat saxofonist McCaslin dezelfde vergissing had gemaakt, maar gelukkig blijkt dat maar ten dele waar. McCaslin heeft een bijzondere toon die zowel vet als lichtvoetig is en met stukken als *Outlaw* en *Doom Fuss* bewijst hij nummers te kunnen componeren die even helder als spannend zijn. Hoewel hij soms toch een overbodig breakje inlast, is 'Give and go' wel degelijk een belofte ook al is het bij lange na niet zijn debuut. McCaslin en zijn sterke band met John Swana (t), Steve Cardenas (g), Scott Colley (b) en Gene Jackson (dr) weten namelijk heel goed een verhaal te vertellen en vast te houden, waardoor het gros van het materiaal ver boven de middelmaat uitsteekt. Het Nederlandse Crisscross Records lijkt zich in dit soort groeiplaten te specialiseren. Ook 'Give and go' komt pas bij herhaaldelijke beluistering tot volle wasdom. **Mischa Andriessen**

Bob Mintzer Big Band Old School: New Lessons

MCC Jazz-Telarc/Codaex

- 64:03

Dit zijn luchtig swingende arrangementen van Bob Mintzer, voor de bigband liefhebbers vast geen onbekende. Deze live registratie in de Manchester Craftsman Guild in Pittsburg, PA dateert van twee sessies, oktober 2004 en april 2005. Mintzer heeft hier vocalist Kurt Elling en de groep The Yellow Jackets, waar hij zelf ook deel van uitmaakt, als gasten bij de band uitgenodigd. De titel 'Old School: New Lessons' betekent hier zoveel als dat de basis, de bigband traditie, dezelfde blijft maar dat de interpretatie en de bewerking wat aangepast zijn, zeker waar The Yellow Jackets

de big band vervoegen. Pianist Phil Markowitz, tenorsaxofonist Bob Malach en Mintzer zelf zijn de meest in beeld komende solisten. Kurt Elling staat wat op lemen voeten in *My One and Only Love*, maar komt sterker uit de verf in zijn interpretatie van Coltrane's *Resolution*. De Yellow Jackets verdrinken wat in het muzikaal decor.

Luc De Baets

Carlo Nardoza Quintet Making Choices

Carlo Nardoza Music/
www.cnq.be - 68:58

Dit is muziek uit het hart. Dit is duidelijk wanneer je het schijffe van deze Italiaanse Belg Carlo Nardoza met zijn groep start. Niettegenstaande hun muziek spontaan, fris en kleurrijk is, klit deze groep stevig aan mekaar. Eens te meer is jazz hier het kader, waar alle spelers hun achtergrond in projecteren, de multiculturele achtergrond van Carlo Nardoza en zijn Euregionale band. De stukken zijn geschreven door de leden van deze groep, de meeste door Nardoza zelf. De stemmingen wisselen voortdurend en de luisteraar wordt vaak aangenaam verrast. Bijvoorbeeld na de etherische ballade *In a Dream* volgt een stevig bopnummer als *Rubber Duck*, waar ook de elektrische rockgitaar zich laat gelden. Ook solistisch zijn de verschillen vaak groot. Waar Nardoza een pracht van een toonvorming heeft, vol, helder en trefzeker - behoort Dave Douglas soms tot de favorieten? -, heeft saxofonist Daniel Daemen een meer aardse sound op altsax en heeft hij wat de sopraan betreft goed naar Dave Liebman geluisterd. Waar Nardoza uitmunt in opbouw, trekt Daemen vaak meteen alle registers open. Het ritmeduo met bassist Tom Van Acker en Steffen Thormahlen laevert voortreffelijk door de wisselende muzikale sferen. Ook de veelzijdigheid van gitarist Melle Weijters is merkwaardig, van hard rockend in bv. *Rubber Duck* tot puur akoestisch in *Comba*. Kortom een debuut dat

kan tellen. CNQ is straks op de openingsavond van B NRF in de Bijloke in Gent.

Luc De Baets

Jimmy Ponder What's New

Highnote/ZYX Music

- 53:34

Gitarist Jimmy Ponder (59) speelde in de jaren zestig lange tijd aan de zijde van organist Charles Earland en later ook nog bij de legendarische Jimmy Smith. Hij heeft er een liefde voor het klassiek orgeltrio aan overgehouden. Op deze cd zit Gene Ludwig achter de Hammond. Ludwig mag dan onbekend zijn, net als Ponder draait hij al jaren mee in de jazzscene van Pittsburgh. Drummer is de oerdegelijke Cecil Brooks III. Ponder steekt zijn bewondering voor Wes Montgomery niet weg, al hoor je in zijn spel ook wel elementen van de meer op souljazz gerichte George Benson. Veel nieuw hoor je op deze cd niet - ondanks de titel - wel de zoveelste cover van klassiekers als *God Bless the Child* en *Besame Mucho*. Ponder pakt die vrij klassiek aan, met een lichte soultouets er bovenop. Verwacht van deze cd geen buitensporige opwindings, maar wie houdt van een fraai afgeborsteld en rustig voortkabbelend orgeltrio, vindt hier zijn gading. **Peter De Backer**

Chris Potter Underground

Emarcy/Universal Music

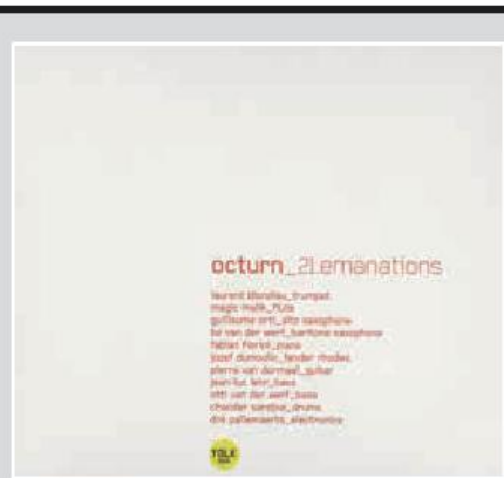
- 69:50

Het tweede nummer van de cd, het vanuit de tenen geblazen *Morning Bell* van Radiohead is eigenlijk reden genoeg om tot aanschaf van 'Underground' over te gaan. Chris Potter is zeker een van de beste tenorsaxofonisten van dit ogenblik, hevig én teder, met die toon die zowel zalft als schuurt. De intensiteit van het Radiohead materiaal is aan hem wel besteed, maar *Morning Bell* toont in vergelijking met Potters eigen stukken ook overtuigend aan dat hij als componist niet altijd het hoge niveau haalt dat hij als blazer heeft. Potter komt het beste tot zijn recht in heldere, melodieuze songstructuren en vooral die helderheid ontbreekt dikwijls in zijn eigen composities. 'Underground' sluit aan bij de souljazz/freerock-revival van dit moment. De topbezetting Nate Smith (d), Craig Taborn (fr) en

Wayne Krantz (g) kan echter niet verbloemen dat de meeste nummers op te veel ideeën zijn gebouwd. Vooral met de ritme- en melodiewisselingen had Potter spaarzamer kunnen zijn. Doordat Krantz en Taborn beide baspartijen voor hun re-

kening nemen, zitten zij elkaar bovendien helaas nogal eens in de weg. 'Underground' is wel degelijk een goede plaat, maar *Morning Bell* laat zien hoeveel beter hij nog had kunnen zijn.

Mischa Andriessen

Octurn 21. emanations

Yolk/AMG - 2cd

64:58 + 55:20

De composities van Bo Van der Werf zijn moeilijk te definiëren ruimtelijke muziekexploraties, het is alsof deze muziek vraagt om boven de wolken uit te stijgen. En daar pas echt tot zijn recht komt, op eenzame hoogten. Zijn inspiratie zit ook heel hoog als je voortgaat op de plek waar de "creatieve trillingen" voor dit project zijn ontstaan: het Tibetaanse boeddhistenklooster van Pemayangtse in Sikkim. En dit 's morgens bij zonsopgang: een processie, de roephoorns, de klokken, het monnikengezang, spelende kinderen, het Kanchenjunga gebergte in de verte...

De titel van het album verwijst naar Tara: het Tibetaanse boeddhisme vereert 21 emanaties van Tara met als belangrijkste de Witte Tara, die het woord belichaamt, en de Groene Tara, symbool van bevrijding. Zoals Van der Werf zelf uitlegt, is '21 emanations' ook een eerbetoon aan de vredelievende kracht van Tara.

In *Green Tara* overheerst een mediterende solo op fluit (Magic Malik), heel harmonieus, om over te gaan in *Growth* (coda) dat effectief het tempo opvoert en dan barst het hele orkest los in *Kanchenjunga*, een soort suite met vier delen. Op deel 3 (*Central*) soleert Jozef Dumoulin subliem op Fender. Dré Pallemmaerts voert de nodige effecten op met electronics. Het vierde deel (*South*) brengt met een 'biddende' fluitsolo en flarden piano (Fabian Fiorini) de muziek stilaan op een hoogtepunt.

De rust keert terug in *White Tara* - fender, piano en electronics - en luidt 21 emanations in, dat explodeert met blazers (Guillaume Orti, Bo Van der Werf, Laurent Blondiau), gitaar (Pierre Van Dormael), bassen (Jean-Luc Lehr, Otti Van der Werf) en drums (Chander Sardjoe). *Presence* en de afsluiter *Calcutta* zijn opnieuw knappe thema's en bewijzen Van der Werf's grote arrangeerkunst en verankering in de jazz. Cd 2 is een remix door Dré Pallemmaerts. Ondanks de elektronica blijft het geheel harmonisch overeind.

'21 emanations' is een collectief evenwichtige, sterk ritmisch gedreven en toch knap onderkoelde, soms minimalistische cd. En is dat niet de essentie van Tara?

Bernard Lefèvre

Nieuw op CD!

vervolg ...

Sofia Ribeiro & Marc Demuth Dança da Solidão

Eigen beheer - 64:04

***(*)

'Dança da Solidão' werd afgelopen oktober live opgenomen in L'Inoui te Luxemburg, in dezelfde periode dat Sofia Ribeiro haar opwachting maakte in de finale van de *1st Brussels International Young Jazz Singers Competition*. Ze eindigde uiteindelijk op een zeer verdienstelijke tweede plaats. Haar Portugese roots indachtig prijken op dit debuutalbum naast jazz standards, waaronder aparte interpretaties van onder meer *You 'd Be So Nice To Come Home To*, *Blame It On My Youth* en *Nature Boy*, ook een handvol Braziliaanse songs. Verder enkele fado's en een popnummer dat afkomstig is uit de soundtrack van *Bagdad Café (I'm Calling You)*. De openingstrack, het bekende *Vera Cruz* van Milton Nascimento, zet meteen de toon voor een eenzame dans tussen de stem van Sofia en de contrabas van Marc Demuth. Het spel van de Luxemburger straalt kracht uit. Nu is de combinatie stem-contrabas allerminst een evidentie. Je zou eerder een harmonisch instrument verwachten (piano, of gitaar bijvoorbeeld). Demuth haalt alles uit de kast om de nodige variatie te brengen. Mede dankzij de brede repertoirekeuze krijgt de verveling geen kans. Het duo brengt de songs terug tot hun essentie en gaat daarin inventief te werk.

Dirk De Gezelle

The Source The Source

ECM Records/Universal Music - 74:23

***(*)

Trygve Seim (ts, ss), Øvind Brække (trb), Mats Eilertsen (b) en Per Oddvar Johansen (dr) vormen samen The Source. De bronnen van het Noorse kwartet liggen verspreid in de tijd. De cd bevat een dozijn composities van Seim en Brække, eentje van Johansen

en Libanera van Edward Vesala. Dit is geen toevallige keuze, want Vesala's geest dwaalt ook rond in andere stukken. Het idioom waarin de band werkt, roept herinneringen op aan de beginperiode van ECM, al klinkt deze opname beslist hedendaags. De open structuren, maar ook de energie en de intelligente wijze waarop het kwartet musiceert, doet denken aan Jan Garbarek, de Art Ensemble of Chicago en aan het roemruchte Archie Shepp/Roswell Rudd Quartet. Het viertal musiceert scherpzinnig. Trygve Seims debuteert, 'Different Rivers' (2001) ligt nog vers in het geheugen en ook recentere platen zoals 'The Source' and 'Different Cikadas' en 'Sangam' lieten een sterke indruk na. Nu verrassen de Noormannen dus opnieuw met een knappe mix van contemplatieve versus krachtige, gebalde muziek, waarin ook invloeden uit diverse folktradities, en hedendaagse compositie deel van uitmaken.

Dirk De Gezelle

Martin Speake Change of Heart

ECM Records / Universal

Music - 52:53

***(*)

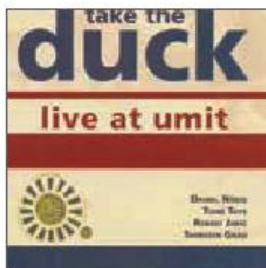
De Britse altsaxofonist formeerde dit kwartet in 2000. Aanleiding was een compositieopdracht van het Cheltenham Jazzfestival. Martin Speake beschikt over een lichte, goudgele toets die hij graag aanwendt in het middenregister van zijn instrument. Met pianist Bobo Stenson, contrabassist Mick Hutton en drummer Paul Motian bracht hij een verrassende equipe in stelling. Na twee tournees in Engeland dook het viertal in 2002 de studio in. De persoonlijkheid en het creatieve temperament van de musici komt ten volle tot zijn recht in Speake's composities. De stukken, acht in totaal, stralen een onderlinge verbondenheid uit. Ze zijn mooi opgebouwd en hebben een lange afdrong.

Dirk De Gezelle

Take The Duck Live At Umit

Central Station Music/AMC

- 52:58

Take the Duck is acht jaar geleden in 1998 ontstaan uit een samenwerking van vier muzikanten-studenten aan het Conservatorium van Den Haag in Nederland: de Belgische saxonist Toine Thys, de Oostenrijkse trompetist Daniel Noesig, de Duitser Thorsten Grau op slagwerk en de Sloveen Robert Jukic op contrabas. Dit internationaal piano-loos kwartet speelt moderne akoestische jazz, melodisch en swingend en verankerd in de traditie. Na hun debuut-cd 'Resolution' (2002) en 'Duck's Food' (2004) ligt hier een eerste live-cd op de draaitafel. Zij spelen een repertoire dat bestaat uit vrij aardige composities van Thys en Noesig. Thys heeft zich bovendien ontwikkeld tot een solist van niveau, hier met een mooie volle sonoriteit op de tenorsax, geënt op de grote saxofonisten, van Lester Young tot Sonny Rollins. In het levendige spel van Noesig speur je de rijke traditie van grote trompettisten als Freddie Hubbard en Lee Morgan. Het samenspel van deze twee cumuleert in het mooie slotstuk Juanita Kligopoulou. Opvallend is de energie en de rust die uitgaat van deze groep. Geen overbodige tierelantijntjes, maar gewoon de essentie van de dingen. Dit is een sterk kwartet in al die jaren gegroeid tot een vaste waarde.

Luc De Baets

Joona Toivanen Trio Frost

Blue Note Records/EMI

Music - 46:16

Jazz uit het Noorden heeft tegelijk die koude melancholie en die warme lyriek, soms ietwat streng, maar ook vaak elegant. Dit is al het derde album van dit trio. Dat andere Finse Trio Toykeat zal wellicht één van de trendsetters geweest zijn voor

CD-mozaïekjes

Luc De Baets

Het BJO brengt tegen de zomer de lang verwachte cd 'Countermove' uit met werk van orkestleider Frank Vaganée. Het is BJO's zesde album intussen. In februari is de mix afgerond. Er werd meer dan 100 minuten materiaal opgenomen. Het Brugse W.E.R.F. label zal op 1/07/06 het nieuwe BJO album 'Countermove' uitbrengen. Het release- en presentatieconcert zal plaatsvinden op Jazz in 't Park in Gent op zondag 27 augustus 2006 om 20.30 uur.

Frank Vaganée omschrijft de cd als volgt:

"Het repertoire op deze cd is vooral geënt op een echt swingende groove, energievool en bezielend gespeeld en gebruikmakend van het complete kleurenpalet dat een orkest als het BJO kan bieden.

Het repertoire biedt ook een grote variatie aan solisten uit het orkest zodat de sfeer op deze cd wisselend is en nooit gaat vervelen."

In het toonaangevende jazzmagazine Downbeat van

februari 2006 bespreekt Bill Shoemaker de cd 'Meeting Colours' van Philip Catherine met het BJO en bewerkingen van Bert Joris. Hij kent er vier van de vijf te verdelen sterren aan toe en prijst het arrangeertalent van Bert Joris.

Studio Toots van de VRT wordt heel vaak gebruikt voor rechtstreekse uitzendingen door Klara, maar is ook goed bekend bij onze Vlaamse muzikanten als opnamestudio. Studio Toots beschikt over de modernste opname-apparatuur en over een prachtige akoestiek. Altsaxofonist Frank Vaganée, pianist Ron van Rossum en bassist Jos Machtel hebben onlangs muziek opgenomen van Thelonius Monk, wellicht met de intentie die later uit te brengen op cd. Ook vibrafonist Bart Cartier heeft in studio Toots een album opgenomen, dat binnenkort verschijnt op het W.E.R.F. label. Bassist J.L. Rassinfosse, drummer Jan de Haas en de blazers Nico Schepers en Bart Defoort waren van de partij.

dit trio in dit ruime, weidse land van meren en fjords. Datzelfde ruimtelijk gevoel krijg je bij het dynamische spel van dit trio. Het breed gearticuleerde spel van Joona Toivanen, stevig geaccentueerd door drummer Olavi Louhivuori en gedragen door het basspel van Tapani Toivanen, herinnert ons niet alleen aan het Toykeat

Trio maar ook aan EST, die een vergelijkbare esthetische aanpak hebben met die heldere doorzichtige structuren en die sterke dynamiek, die ook in de betere populaire muziek van vandaag terug te vinden is. Het repertoire bestaat geheel uit composities van de bandleden. Dit trio is bijzonder goed op elkaar ingespeeld en laat de muziek opvolgen vanuit de piano, maar ook drums en bas hebben een stevige stem in het geheel. Alweer een bevestiging dat goede jazzmuziek van eender waar ter wereld kan komen.

Luc De Baets

Pietro Tonolo Italian Songs

Egea/Choice Music - 53:53

Die Italiaanse liedjes zijn meteen herkenbaar en je kan ze zo meeneuriën. Natuurlijk ligt dat zoetgevooisde zangerige ingebakken in het repertoire. Als dan echter weinig creatief wordt omgesprongen met dat repertoire, dan gaat het gauw vervelen. Hier wordt echt flauw gemusiceerd. Ideaal natuurlijk voor een middagdutje...Alleen uitkijken met de laatste track, want dan vertrekt de cavalerie!

Bernard Lefèvre

Ralph Towner Time Line

ECM Records/Universal

Music - 43:54

Net als bij het lezen van een spannend boek verlies je bij het beluisteren van goede muziek elk besef van tijd. Voor je het goed en wel beseft, is het liedje uit en blijf je wat verweesd achter in een veel te stille kamer. Het overkomt je met de nieuwe uitgave van Ralph Towner waarop de gitarist solo te horen is op een 12-snarig, en vooral, op een klassiek instrument. De opnames, gemaakt in de kerk van een Oostenrijks bergklooster, klinken subliem. 'Time Line' bezit de geconcentreerde energie en densiteit van een live concert. De diversiteit van de muziek reflecteert de vrije geest en het vernuft van een grote muzikant. In *Always By Your Side* en *Turning of the Leaves* zingt de gitaar. *The Hollows* beantwoordt aan het beeld van een doorgecomponeerde klassiek werkje. *Five Glimpses* staat dan weer voor vijf kernachtige stukjes improvisatie. *If* heeft iets van een vraag - en antwoordspelletje. Met interpretaties van de jazzklassiekers *Come Rain or Come Shine* (Harold Arlen) en *My Man's Gone Now* (Gershwin) gooit de gitarist een raffijn tijdslijntje naar Bill Evans. Evans' conceptie van jazz is van groot belang geweest in

de ontwikkeling van Ralph Towner. De aanwezigheid van beide composities betekent zoveel als een ereloot van de ene meester aan een andere.

Dirk De Gezelle

Tré Fundamental music

Double Moon Records/
Challenge Records - 41:07

Met een cd die zeventien nummers telt en maar net over veertig minuten duurt, zou je het Zwitserse Tré bijna net zo goed een punk- als jazztrio kunnen noemen. De titel 'Fundamental music' dekt zeldzaam goed de lading. Tré speelt vanuit het oergevoel: muziek zonder opsmuk, rauw en aanstekelijk, allesbehalve virtuoos. Drummer Christiaan Niederer vliegt nog wel eens uit de bocht en zo gauw de grens van tweeënhalve minuut wordt gepasseerd, verdwaalt het trio dikwijls in de eigen compositie. Dat gebeurt gelukkig slechts zelden. In de korte, puntige nummers werkt de kale bezetting van sax, trombone en drum heel prettig ongecompliceerd. De song *Bigmama* is bijvoorbeeld een feestelijk swingnummer van de bovenste plank. Nummers met simpele titels als *Ballad* en *Wila* bewijzen bovendien dat Tré niet alleen volle kracht vooruit zijn mannetje staat, maar ook overtuigende, ingetogen stukken kan spelen. Tré heeft een verfrissende sound die lang niet iedereen zal aanspreken, maar het is volkomen begrijpelijk dat het Duitse tijdschrift *Jazz Thing* deze band heeft uitgekozen om aan een groter publiek te presenteren.

Mischa Andriessen

Erik Truffaz Face-à-Face

Blue Note Records/EMI
Music - cd - 75:45 + 73:45 +
dvd 68:18

Dit zijn live versies van Truffaz Ladyland (met de Tunesische zanger Mounir Troudi en rapper Nya) op cd 1 en Truffaz Quartet op cd 2. Op de dvd (Frans gesproken met Engelse ondertiteling) volgen we Truffaz achter de schermen van optredens met het Quartet in Nancy (okt. 2003) en Lille (nov. 2003), en ook met Ladyland in La Villette (2004).

Met Ladyland wordt vooral het repertoire van 'Saloua' (Blue Note 2005, zie JM 1/2005) gebracht. De opzweepende klan-

ken van Troudi worden gedreven door Truffaz stotende trompet en de soms heavy uithalende gitaar van Manu Codjia. Michel Benita op bas en Philippe Pipon Garcia op drums maken de dreunende ritmes compleet.

Het Truffaz Quartet is gegroeid uit een akoestische groep in 1997 naar een Miles-achtige rockjazz groep met vooral Patrick Muller op Fender Rhodes als drijvende kracht. In *King B* - dat hier live meer uitgesponnen wordt - is de schaduw van Miles in Truffaz trompetspel overduidelijk. En al is Codjia's gitaar in Ladyland nog zo hevig, in dit kwartet roekt het nog harder met Marcello Giuliani op basgitaar en Marc Erbetta op drums. Ook Nya is van de partij. En het is in dit kwartet ook veel boeiender live en daarom is cd 2 wel de beste van de twee. Voor de Truffaz fans niet te missen, voor wie Truffaz wil proeven, een aanrader.

Bernard Lefèvre

Kurt Van Herck - Jacques Piroton - Mimi Verderame Le Mariage

Eigen beheer/
www.kurtvanherck.com

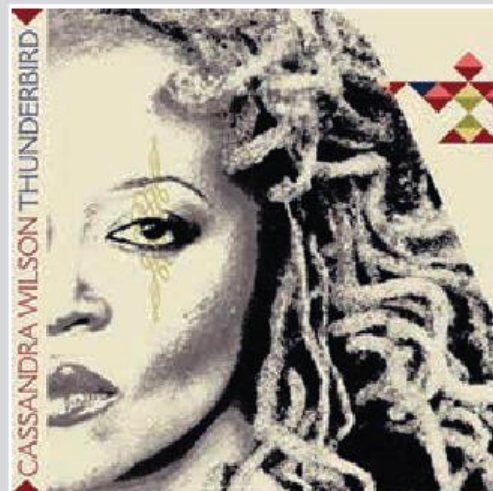
- 61:24

De affiniteit van tenorsaxofonist Kurt van Herck voor gitaristen is bekend. Karl van Deun behoorde tot zijn favorieten. Toen Karl omwille van gehoorstoornissen niet meer kon spelen, bleven alleen nog zijn merkwaardige composities. In schoendozen opgeborgen heeft Van Deun heel wat composities bewaard, genoeg voor tientallen cd's. KVH: "Karl's composities zijn merkwaardig genoeg, maar ten onrechte, erg onbekend. Hij is steeds heel bescheiden geweest en heeft ook nooit een plaat opgenomen. Hij is echt een 'musician's musician'." Het trio Lovano-Frisell-Motian mag hier dan als één van de voorbeelden gelden, dit trio pakt het meer bescheiden aan en maakt er geen lange nummers van. KVH: "Ik geloof niet dat de kracht van de muziek in de lengte van een solo hoeft te zitten, tenzij je Coltrane heet natuurlijk. Suggestie heeft soms een veel sterker effect." Vandaar ook een 15-tal stukken hier, die ons de muziek van Van Deun uitvoeriger leren kennen. Het zijn vaak heel simpele deuntjes, een geschenk

voor de betrokken muzikanten, die er hun ziel in kunnen leggen. Van Herck heeft hier met gitarist Jacques Piroton en drummer Mimi Verderame de composities van Van Deun op een eigen manier trachten te benaderen, het ene al be-

ter gelukt dan het andere. Het lijkt wel of Piroton soms voor dilemma's staat. Meer over Le Mariage en de muziek van Karl van Deun in het interview met Kurt van Herck in dit nummer.

Luc De Baets

Cassandra Wilson Thunderbird

Blue Note Records/
EMI Music - 49:55

'Thunderbird' slaat op een mythische vogel die beschermt tegen het kwade en rust en kalme terughet brengt. Cassandra Wilson keerde recent terug naar haar *hometown* Jacksonville, Mississippi, waar de orkaan Katrina thuishield, en ging ook door een moeilijke periode met haar moeder. Heel wat emoties die mee dit album beïnvloedden. Ze grijpt terug naar haar roots met Blind Lemon Jefferson's *Easy Rider* dat ze tergend bluesy brengt, alleen begeleid op slide gitaar door Colin Linden. Nog in die karakteristieke blues-sfeer baadt de van gospel doordrenkte (een strofe a capella gezongen) *Red River Valley* en Willie Dixon's *I Want to be Loved*. Maar met de uit St. Louis, Missouri afkomstige producer en gitarist T Bone Burnett (Bob Dylan, Elvis Costello) krijgt dit album een heel speciale wending. Dat blijkt al direct uit het openingsnummer *Go To Mexico* dat met co-producer Keefus Ciancia (op synthesizer) en Keb Mo (gitaar, zang) in de beste hiphop traditie past. Zelfs samples van een Wild Tchapatoulas song (*Hey-Pocky-A-Way*) zijn verwerkt. Een regelrechte hit. Haar andere eigen composities *It Would Be So Easy*, *Poet* en *Tarot* zijn onmiskenbaar Wilson, maar krijgen een dimensie meer door Ciancia op piano/synthesizer. Opnieuw heeft ze een uitstekende ritmesectie: Miguel Elizondo op elektrische bas, Reginald Veal op akoestische bas en de drummers Jim Keltner, Carla Azar en Jay Bellerose. Maar zoals altijd heeft Cassandra wat met gitaristen en dat straalt uit dit album. Een wondermooi duet is de door T Bone geschreven ballad *Lost*, alleen met Marc Ribot op akoestische gitaar. Nog akoestisch in kwartet (zij het met Ciancia op synthesizer) brengt ze van Jakob Dylan (zoon van!) *Closer to You*. Het afsluitende *Tarot* klinkt wat bezwerend met in de achtergrond de mondharmónica van Grégoire Maret. Thunderbird mag dan baden in hiphop, blues en techno, Cassandra's sensuele *teasende* stem blijft overeind en is meer dan ooit doordrenkt van blues en jazz. Een album om mondjesmaat (op Cassandra's ritme) te degusteren.

Bernard Lefèvre

Jesse Van Ruller Views

Criss Cross Jazz/Challenge
Records – 50:11

Elf jaar geleden nu al was Jesse van Ruller de eerste niet-Amerikaan om de gereputeerde Thelonious Monk Jazz Competition te winnen. Geen geringe prestatie, zeker niet als je weet dat de jury toen bestond uit gitaarhelden als Pat Metheny, John Scofield, Jim Hall en John Scofield.

De Amsterdammer is intussen aan zijn negende cd toe, en dit is de tweede met dezelfde ster-

bezetting van Seamus Blake (sax), Sam Yahel (Hammond-orgel) en Bill Stewart (drums). Dat zo'n trio virtuozen zich aan Van Ruller verbindt, verbaast al lang niet meer. Van Ruller is zelf een meesterlijk gitarist, met een veerkrachtige souplesse en heldere toon. Bovendien is hij een uitstekend componist. Deze cd bevat niks dan eigen pennenvruchten, die stuk voor stuk gehoord mogen worden. Bill Stewart is een van de boeiendste drummers op de jazzscene en brengt ook nu de boel moeiteloos aan het swingen. Zijn ervaring bij Pat Me-

theyn komt hem hier goed van pas. Sam Yahel speelde een prominente rol bij Joshua Redman en Seamus Blake lijkt er met elke cd-opname (waarvan vele bij Criss Cross) beter op te worden.

Peter De Backer

Wildmimi Anti- groove Syndicate Groove-je?

Label Bleu/Bang! Distribu-
tion – 55:04

Het Franse Label Bleu weet steeds opnieuw bijzondere artisten onder contract te krij-

gen. Na bijvoorbeeld Bojan Z., Magic Malik, Julien Lourau en Acoustic Ladyland heeft het nu het opmerkelijke debuut van Wildmimi Anitgroove Syndicate uitgebracht. De bizarre groepsnaam doet volledig recht aan de prettig gestoorde muziek die klinkt als een hevig gedroegerde kruising tussen Pink Floyd en Kurt Weill. Veel filmische effecten, vaak op het randje van de psychedelische progrock uit de jaren zestig/zeventig. De groep laat zich geen enkele grens opleggen en vliegt daardoor nu en dan ook gierend uit de bocht. Maar zij slaagt er ook in buiten

de gebaande paden te blijven. Het zingen hadden zij mogen laten, maar Rémi 'Wildmimi' Sciuto is een vet groovende blazer en Boris Boubilil (p) en Antonin Leymarie (dr) houden in alle chaotisch lijkende wendingen heel goed het overzicht. Wie open staat voor de gekte kan aan 'Groove-je?' veel plezier beleven. Misschien is het soms allemaal wat te melig, maar de eigenheid van de groep compenseert veel. 'Groove-je?' is daarmee een even aantekelijk als overtuigend debuut.

Mischa Andriessen

Jazz op DVD

Count Basie Norman Granz – Jazz in Montreux – Big Band '77

LSP-Eagle Vision/PIAS

– 45:00

Net zoals de hier eerder besproken uitgaven van de Jazz in Montreux reeks is dit een geremasterde opname van de Basie band in 1977 op het festival in Montreux, uit de jaren toen Norman Granz nog met JATP een groot deel van de programmering voor zijn rekening nam. De oude vos kiest overwegend voor bekend werk als *The Heat's On*, *Freckle Face*, *Splanky*, *Lil' Darlin'*, *Jumpin' At The Woodside* en als traditionele uitsmijter *One O'Clock Jump*. Solisten als Eric Dixon (*Splanky*), Jimmy Forrest (o.a. *Bag of Dreams*) op tenorsaxofoon en trombonist Al Grey (*The More I See You*), maken hier het mooie weer. De camera is vooral gefocust op de Count himself, die met zijn bekende grimassen en ritmisch geplaatste noten en akkoorden op de piano het orkest doorheen het repertoire loodst.

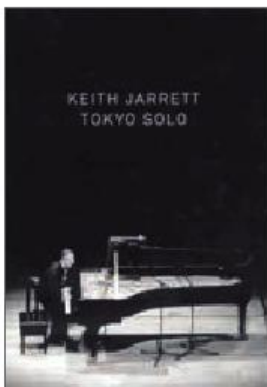
Een typische set van de Basie Band in die jaren. Beeldkwaliteit matig!

Luc De Baets

Keith Jarrett Tokyo Solo

ECM/Universal Music

– 110:00

Dertig (!) jaar geleden stak een merkwaardige foto bij de tiendelige platendoos met de Japanse *Sun Bear*-concerten van Keith Jarrett: de grootmeester die helemaal alleen op een groot podium door een tiental fotografen werd omsingeld, zodat ze de Grote Emoties van de eenzame held konden vast-

leggen.

Het illustreerde perfect de drang naar pathos van Jarrett. De meester-pianist houdt van enige bombast. In zijn muziek, met zijn zwaar percussieve en bezwerende linkerhand, die vaak als een mantra opzweepende ritmes herhaalt. In zijn hele attitude rond zijn soloconcerten, inclusief zijn gekreun en zijn altijd wat arrogante reacties op het minste gekuch in de zaal.

Vandaag kronkelt en kreunt Jarrett – zestig intussen – heel wat minder. Deze dvd, een opname van zijn 150ste soloconcert in Japan, mist de spektakelwaarde die 's mans exuberante concerten uit de jaren zeventig ongetwijfeld gehad hebben. Maar het blijft aandoenlijk hoe Jarrett in zijn pianospel opgaat, en met zijn mimiek elke emotie onderstreept.

Nergens haalt Jarrett hier de melodieuze hoogtes van *Bremen-Lausanne* (in mijn ogen zijn onvolprezen solo-meesterwerk) of van deel I van het befaamde *Köln Concert*, maar dit blijft niettemin fantastische muziek. Soms weerbarstig, soms merkwaardig

avant-gardistisch, soms ontroerend emotioneel. Grappig is het moment dat het publiek met te vroeg applaus Jarrett even uit zijn concentratie haalt, de pianist naar een storend haartje in zijn mond lijkt te plukken, maar uiteindelijk zich weer de juiste noot herinnert en vervolgens een onvervalste brok romantische pianomuziek neerzet. Aan het slot trakteert Jarrett ons nog op drie prachtige standards. Hoe hij de spanning opbouwt in *Old Man River* is van een tot tranen toe ontroerende schoonheid. Alleen al voor die zes minuten muzikale pracht is deze dvd zijn prijs waard.

Peter De Backer

John McLaughlin/ Remember Shakti The Way of Beauty

Verve/Universal – 180:00

Lang voor daar de term 'wereldmuziek' werd opgekleefd, bracht gitarist John McLaughlin de fusie van Westerse en Oosterse muziekstijlen al in de praktijk. Midden jaren zeventig, toen de eerste, zéér elektrische en energieke versie van Mahavishnu Orchestra de geest had gegeven, zocht de Britse gitarist zijn heil in India, muzikaal maar ook spiritueel. Hij zou de Indische muziek nooit meer loslaten.

McLaughlin zorgde voor een totale stijlbreuk door alleen een akoestische gitaar te gebruiken in een groep – Shakti – die voor de rest alleen uit Indiërs bestond. Het was een zegening dat daar toen ook L.Shankar bij was, een magi-

straal violist met een melancholische toon. Voor de liefhebbers van die eerste versie van Shakti is deze dvd een godsgeschenk, want hij bevat de neerslag van een concert in Montreux uit zomer '76. Zelden zo'n passionele, virtuoze wereldmuziek gehoord.

Sinds een tiental jaar, heeft McLaughlin opnieuw een Indische band, maar dit keer speelt McLaughlin elektrisch, maar bovenal ontbreekt L.Shankar, een pijnlijk gemis. Toen Remember Shakti werd samengesteld, bleek Shankar maandenlang onvindbaar (bij bleek later in Afrika te zitten), vertelt McLaughlin in een uitgebreid interview op deze dvd. Jammer.

Wel een overlevende uit de eerste groep is Zakir Hussain, de onwaarschijnlijk vingervlugge tabla-virtuoos. Zijn verstandhouding met McLaughlin lijkt nog altijd een vorm van telepathie. Verder drijft Remember Shakti vooral op de dialogen tussen mandolinespeler U.Shrinivas en McLaughlin zelf. De jongste jaren zorgt de heel warme stem van Shankar Mahadevan voor de melancholie die vroeger door L.Shankar werd opgeroepen.

Hoofdbrok van deze dvd is het bijzonder concert in Bombay, waarvoor nog een resem andere Indische topmuzikanten werden uitgenodigd. Mooi, maar Remember Shakti maakt eigenlijk zijn naam al te letterlijk waar: het roept herinneringen op aan het Shakti van de jaren '70, maar haalt nooit hetzelfde niveau.

Peter De Backer

De vergeten jazztekenaar

De liefde tot de jazz levert de laatste jaren steeds meer mooie staaltjes van **jazzliefde-werk** op. Dankzij een groepje Nederlandse kenners van de traditionele jazz werd dit voorjaar het oeuvre van een bijna vergeten, maar voor de Tweede Wereldoorlog internationaal befaamde jazztekenaar aan de vergetelheid ontrukkt.

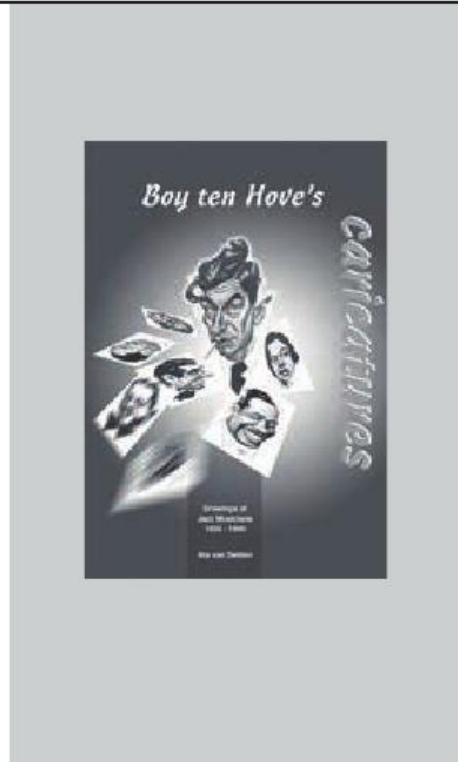
Boy ten Hove (1909-1969) maakte in de jaren 1935-1940 honderden portretten in vriendelijke karikatuurvorm van zo ongeveer alle belangrijke Amerikaanse jazzmusici uit die tijd. Hij verdiende zijn brood met illustraties, strips en cartoons voor Nederlandse bladen als *Panorama*, *Doe Mee* en *Weekblad voor de Roomsche Jeugd*. Maar zijn passie was de jazz, en zijn jazzkarikaturen vonden een gretig ont-haal tot ver buiten de grenzen van Nederland. Het vooroorlogse *De Jazzwereld* en het *Algemeen Handelsblad* publiceerden zijn werk, en zijn internationale doorbraak begon in december 1935 met zijn geregelde medewerking aan het Engelse tijdschrift *Rhythm*.

Vanaf dat moment bouwde Boy ten Hove een wereldreputatie in de jazz op. Bandleider **Chick Webb** reproduceerde de karikatuur die Boy ten Hove van hem maakte, op de voorkant van zijn bass-drum. Ten Hove legde ook contact met de legendarische New-Yorkse jazzplatenwinkelier annex platenproducer **Milt Gabler**, en stuurde hem een aantal van zijn originele tekeningen, waarschijnlijk in ruil voor platen. Er bestaan diverse foto's waarop Milt Gabler in zijn Commodore Music Shop trots poseert bij

de Boy ten Hove-portretten die daar aan de muur hingen.

Na de oorlog heeft Boy ten Hove nauwelijks meer jazztekeningen gemaakt, al bleef hij wel gepassioneerd van de muziek. Door zijn echtscheiding in 1947, gevolgd door zijn tweede huwelijk, kwam hij financieel klem te zitten, en het maken van jazztekeningen was nu eenmaal geen lucratieve bezigheid. In 1969 stierf Boy ten Hove, zestig jaar oud.

Het boek *Boy ten Hove's caricatures* is met grote zorg uitgegeven; het bevat 360 pagina's en honderden van zijn tekeningen. Voorin wordt, aan de hand van gesprekken met familieleden, een poging gedaan zijn leven en loopbaan te reconstrueren. Hij moet een tot de verbeelding sprekende figuur zijn geweest: flamboyant gekleed, lieveling van de vrouwen, een van de eerste Nederlandse hipsters. Zijn levensverhaal zou een prachtig onderwerp zijn voor een schrijfster als Annejet van der Zijl, die met haar bestseller *Sonny Boy* de sfeer van de jaren dertig en veertig zo beklemmend wist op te roepen.

Ate van Delden (red.):

Boy ten Hove's caricatures.

Uitgeverij Aprilis, Zaltbommel, Nederland
(www.aprilis.nl). ISBN 90 5994 124 1.

www.bebopbusiness.com

reizen & muziek

themareizen over cultuur & muziek spreken tot de verbeelding van elk rechtgeaarde muzikliefhebber. Ga je mee op muziekreis?

Andalusië - Turkije - Mali - Argentinië - Brazilië - Cuba - New York (mét Paul Blair)

gedetailleerde dagprogramma's op www.divantoura.be

Divantoura
THE SPIRIT OF TRAVELLING

Boeken

Handboek voor jazzimprovisatie in de praktijk

Auteur: Adjan Emmen

Adjan Emmen schreef deze "complete speelmethode voor Jazzmusici en Jazzcombo met begeleidings-cd" in 2004 en het boek is al aan zijn 3^e oplage toe. De opzet is niet mis: in negentig bladzijden probeert de auteur je klaar te stomen als jazzimprovisator. **Het boek dus waar we allemaal naar op zoek zijn. Eindelijk de jazzcode doorbroken?**

Na een korte jazzgeschiedenis en een bespreking van swing timing wordt de theorie uitgebreid uit de doeken gedaan. Een elementaire akkoordleer (drie- en vierklanken), de toonsoort, de pentatonische toonladder, de toontrappen, alteraties,... haast alles komt aan bod.

Wat opvalt is dat bij al deze uitleg geen enkel notenvoorbeeld staat. De reden waarom is mij duister. Dit hypothekeert de voorstellingswaarde van de theorie en het is een gemiste kans om adepten nog meer vertrouwd te maken met het notenschrift. Positief zijn dan weer de regelmatig weerkerende opdrachten en oefeningen, gekoppeld aan een verbeterleutel die je achteraan het boek terugvindt.

Uit eigen ervaring weet ik echter dat een theoretische uitleg over jazz weliswaar waardevol is, maar voor de jazzimprovisator in spe staat of valt alles met de praktische omzetting van de theorie. Daarvoor wordt in dit boek té weinig verwezen naar standards en geduid op mogelijke toepassingen waarbij je de aangeleerde theorie kan omzetten in een creatieve solo. Na de uitleg over toontrappen (diatonische harmonie) staat bv. "neem een willekeurige jazzstandard en bepaal de toontrappen van het hele stuk". Dat lijkt gemakkelijker gezegd dan gedaan en er zullen wel enkele lezers terugkomen van een kale reis. Een korte opsomming van enkele voorbeeldstukken zou de lezer hier meer geholpen hebben. Als docent moet je ervoor zorgen dat er geen onoverbrugbare kloof ontstaat tussen theoretische kennis en praktische omzetting. Nog te vaak hoor je improvisatoren tijdens een jam over exotische toonladders uitweiden, maar als je ze hoort spelen... Het zou voor aankomende improvisatoren zeker nuttig zijn tips te krijgen over standards die voor hén geschikt zijn en hen aan te moedigen de theorie zoveel mogelijk om te zetten in de praktijk.

Naarmate de theorie moeilijker wordt, gebeurt dit dan eindelijk door te verwijzen naar de instruc-

tiebladen. Die vind je in het tweede deel van het boek. Hier worden oefeningen voorgesteld die gerelateerd zijn aan de theorie uit de verscheidene hoofdstukken. Op de bijhorende cd staan hiervan luistervoorbeelden. Deze oefeningen kunnen de student zeker vooruit helpen. Goed is ook het voorstel om bij je studie van een jazzcompositie telkens één bepaald instructieblad in te studeren. Het brengt wat orde in de chaos.

Het boek eindigt met Adjan Emmen's Jazz-Seasons suite, bestaande uit zeven composities die bedoeld zijn om al het aangeleerde lesmateriaal uit dit handboek op een podium live uit te voeren. Op het podium wordt maar duidelijk of je een jazzimprovisator bent of niet!

Op zich een redelijk compleet boek. Alleen zal het vooral zijn diensten bewijzen als je begeleid wordt door een goed docent die je additionele tips geeft. Maar dat is mijns inziens de opzet van elk handboek.

Het *Handboek voor jazzimprovisatie in de praktijk* is sowieso een handig theoretisch naslagwerk in onze moedertaal. En daar is zeker een markt voor. Op de website www.jazz-improvisatie.nl vind je bij wijze van illustratie enkele downloads.

Maarten Weyler*

Info: Adjan Emmen Music 2004
www.jazz-improvisatie.nl
of www.adjanemmen.nl

* Maarten Weyler is optie-coördinator van de afdeling Uitvoerend Musicus specialisatie Jazz/Lichte Muziek en de afdeling Scheppende Muziek specialisatie Muziekproductie aan het Conservatorium HoGent en educatief coördinator van de Halwinstichting v.z.w., gespecialiseerde vormingsinstelling voor permanente muzikale educatie.

Jazz op Schrift

**Bibliografie van
Nederlandstalige jazzliteratuur
Deel 2: muziektijdschriften 1923-2003**

Auteur: Jan J. Mulder

Het eerste deel: boeken en bladen verscheen vorig jaar. Daarin werden jazz- en bluesartikelen geïnventariseerd die te vinden zijn in Nederlandstalige jazztijdschriften en jazzboeken. Hier hetzelfde procédé maar met tijdschriften, die zich niet specifiek met jazz inlaten. Over een periode van tachtig jaar werden alle normaal te vinden artikelen in een grote verscheidenheid van tijdschriften opgezocht. Ook Vlaamse tijdschriften. In deze bibliografie zijn de artikelen alfabetisch per auteursnaam gerangschikt en per auteur verder chronologisch. Zij krijgen ook allemaal een volgnummer. Naast auteur, titel en bron geeft Mulder vaak een hint over de inhoud. Er is ook een samenvatting van de muziektijdschriften, die hier aan bod komen, een tabelletje met verklaring van pseudoniemen en een onmisbaar register van personen en bands en van begrippen. Het onderzoekswerk van Jan J. Mulder is een titanarbeid, die hoe dan ook nooit 100% volledig kan zijn, omwille van de onvindbaarheid van bepaalde zaken, de onvolledigheid van bepaalde verzamelingen en het gebrek aan medewerking van bepaalde instanties. Via allerlei zoekmachines kan je op internet een en ander bijeen harken over een bepaalde figuur of onderwerp, maar dat is slechts een peulschil van wat je hier vaak terug vindt. Dit zijn voornamelijk louter Nederlandstalige artikelen, die bovendien voor het overgrote deel dateren van voor de internethype. Het is een ideaal vertrekpunt voor een aantal onderzoekers en liefhebbers die meer willen weten over een bepaalde figuur of onderwerp, in onze moedertaal. En dat is heel wat meer dan je denkt!

Luc De Baets

Ook nog verkrijgbaar:
Jazz op schrift, deel 1: Boeken en Bladen.
Contactadres:
Reine Claudestraat 15, 1326 JC Almere,
e-mail: gehोजazz@planet.nl, tel +31 36 5450114.

Interesse in Jazzmozaïek activiteiten?

Neem een kijkje op

www.jazzmozaiek.be

Individueel rechtenbeheer

Creative Commons is een systeem waarmee auteurs (tekstschrijvers, componisten, filmmakers, fotografen, enz.) licenties kunnen verstrekken om de verspreiding van hun auteurswerk(en) door derden toe te laten.

Het licentiesysteem Creative Commons beweegt zich expliciet binnen het bestaande wettelijke auteursrechtelijke kader. Waarin verschilt het Creative Commons-systeem dan van het bestaande auteursrechtelijke kader?

Het verstrekken door de auteurs zelf van *Creative Commons*-licenties komt eigenlijk neer op een individueel rechtenbeheer, een *Individual Rights Management*.

De voordelen van het systeem zijn evident:

1. De licenties zijn gemakkelijk moduleerbaar en de procedure is eenvoudig (er zijn 3 versies waaronder één voor niet-juristen!).
2. Een kleine voor iedereen verstaanbare notitie duidt o.a. aan de hand van gemakkelijk verstaanbare logo's aan wat toegelaten en niet toegelaten is.
3. De licenties worden thans vertaald in steeds meer juridische systemen zodat een Japanner

die op een Belgische *Creative Commons* licentie valt onmiddellijk weet wat hij kan of niet kan doen, en omgekeerd.

De Belgische versies van de *Creative Commons* licenties zijn nu online beschikbaar op <http://creativecommons.org/worldwide.be>.

Creative Commons is een praktisch antwoord op de soms ondoorzichtige auteursrechtelijke status van auteurswerken in een internetomgeving.

Auteurs kunnen via het *Creative Commons* systeem hun werk vrij verspreiden via het internet en zij doen dat aan de voorwaarden die zij bepalen (al dan niet commercieel gebruik, al dan niet toelating tot wijzigingen aan het werk, enz.).

Weliswaar worden de licenties verstrekt zonder vergoeding.

Een zeer interessant instrument dus, maar vooral voor jonge musici die bekendheid willen verwerven door hun werken zoveel mogelijk te verspreiden. De musici die aangesloten zijn bij een belangenvereniging en aan die vereniging hun rechten hebben overgedragen, inclusief op toekomstige werken, zullen zich nochtans niet kunnen beroepen op het *Creative Commons* systeem. Wordt ongetwijfeld vervolgd!

Christine De Keersmaeker

Voor meer inlichtingen:
cdekeersmaeker@dkv-law.be

De 5 favoriete websites van ...

Kurt Overbergh

*Enkele maanden geleden kon u in Jazzmozaïek al lezen over **Jazzactuel**, het moderne en grensoverschrijdende jazzprogramma van de Ancienne Belgique, samengesteld door Kurt Overbergh. Om de hedendaagse jazz op de voet te kunnen volgen, heb je als programmator natuurlijk ook je bronnen nodig. En waar vind je meer over de nieuwste ontwikkelingen dan op het wereldwijde web? Vandaar: de vijf favoriete websites van **Kurt Overbergh**.*

www.myspace.com

Een goudmijn voor programmatoren! Myspace.com is een ongelofelijk succesverhaal. Toen Kurt Overbergh begon bij de AB, in '97 was dat, werkte alles nog met fax. Gevolg: tussen een faxje waarin een groep zich aanbood, en het moment dat de organisatoren alle info hadden en eens konden luisteren naar de muziek, verliepen letterlijk dagen. Deze website kort die tijd in tot enkele seconden. Duizenden groepen prijzen zichzelf hier aan, mét muziekfragmenten, alles erop en eraan. Er valt hier heel wat te ontdekken, en hier ontstaan ook de internetfenomenen, waarover de media met geen letter reppen, en die toch bekend worden bij een breed publiek.

www.thirstyear.com

Thirsty Ear is een van de meest opwindende labels uit de Verenigde Staten. Het bedrijf begon in de jaren '70 als een marketingbureau voor de alternatieve scene, hield zich daarna meer en meer bezig met platenproducties, en brengt sinds 2000 een spraakmakende jazz-reeks op de markt, onder de vlag Blue Series. Volgens het Amerikaanse blad *Rolling Stone* brengt Blue Series een "blauwdruk van hoe jazz er in de toekomst zal

uitzien". Alle info over het label en de cd's (o.a. van **Matthew Shipp**, **Nils Petter Molvaer**, **Bobby Previte**...) vind je op deze website. "De echte vernieuwing in jazz", zegt Kurt Overbergh, "is daar te vinden."

www.mauroworld.com

De site die meer weet over de geflipte gitarist **Mauro Pawlowski** dan hijzelf. Mauro, voor wie hem nog niet mocht kennen, heeft een fantastische uitstraling, is een fantastisch muzikant én een al even fantastisch artiest (en die combinatie is niet evident). Hij speelde al in het Sportpaleis, bij dEUS, maar ook in obscure improvisaties, en sinds een tijdje speelt hij in trio bij drummer **Teun Verbruggen**: we hebben zelden zo'n veelzijdig artiest aan het werk gezien. Zonder deze site zou 's mans carrière nauwelijks nog te volgen zijn. Tegelijkertijd is de webstek ook een leidraad voor de *places to be* in de underground muziekscene.

www.warprecords.com

Het label Warp Records is al zo'n 20 jaar toonaangevend in de elektronica: noem hen gerust de 'Verve' of 'Blue Note Records' van die scene. De geschiedenis van deze stijl is samen te vatten met wat Warp records doet. Het la-

bel steekt ook veel tijd en energie in het artwork van hun uitgaven, om de muziek en de stijl een gezicht te geven. **Aphex Twin**, **Autechre**, **Boards of Canada**... al deze bands komen uit de Warp-stal, maar tegelijkertijd blijven ze zichzelf vernieuwen met bijvoorbeeld de funkartiest **Jamie Lidell**. En met hun site zijn ze al even innovatief: van een eigen internetradio tot een marktplaats waar ze zelfs platen van collega labels verkopen – iets wat we Universal nog niet zien doen met de platen van, pakweg, Sony Music.

www.kindamuzik.net

Wat we, volgens Kurt Overbergh, helaas moeten vaststellen de afgelopen 10 jaar, is de enorme vervlakking van de media. De gespecialiseerde pers blijft veel plaats geven aan goeie, minder bekende muziek, maar daarbuiten is het dikwijls bedroevend gesteld. Het internet biedt daar de grote redding: je vindt massa's gespecialiseerde magazines met mooi beeld, interessante tekst en véél muziek. Deze site is Belgisch-Nederlands, en je vindt er alles in de marge van de muziek: interviews, achtergronden, platen... Ook zulke sites zorgen, net zoals myspace.com, voor de hypes in de muzikwereld. Dit volgen is dan ook onontbeerlijk voor concertprogrammatoren!

Brecht Ranschaert

4de Folk- & Jazzstage samenspel voor jonge muzikanten

Muziekmozaïek zet voor de 4de keer de Folk- en Jazzstage op poten. De stage - van 27 oktober (avond) tot 1 november (avond) - is er om iedere jongere tussen 12 en 25 jaar de kans te geven te musiceren met muzikanten die toonaangevend zijn in de folk- en jazzwereld.

Niet alleen samenspel komt aan bod, er wordt ook aandacht besteed aan muziektheorie, harmonie, improvisatie en bewerken van melodieën. De avonden worden muzikaal opgevuld met folk- en jazzconcerten, workshops, dansinitiaties, zang en nog veel meer. De stage wordt afgerond met een concert van alle deelnemers, voor ouders en sympathisanten.

Alle instrumenten zijn welkom, wel zelf mee te brengen met eventuele versterker: jazzinstrumenten als saxofoon, trompet, gitaar en basgitaar, klarinet, piano/keyboard, bas, slagwerk, bugel,... folkinstrumenten zoals doedelzak, draailier, hommel, fluiten, harmonica, accordeon, gitaar, bas, klarinet of hakkebord. Iedere deelnemer is wel verantwoordelijk voor zijn eigen instrument(en).

- **Lesgevers:** o.a. **Wouter Vandenaabeele** (Ambrosijn, Olla Vogala, Trio Viool), tweede lesgever in onderhandeling en afwisselend ook een derde lesgever zijn, telkens met zijn/haar eigen instrumentenspecialiteit.
- **Locatie:** Beneden Bethanië vzw, Everbeekplaats 4, 9660 Everbeek, www.benedenbethanie.be, maaltijden van onze eigen kok (die ook op de grote zomerstage voor ons kookt).

- **Inschrijving:** Schrijf, mail, fax of schrijf naar **Muziekmozaïek**, Wijngaardstraat 5, 1755 Gooik, Tel. 02 532 28 38; info@muzmoz.be, www.muziekmozaiek.be. Gelieve, naam, adres, leeftijd, geslacht, instrumenten(en) mee te delen.
- **Prijs:** € 200 voor het eerste gezinslid, € 185 voor het tweede en volgende gezinslid. Inbegrepen: zijn de vijf cursusdagen, overnachting in gemeenschappelijke kamers met volpension en de avondactiviteiten. Het inschrijvingsgeld moet worden gestort op rekening 734-0064446-47 van Muziekmozaïek, Wijngaardstraat 5, 1755 Gooik. **De inschrijving is pas definitief na ontvangst van de betaling.**

Muziekmozaïek
vzw
zoekt:

**voltijds
directeur
(m/v)**

Muziekmozaïek vzw als impulscentrum voor volksmuziek en jazz begeleidt, ondersteunt en stimuleert folk- en jazzmuzikanten in Vlaanderen op artistiek en organisatorisch vlak. Muziekmozaïek wil een belangrijke promotor zijn van de diverse vormen die beide kunst disciplines aannemen.

De Raad van Bestuur van Muziekmozaïek vzw werft op korte termijn een voltijds directeur (m/v) aan.

Voor meer informatie en de beschrijving van deze functie kan u terecht op www.muziekmozaiek.be onder **blikvanger**.

Het Feest van de Folk 2006

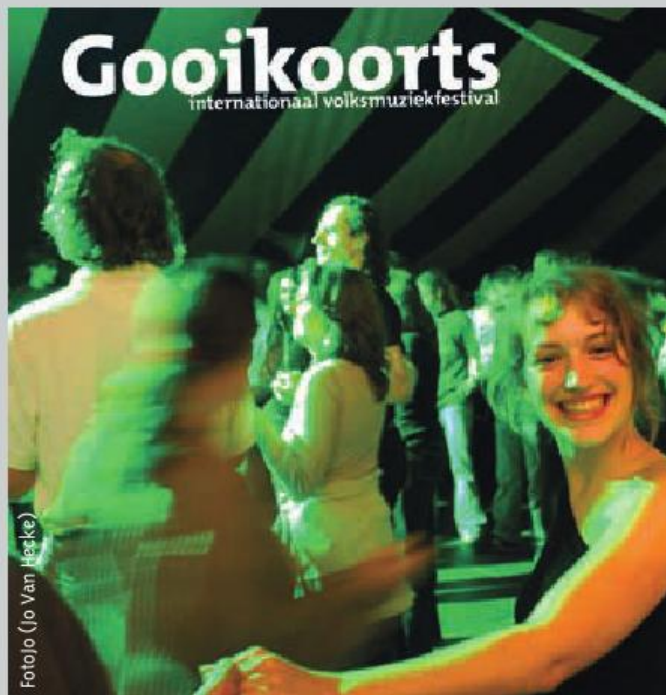
Wat er tussen 21 april en 1 mei op de meer dan 80 locaties te beleven viel, grenst aan het onwaarschijnlijke. Zo kon je genieten van folkmuziek op het water, tussen het groen, in een concertzaal, op een terras,...

Maar ook andere folky-activiteiten zoals muziek- en danscursussen, een klankkleur-ten-toonstelling, een zangavond, een instrumenten-initiatie,... en natuurlijk ook vele boombals stonden op de agenda. Het Cultureel Centrum Lokeren had alvast i.s.m. de Lokerse Jazzklub ook meegedaan met het Feest van de Folk. **Johan De Grande** brengt hierna een kort verslag uit.

Het folkduo **Göze** bracht op 29 april een gevarieerd concert in de Lokerse Jazzklub, waarin zowel internationale traditionele muziek (van Zweden tot Bretagne en van Ierland tot de Auvergne) als Vlaamse klassiekers (*Er zat een sneeuw wit vogeltje, Vier weverkens*) aan bod kwamen. Ook eigen composities (o.a. *Mazurka des Tuilleries*) ontbraken niet. Het geheel werd op onderhoudende manier aan elkaar gepreparaat door accordeonist **Wim Claeys**. **Maarten Decombel** speelde niet alleen uitstekend gitaar, maar overleefde ook een achterwaartse duik toen hij van gitaar wilde wisselen.

Göze in Lokerse Jazzklub

Gooikoorts

Internationaal volksmuziekfestival

Vrijdag 7, zaterdag 8 en zondag 9 juli 2006 maakt de festivalkalender plaats voor de vierde editie van Gooikoorts. Naast het vele Belgisch talent zorgen groepen uit Nederland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië, Oekraïne en zelfs Canada voor een zeer gevarieerd programma.

7 juli '06	• Limbrant (VL) • EmBRUN (VL)
8 juli '06	• Clochard (VL) • Maalstroom (NL / VL) • Din delòn (I) • Intermezzo: Les Chauffeurs à pieds (CAN) • Luc Pilartz (WAL) • Klakkebusse (VL) bal
9 juli '06	• Concertmis met Loubistok • Loubistok (UA) • Griff (VL) • 't Kliekske (VL) • Intermezzo: Les Chauffeurs à pieds (CAN) • The Kathryn Tickell Band (GB) • Em Saverien (F) fest noz

Verder... Een sfeervolle instrumentenmarkt, initiatiesessies, kinderanimatie, kwaliteitscatering, vrij podium, een gezellige sfeer...

Toegang: Vrijdag: 5 euro Weekend: 28 euro
Zaterdag of zondag: 16 euro Voorverkoop: 25 euro

Info: www.gooikoorts.be - tel 0473 87 20 56

Locatie: Festivalweide Gooik

Jazz Hoeilaart

21 - 22 - 23 september 2006

mm
muziekmozaïek

De moeder van alle concours in ons land is zonder veel poeha geëvolueerd tot een volwaardig muzikaal gebeuren. Niet alleen het concours werd hervormd en gespreid over 2 dagen met slechts 3 finalisten per dag, ook de omkadering werd uitgebouwd tot een gebeuren dat veel meer omvat als het concours op zich. Grootste vernieuwing kwam er vijf jaar geleden toen het BJO in dit kader een compositiewedstrijd ging organiseren. Nadat deze compositiewedstrijd in 2005 een sabbatjaar nam, is hij terug op het programma.

Het BJO speelt op donderdag 21 september werk van de finalisten in een concert, waar ook als toemaatje wellicht werk van orkestleider Frank Vaganée zal aan bod komen. In *Nieuw op cd* lichten we al een tipje van de sluier van de te verschijnen cd met louter stukken van de gedreven orkestleider.

En niet te vergeten: op vrijdag 22 september spelen **David Linx** en **Diederik Wissels**, twee zonen van de druivenstreek, een thuismatch

als afsluiter van de eerste wedstrijddag. Een gebeuren dat stilaan een zeldzaamheid wordt in ons land, gezien de populariteit van deze twee Brabanders in het buitenland, vooral bij onze zuiderburen. En van bij onze zuiderburen komt de groep **Le Monde de Kota**, die zaterdag 23 september na de laatste finalist en vóór de prijsuitreiking nog eens kan laten horen waarom ze de terechte laureaat van 2005 geworden zijn.

Gitaarworkshop

In het kader van **Jazz Hoeilaart** is op 23 september een workshop gitaar gepland met drie gitaristen, die de verschillende facetten van het gitaarspel behandelen. **Eric Melaerts**, **Peter Hertmans** en **Paolo Radoni** zijn de lesgevers. Techniek, harmonisatie en improvisatie op diverse terreinen zoals rock, pop, jazz en fusion. Info: www.muziekmozaiek.be of www.jazzhoeilaart.be.

Laureaatconcerten – Le Monde de Kota

Als aanloop naar het festival krijgt de laureaat van vorig jaar een tiental concerten af te werken gespreid over het gehele land. Eén jaar na de overwinning op Jazz Hoeilaart Intern'l Contest '05, toert Le Monde de Kota door het land. De wedstrijdjury schreef in z'n commentaar:

"De intensiteit van hun muziek en de originele arrangementen brengen de luisteraar helemaal in hun eigen wereld". De unieke mix van kleuren en genres laat geen luisteraar onbewogen: dit is vibrerende, warme en contrastrijke muziek.

Le Monde de Kota deelde de affiche met o.a. Rick Margitza, Alain Jean-Marie, Laurent Dewilde, Magic Malik, Pierrick Pedron en McCoy Tyner.

Concerten:

- 10/09: 19^e Internationaal Straatkunstenfestival Balen
- 15/09: A Jazz Experience, Rijkevorsel
- 16/09: Festival van Vlaanderen, Gent
- 17/09: De Sjrur, Maaseik
- 19/09: MIM, Brussel
- 22/09: BRF Funkhaus Eupen
- 23/09: Jazz Station, Brussel
- 23/09: 28ste Jazz Hoeilaart Intern'l Jezus-Eik/Overijse
- 24/09: Jazzerette, Zichem

Meer info: www.jazzhoeilaart.be

Bigband workshops

november 2006

mm
muziekmozaïek

Op zondag 5 en zaterdag 11 november organiseren Muziekmozaïek, VLAMO en het Brussels Jazz Orchestra hun jaarlijkse bigband workshops. We dompelen de gemotiveerde amateur jazzmuzikanten 2 dagen lang onder in een heus bigband bad. De coaches van dienst zijn niet van de minste: **Frank Vaganée**, **Kurt Van Herck** en **Marc Godfroid**. Het geheel wordt afgesloten in de Warande (Turnhout) met gratis concerten van de deelnemers.

Deelname workshops: € 20 (broodjes op 11/11 inbegrepen). Inschrijven kan vanaf 1 september bij Vlamo, t.a.v. Mark Coppens, Bijlokekaai 8, 9000 Gent, telefoon 09 265 80 04 - mark.coppens@vlamo.be of surf naar www.vlamo.be.

WORKSHOPS:

Zondag 5 november: 14:00 - 18:00 in Conservatorium van Hasselt (lesgever: Kurt Van Herck) - De Warande Turnhout (lesgever: Frank Vaganée) - De Centrale, Gent (lesgever: Marc Godfroid)

Zaterdag 11 november: 10:00 - 12.30 & 13.30 - 15:00 in De Warande, Turnhout

Lesgevers:

Frank Vaganée, Kurt Van Herck, Marc Godfroid

SLOTCONCERT:

Zaterdag 11 november: 16:00: De Warande, Turnhout vrije entree!

bjo
brussels jazz orchestra

VLAMO

Info:

www.muziekmozaiek.be
www.vlamo.be
www.brusselsjazzorchestra.com

Frank Vaganée

Kurt Van Herck

Marc Godfroid

(foto's: © Jos Knaepen)

laatste Noot

(foto: © Jos Knaepen)

Jackie McLean

Altsaxofonist **Jackie McLean** (geb. 17/5/1932) stierf op vrijdag 31 maart 2006. Hij was 73 jaar oud. Hij was het jeugdvriendje van Sonny Rollins, met wie hij samen les volgde bij buurman Bud Powell. Ook Thelonius Monk woonde in dezelfde buurt. Maar Bird werd zijn grote voorbeeld. Via Mingus en Art Blakey's Jazz Messengers werd hij bekend en formeerde een eigen groep. In de jaren vijftig worstelde hij met een drugverslaving, die hij met vallen en opstaan onder controle kreeg. Eind jaren vijftig tekende hij bij Blue Note en toen werd ook de invloed van Ornette Coleman en de freejazz merkbaar in zijn spel. Eind van de jaren zestig verloor hij zijn interesse in de free en ook zijn platencontract. Hij toerde nog sporadisch, maar koos voor een vaste job aan de *University of Hartford*, waar hij een jazzafdeling oprichtte. (LDB)

Pianist **John Hicks** (geb. 21/12/42) stierf onverwacht op 10 mei 2006. Hij werd slechts 64 jaar oud. Hij was de zoon van een dominee en studeerde aan het *Berklee College of Music*. Hij maakte deel uit van Art Blakey's Jazz Messengers, begeleidde Betty Carter en speelde in het orkest van Woody Herman. Zijn eerste opname onder eigen naam was met Charles Tolliver. Later gaat hij enige tijd de experimentele toer op met Lester Bowie, Pharaoh Sanders en Arthur Blythe, maar ontpopte zich steeds meer als pianist met een brede belangstelling, geëerd in vele opnamesessies. (LDB)

Aarlenstraat 75-77
B-1040 Brussel
Tel: 02/286 82 11
Fax: 02 230 05 89
<http://www.sabam.be>
e-mail: info@sabam.be

Geniet het
vertrouwen van
duizenden auteurs

Op 23 april 2006 overleed een van de belangrijkste jazzfotografen van de voorbije eeuw, **William Gottlieb** (1917-2006). Gottlieb werd geboren in Brooklyn, NY en begon in 1938 te werken in de reclameafdeling van de Washington Post. Hij kon The Post overhalen hem een wekelijkse jazzcolumn te laten schrijven. De krant had geen budget om een fotograaf mee te sturen naar concerten, dus begon hij in 1939 zelf maar te fotograferen.

Met de onhandige 4x5 inch Speed Graphic, de 6x6 Rolleiflex met de dure filmrollen en flitslampen maakte hij meestal maar 3 of 4 opnamen per sessie. Hierdoor leerde hij zeer zorgvuldig te fotograferen. Omdat hij gratis fotografeerde stond The Post hem toe de negatieven te bewaren, wat de start werd van een kostbare collectie beelden die op ontelbare album covers, posters en T-shirts werden gedrukt.

Grootheden als Louis Armstrong, Ella Fitzgerald, Dizzy Gillespie, Miles Davis en Duke Ellington. Na WW II verhuisde hij naar New York en begon te schrijven en te fotograferen voor Downbeat.

Toen de New Yorkse jazzscene van zijn glans verloor tegen het einde van de jaren veertig, verliet hij Downbeat en werd actief in de filmwereld. In 1979 verzamelde hij 200 van zijn foto's en publiceerde het boek *The Golden Age of Jazz*, in 1995 werd de collectie aangekocht door de *Library of Congress*. Bill Gottlieb werd 89 jaar oud.

Kort na zijn overlijden sprak ik met de huidige editor van Downbeat, Jason Koransky, die Bill Gottlieb persoonlijk kende en vertelde welke aimabele man hij was. Ik had nooit de gelegenheid hem te ontmoeten maar op 15 maart tijdens de repetitie van Toots voor zijn Carnegie Hall concert, stapte plots mevrouw Gottlieb de studio binnen. Zij had een foto van Toots bij, die haar man Bill had gemaakt. Maar aan het beeld zit een leuk verhaal vast. Toots, pas 25, was in 1947 voor de allereerste keer in The States, op vakantie in Miami, met nonkel Theophile. Beide heren zaten in een restaurant waar een bandje speelde. In alle resto's was er toen nog live music. Toots betaalt de gitarist van het bandje een drankje en vraagt of hij een paar stukken op de mondharmonica mocht spelen. Toevallig zit, in datzelfde restaurantje Bill Gottlieb te dineren. Op een gegeven ogenblik komt die naar Toots, geeft zijn visitekaart en zegt "When you're in New York, call me, I'll

take you to the Street".

Eerst gaat hij nog even terug naar Europa voor een concert op een festival in Nice met Jacques Pelzer, Bobby Jaspar en andere Belgische jazzmusici. Even later zit Toots inderdaad terug in New York. In een club speelt het quartet van klarinettist Joe Marsala, met Chuck Wayne op gitaar. Bill Gottlieb is ook aanwezig, introduceert Toots aan de musici en die stapt op de

bandstand.

We schrijven november 1947, Hickory House, 52nd Street, New York City, de avond waarop Bill Gottlieb de bewuste foto maakt. Toots in het quartet van Joe Marsala op de gitaar van Chuck Wayne. Het begin van de internationale carrière van Toots Thielemans.

Jos L. Knaepen

Mrs Gottlieb & Toots, 15 maart 2006, Carroll Studio 3 – New York City

(foto: © Jos Knaepen)

November 1947, Hickory House, 52nd Street, New York City, de avond waarop **Bill Gottlieb de bewuste foto maakt.**

Toots in het quartet van Joe Marsala op de gitaar van **Chuck Wayne.**

Het begin van de internationale carrière van Toots Thielemans.

*Sommigen volgen,
Anderen bepalen de richting.*

Nico Schepers

Solo-trompettist Cubop City Big Band
Brussels Jazz Orchestra, Clouseau, Freelance

ADAMS[®]
muziekcentrale

Muziekcentrale Adams NV

Halensebaan 157
3290 Diest

Tel.: +32(0)13 35 20 20

Fax: +32(0)13 35 20 26

info@adams-music.be

www.adams-music.be

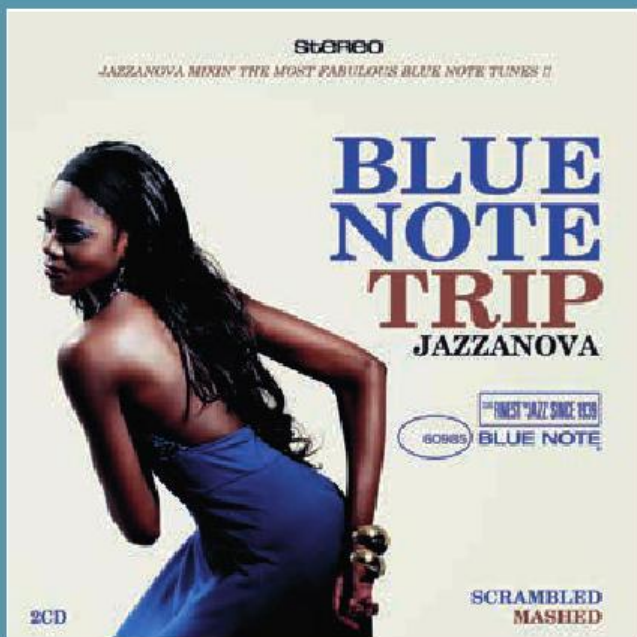
THE FINEST IN JAZZ SINCE 1939

BLUE NOTE®

BLUE NOTE
PRESENTAERT

BLUE NOTE TRIP
JAZZANOVA
SCRAMBLED / MASHED

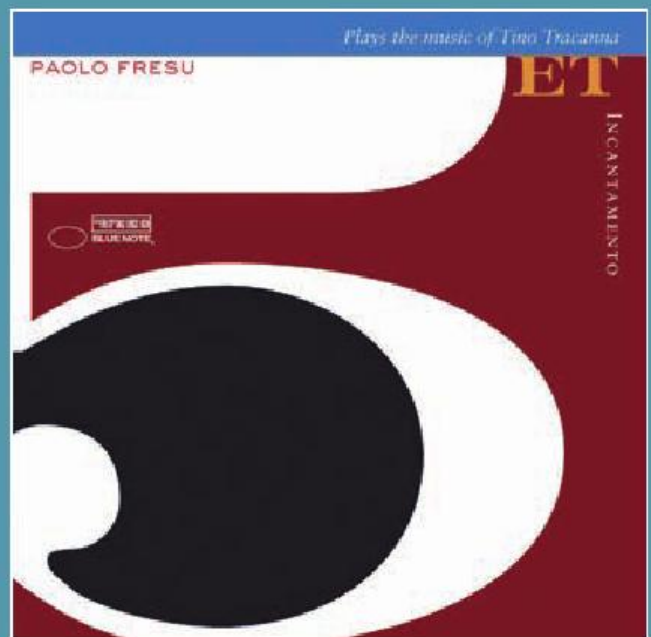
Blue Note 3609852

PAOLO FRESU
INCANTAMENTO

Blue Note 3602722

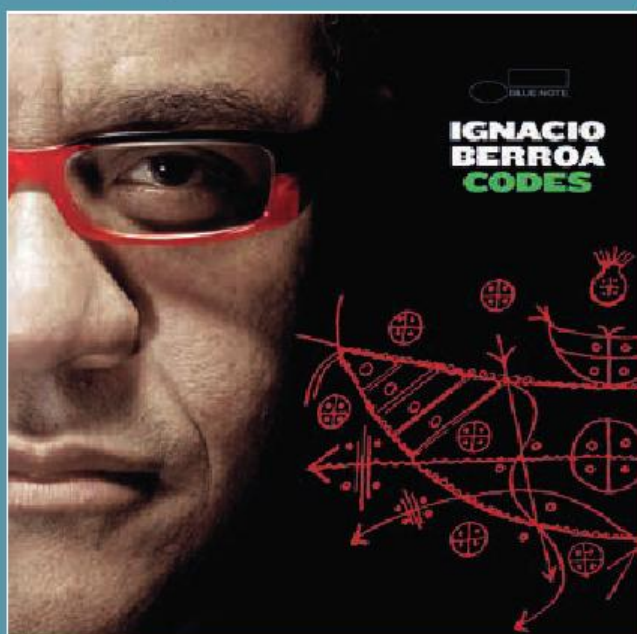
PAOLO FRESU QUINTET IN CONCERT
BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL 16.07.06

IGNACIO BERROA
CODES

Blue Note 3568452

Release 5 juni 2006

JOE LOVANO
STREAMS OF EXPRESSION

Blue Note 3410922

Release 31 juli 2006

